

தமிழ்நாடு
சாஸ்திர அகாடமி

திருமகள் நிலையம் * காதலா இது காதலா? * இந்திரா செளந்தரராஜன்

காதலா இது காதலா?

இந்திரா செளந்தரராஜன்

காதலா! இது காதலா!

1

ஜனக் கூட்டத்தில் திணறிக்கொண்டிருந்தது விக்டோரியா டெர்மினஸ். மும்பாயின் முதுகெலும்புப் பகுதி. தாடி மீசையிலிருந்து, வழுக்கை ஜடாமுடி வரை, சல்வார் கம்மீஸிலிருந்து மீடி ஜீன்ஸ் வரை விதத்துக்கு ஒரு முகம், ஆடை என்று மனிதசஞ்சாரங்கள்.

மலங்க மலங்க பார்த்தபடி ஜனதா எக்ஸ்பிரஸ்ஸிலிருந்து இறங்குகிறான் சங்கரன். தோளில் ஒரு ஹோல்டால் பேக். இரு கைகளிலும் இரண்டு பழைய பைகள். அதில் கல்லிடைக்குறிச்சி அப்பளம் முதல்கமலசாமி போட்டுத் தந்த சீடை, முறுக்கு வரை எல்லாமே...

வேட்டி சட்டை என்கிற இந்திய சராசரி உடுப்பு.

காலுக்கு ஸ்லிப்பர் செருப்பு. ஏழ்மையான குடும்பத் தவன் என்பது தோற்றத்தில் அக்மார்க் முத்திரையோடு தெரிகிறது.

ஸ்டேஷனில் ஒருவகை காரநெடி. கருவாடு, கரும்பு, பலசரக்கு என்று பல பொருட்கள் ஒன்றாய்க் கலந்தால் இப்படித்தான் வாடையடிக்கும்.

தான் பிறந்து வளர்ந்த சோழவந்தான் கிராமத்து சுத்த குழ்நிலைக்கும் காற்றுக்கும் லட்ச ரூபாய் தந்தாலும் ஈடாகாது என்பதுபோல் அவனுக்குள் ஒரு எண்ணம்.

கூட்டத்தை குடைந்துகொண்டு வெளியே வருகிறான். “மாடி பஸ் வரும். செம்பூர்னு எழுதியிருக்கிற பஸ்ஸா பார்த்து ஏறு. செம்பூர் வந்து இறங்கு. தமிழர்கள் நிறைய இருக்கிற பகுதி. நீ இறங்குற இடத்துலேயே தமிழ் எழுத்துல உடுப்பி கிருஷ்ணா பவன்ங்கற ஹோட்டல் போட்டு தெரியும்.

ஹோட்டலுக்குள்ள நுழை. கல்லாவுல கணபதிங்கற ஒரு கிழடு இருக்கும். அதுகிட்ட கல்லுப்பட்டி மூர்த்தியை தெரியுமானனு கேளு. அப்புறம் பார் நீ என்கிட்ட எப்படி வந்து சேர்றேன்னு...”

டெலிபோனில் மூர்த்தி சொன்னது ஞாபகத்தில் அலையாக இருக்கிறது. இப்போது செம்பூர் பஸ் பிடிக்கவேண்டும். எது செம்பூர் பஸ்?

மராட்டி எழுத்துகளுடன் ஆங்கிலம்கூட எங்களுக்கு கூடாது என்பதுபோல் சிகப்பு செவ்வக உலோகமாய் பஸ்கள். பரவாயில்லை.

தமிழ்நாட்டில் போலில்லாமல் ஜனங்கள் வரிசையில் நின்று ஏறுகிறார்கள். இதில் எது செம்பூர் பஸ்? அருகாமை சர்தார்ஜியிடம் கேட்க, அவன் சங்கரனை பார்த்த விதத்தில் பூச்சி பறக்கிறது.

பின் ஒரு பஸ்ஸை காட்டி இதுதான் என்கிறான்.

நம்பிக்கைதானே வாழ்க்கை?

ஏறி அமருகிறான் சங்கரன். அடுத்து டிக்கெட் எவ்வளவு என்பது தெரியாத குழப்பம். நல்லவேளை பஸ்ஸில் ஒரு தமிழ்ப் பெண் தெரிந்தாள். “ஏக் செம்பூர்” என்று டிக்கெட்

வாங்கிய கையோடு “பேசாம டிரெய்ன்ஸ் போயிருக்கலாம். இவன் நின்று நின்று போய்ச்சேர ஒருமணி நேரத்துக்கும் மேல ஆகும்” என்று முணுமுணுக்கிறாள்.

சங்கரனுக்கு அவள் முணுமுணுப்பு தேன்குடுவையை பார்த்த மாதிரி ஒரு பரவசத்தை தந்தது. அவளும் அவளது கைப்பையை பார்த்தாள். அதில் தெரிந்த ‘சில்க்ஸ்’ தமிழ் எழுத்துகளை பார்த்து சற்று இணக்கமாய் சிரித்தாள்.

“நீங்க தமிழா...” - அவன்.

“ஆமாம்... நீங்க தமிழ்நாட்ல இருந்து வர்றீங்களா?”

“அதே செம்பூர் போகணும்.”

“அங்க யாரைப் பார்க்கணும்?”

“கல்லுப்பட்டி மூர்த்தியை....”

அந்த பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவளுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. முகத்தில் அதிர்ச்சி வந்து கூடாரம் போட்டுச் சென்றது. கண்களில் ஒருவகை ஆக்ரோஷ ஓட்டத்தை பார்க்க முடிந்தது, சங்கரனால் அதை துல்லியமாய் பார்க்க முடிந்தது.

“ஏங்க... என்ன விஷயம். பேரை கேட்ட உடனேயே உங்க முகம் மாறிடிச்சே...?”

“இல்ல... மூர்த்திக்கு நீங்க என்ன வேணும்?”

“மூர்த்தி என் மாமாவோட ஃப்ரெண்ட்.. நான் பம்பாய் வந்தா வேலை போட்டுத் தரதா சொன்னார். அதான்...”

“என்ன வேலை?”

“என்ன வேலைன்னாலும் சரி...”

“என்ன வேலைன்னாலும்னா வேறுமாதிரி நிக்க சொல்வான். பணம் தருவேன்னுவான். நிப்பீங்களா?”

அந்த பெண்ணின் கேள்வி முன் சங்கரன் குத்துப்பட்ட மாதிரி நின்றான்.

சில வினாடி மௌனம். கூட்டம் வேறு அழுத்தமாக சேர்ந்து நசுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

அந்த பெண் ஏனோ மிக கலங்கிப் போய் தெரிந்தாள். ஜன்னல் வழியே வெளியே தெரியும் கட்டடங்களைப் பார்த்த படி ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தாள்.

“ஏங்க?” - சங்கரன் அவளை அழைக்கிறான்.

“இது பஸ்... இங்க எதுவும் பேச வேண்டாம். நான் அடுத்த ஸ்டாப்ல இறங்கறேன், நீங்களும் இறங்குங்க. உங்ககூட கொஞ்சம் பேசணும்.”

சங்கரனுக்கு ஏனோ அவளது அந்த பதில் நெருடலை தந்தது. இருந்தும் சற்று தைரியத்தோடு அவள் இறங்கிய ஸ்டாப்பில் பேக்கோடும், பையோடும் தடுமாறியபடி இறங்கினான்.

அருகிலேயே சிவாஜி பார்க்!

அவள் அதனுள் நுழைந்தாள். அவனும் பின் தொடர்ந்தான். பேல்பூரி, பழத்துண்டுகள், ஆட்டுக்கால் சூப் என்கிற வியாபாரக் கட்டடங்களையும், ஐந்தாறு புல்வெளிச் சதுரங்களையும் கடந்து அவளோடு சென்று ஒரு மரத்தடி சிமெண்ட் பெஞ்சில் அமர்ந்தான். பேக்கும் பையும் அவன் அணைப்பில் இறுகிக்கொள்ள அவன் சுமந்த விதம் பார்க்கும் பார்வை அவளுக்கு ஒரு பக்கம் சிரிப்பை வரவழைத்தது

“ஆமா உங்க பேர்?”

“சங்கரன்.”

“என் பேர் அஞ்சலி. நான் மூர்த்தியோட காதலி.”

சங்கரனுக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. நம்ப முடியாதபடி ஒரு தயக்கம் வந்து பிடரியை பிடித்தது.

“நம்ப முடியலைல்ல... நான் சொல்றது சத்தியம்.”

அவன் அவளை ஊன்றிப் பார்க்கிறான்.

“இதோ பார் சங்கரன், நீ கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டம் ரெஞ்சவன். இல்லேன்னா என்னைப் பார்த்திருக்க மாட்டே. உன்னைப் பார்த்தாலும் பாவமா இருக்கு. ஆமா, எதுவரை படிச்சிருக்கே?”

“எம்.காம்.”

“அடேங்கப்பா... எம்.காமுக்கு தமிழ்நாட்ல மதிப்பு இல்லாம போச்சா?”

“அப்படி இல்லை. ஆயிரம் இரண்டாயிரத்துக்கு மேலே வருமானம் வர்றது ரொம்பக் கஷ்டம். போஸ்டல் எஜுகேஷன் வந்ததுல ஐம்பது அறுபது வயசுகாரன்லாம்கூட இப்ப பி.ஏ., எம்.ஏ. முடிச்சிருக்கான் அதனால...”

“அதனால வடக்கே பம்பாய் பக்கம் வந்தா பத்தாயிரம், இருபதாயிரம் சம்பாதிக்கலாம்னு நினைச்சுட்டியா?”

“இல்லை... அப்படிச் சம்பாதிக்கலாம்னு மூர்த்தி சொன்னார்.”

“இன்னும் என்ன சொன்னார்?”

சங்கரன் அந்த கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் சங்கடத்துடன் பார்க்க, அவளே தொடர்ந்து சொன்னாள்.

“உன்னை ஆளையே மாத்தி காட்டறேன்னு சொல்லி இருப்பானே?”

“ஆமா... ஆமா...”

“அவன்கிட்ட நீ போனா எப்படி மாத்துவான் தெரியுமா?” - அவள் புதிர் போல கேட்ட கேள்வி முன் சங்கரன் விடை தெரியாமல் தலையாட்ட, அஞ்சலி என்னும் அவள் கரம் ஒரு பக்கமாய் நீண்டது. அவள் காட்டிய திசையில் வெறித்த பார்வையோடும் சுழித்த உதட்டோடும் ஒரு அலி! சுர்ஜித் சாலை வளைவு... உடல் வியாபாரத்தில் இந்தியாவிலேயே முன் நிற்கும் இடம்.

ஒன்பது வயதிலிருந்து ஐம்பது வயது வரை நாள் நட்சத்திரம் சுத்தமாக உருப்படிகள் விற்பனைக்கு நிற்கும் இடம்.

மும்பையின் பிரதான சிவப்பு விளக்குப் பகுதி அலுப்பு தட்டிவிட்டது சிலருக்கு. இப்போதெல்லாம் ஆணும் பெண்ணும் வேண்டாம். இரண்டும் கலந்த கலப்பாய் உள்ளவர்கள்தான் அவர்களுக்கு வேண்டும்.

பிறப்பாலேயே உள்ள அலிகள் உற்பத்தி போதாதது போல அப்பாவி இளைஞர்களைப் பிடித்து அலிகளாக்கி விடுவது என்பது இன்னொரு பக்கம்.

அதில் பர்னாலா கெட்டிக்காரன். கல்லுப்பட்டி மூர்த்திக்கு எதிராக கடை விரித்திருப்பவன்.

அவனும் கூட யாருக்கோ காத்திருப்பது போல தெரிகிறான். ஷெர்வானி உடுப்பில் காஷ்மீர் குல்லாவில் எதிரே பிட்டா இருவரிடம் இந்தியில் சம்சாரிப்பு தொடங்குகிறது.

இதுதான் தமிழாக்கம்.

“என்னடா... தொழில் டல்லா?”

“ஆமாம்... ஷோலாப்பூர்ல இருந்து ஒரு பய வரதா இருந்தான். அதான் எதிர்பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன்.”

“என்ன கைமாவா?”

“ஆமா. பய பண்டிட்ஜீ கேஸ்ட். பால்கோவாவா இருப்பான். சுல்தான் கூட்டத்துக்கு இந்த மாதிரி கேஸுங்க எப்பவுமே ரொம்ப பிடிக்கும்.”

“பாத்து... பய செத்து கித்து வெச்சுடப்போறான்.”

“நோ பிராப்ளம். செத்தாலும் கேள்வி கேட்பார் இல்லை. சின்னம்மா தொல்லை தாங்காம பிழைக்க வந்தவன்.”

“உனக்கு யோகண்டா... போடா. புதுசு புதுசு பறவை மாட்டுது.”

“உனக்கு என்னமோடல் மாதிரி பேசறியே... நீ ஸ்டார் லெவல்ல வெச்சுக்கற ஆள். நம்மளது என்னதான்னாலும் ஒன்பது கேஸ்தானே?”

“நீ இப்படி கண் வெச்சு வெச்சு இப்ப வற்றவளுங்களுக்கு நான் தேவையே இல்லாம போய்ட்டேன் பர்னாலா, அவளுகளை இப்ப ஏற்பாடு செஞ்சிக்கிறாளுக. விட்டா நம்மளை கூப்பிட்டு விலைக்கு பிடிக்க சொல்வாங்க போல இருக்கு.”

பர்னாலா - பிட்டா விவாதத்தின் இடையில் பர்னாலா எதிர்பார்த்த அந்த பண்டிட்ஜி புத்திரன் ஆட்டோவில் இருந்து இறங்குகிறான். பர்னாலா ஓடிப் போய் அவனை கட்டிக் கொள்கிறான்.

“வாடா. போனா... பிரயாணம் நல்லா இருந்திச்சா?”

“நல்லா இருந்துச்சு அங்கிள்.”

“ஏன் என்னமோ மாதிரி இருக்கே. உடம்பு சரியில்லையா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. பயணக்களைப்பு.”

“இல்லையில்லே. நீ பொய் சொல்றே. வா, ஊட்டுக்கு போவோம்” - பர்னாலா. பிட்டாவை பார்த்து சிரித்தபடி கிளம்ப, பலிமேடைக்கு போகும் ஆடுபோல பின்னாலேயே அவன். வீட்டுக்குப் போன வினாடியில் சப்பாத்தி டீ என்று தடபுடல் செய்துவிட்டான் பர்னாலா.

“ஆமா, உன் பேர் என்னனு சொல்லலியே...”

“சிம்பு.”

“சிம்பு. குட் நேம்! நீ நாளை இருந்து தொழிலுக்கு போகலாம். இப்ப தூங்கு. எதுக்கும் டாக்டர்கிட்ட உன்னை காட்டணும்.”

“எதுக்கு அங்கிள்?”

“எதுக்கா? நான் வேலைக்கு அனுப்புற இடத்துக்கு மெடிக்கல் சர்ட்டிகேட் வேணுமில்லே.”

“அப்படியா?” - அவன் அப்படியா கேட்கும்போதே டாக்டர்வந்துவிட்டார்.

டாக்டரா அவர்...? ஏதோ கமிஷன் ஏஜெண்ட் மாதிரி தெரிகிறதா. சிம்புவை பேருக்கு சோதித்துவிட்டு ஒரு ஊசியைப் போடுகிறார். அடுத்த சில நொடிகளிலேயே மயங்க ஆரம்பித்துவிட்டான் சிம்பு. அடுத்து...

2

செம்பூர்! மெயின் டெர்மினல் பஸ்ஸ்டாண்ட். அருகே ஒரு லுங்கி கட்டிய மனிதன் கைவசம் சங்கரன் போட்டோவுடன் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

வந்து நிற்கும் பஸ்களில் இருந்து இறங்குகின்றவர்களை ஒரு பார்வையும், சங்கரன் போட்டோவை மறுபார்வையுமாய்

பார்த்தபடி நிற்கும் அவன் முகத்தில் இப்போது ஏமாற்றக் கவலை.

நெடுநேரம் நின்றுவிட்டதால் கணுக்காலில் வலி கவ்விக்க கொண்டிருந்தது.

அதற்குமேல் நின்று கவனிக்க பொறுமை இல்லாத நிலையில் அவன் நடக்கிறான். அப்படியே உடுப்பி கிருஷ்ணா பவனுக்குள் நுழைந்து கணபதி எனும் கிழட்டு மனிதரை பார்க்கிறான்.

“என்ன பாபு பார்ட்டி வரலியா?”

“இதுவரைகாணோம்.”

“ஒருவேளை மெட்ராஸ்ல இருந்தே கிளம்பலையோ என்னவோ?”

“எல்லாம் கிளம்பியாச்சு. எஸ்.இ.டி-ல தகவல் வந்தது.”

“அப்போ... லேட்டாவந்தா அனுப்பி வைக்கிறேன்.”

“பாத்து கிழவா. இவனுக்கு விலை அறுபதாயிரம் உ.பி-ல ரோஸ்லால் சேட் தெரியும்தானே?”

“தெரியாம என்ன... சரியான பான்பராக் பார்ட்டி.”

“அவனேதான். அவனுக்குதான் வேணும் நம்ம சங்கரன். ஐயர் பையன்! பார்க்க பெண்பிள்ளைக்கு ஆண்பிள்ளை வேஷம் போட்டமாதிரி இருப்பான். ஒரு ஆப்ரேஷன்ல அவனை சுலபமா மாத்திடலாம். ரோஸ்லால் வைச்சிருந்தா மூணுமாசம் வெச்சுக்குவான். அப்புறமா குவைத் பக்கம் தள்ளிடவேண்டியதுதான்.”

“இப்பவே கணக்கு போட்டுட்டியா... வர்றவன் சரியான தாதாப் பயலா இருந்தா நினைப்புல மண்ணு உழுந்துடும். ஸ்ரீரங்கத்துல இருந்து வந்து ஒருத்தன் நம்மளை படுத்துன பாடு மறந்துபோச்சா?”

“அவனைதான் பரலோகம் அனுப்பிச்சாச்சே. இப்ப எதுக்கு அந்த செத்த பேச்சு. ஆகவேண்டியது பார். ஆமா, உன் ஹோட்டலுக்கு இப்பல்லாம் பார்ட்டிங்க சரியா வர்றதில்ல மாதிரி தெரியுதே.”

“ஆமா பாபு. இது ஒரு மாதிரி ஆளுங்க வந்துபோற ஹோட்டலு பேர் மெல்ல பரவ ஆரம்பிச்சிடிச்சி. அதான் வியாபாரம் ரொம்ப டல். மூர்த்திகிட்டகூட பாத்து பேசணும்.”

“இப்ப வந்துடாதே... இந்த சோழவந்தான் பய வந்திருக்காத கவலை இருக்கும் அது. நாளைக்கு வந்து பார். நான் வரேன்.”

பாபு எனும் அந்த லுங்கி மனிதன் கிளம்பிச் செல்ல, கல்லாவில் சோர்வாக சாய்கிறான் கணபதி எனும் அந்த கிழட்டு மனிதன்.

கல்லுப்பட்டி மூர்த்தி!

நாற்பது வயது கறுப்பு சிங்கம். தாராசிங் உடம்பு. தவிட்டெண்ணெய் மினுமினுப்பு. திருட்டு ரயில் ஏறி ஓடி வந்த திருச்சித்தமிழன்.

இன்று மும்பையில் சொல்லிச் கொள்ளும் படியான நபர். அரசியல்வாதிகளில் இருந்து போலீஸ் வட்டாரம் வரை நன்கு தெரிந்த ஒரு பெயர் கல்லுப்பட்டி மூர்த்தி.

உலகில் விற்றுப் பிழைக்க ஆயிரம் பொருட்கள் இருந்தாலும் மூர்த்தி அதிகம் லாபம் சம்பாதிப்பது மனித வியாபரத்தில்தான்.

இம்மட்டில் ஆண் - பெண் பாகுபாடில்லாத வர்த்தகன் அவன். பதினைந்து வயதில் இருந்து முப்பது வயதுக்குள் எந்த

ஒரு ஏமாளி சிக்கினாலும் அவள் கதை முடிந்த மாதிரிதான். மரியாதைக்கு வணக்கம் சொல்லக்கூட மூர்த்தியிடம் இந்த வயதுக்காரர்கள் நின்றுவிடக்கூடாது.

ஒருவன் மணி எவ்வளவு என்று கேட்டான்.

ஒன்பதரை என்று சொல்லி பேச்சை வளர்த்தினான் மூர்த்தி. அப்படியே பேச்சு அவன் ஊர் பேரை தெரிந்து கொண்டு அவன் ஒரு துணிக்கடையில் சொல்ப சம்பளத்தில் கஷ்டப்படுவது வரை கறந்துவிட்டது.

பிறகென்ன...?

“என்னை வந்து பார்... மாசம் ஐயாயிரம் சம்பளம் வரும் படியான வேலை தரேன்...” என்று சொல்ல, அவனும் போய் பார்த்தான்.

இன்று அவன்தான் அவனது அலிக்கூடத்தில் அதிகம் சம்பாதிப்பவன்.

மனித வக்கிரங்களை மூர்த்தி போல் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஒருவர் பிறந்துதான் வரவேண்டும்.

சமீபமாக அவர்கள் புளித்துப் போய்விட்டார்கள். புதிய உருப்படிகள் தேவையாக இருக்கிறது.

சங்கரன் போல் நிறைய பேர் தேவை அவனுக்கு.

‘ஆனால், சங்கரனோ இன்னும் வந்து சேரவில்லையே?’

‘என்ன ஆயிருக்கும்? ஒருவழியில் எங்காவது இறங்கி விட்டிருப்பானோ?’

கவலையோடு அரைதாடி முகத்தை வருடிவிட்டுக் கொள்ளும் மூர்த்தி, எதிரே இப்போது அந்த லுங்கி பாபு.

“என்னடா பார்ட்டி வரலியா?”

“வரலை போல தெரியுது மூர்த்தி?”

“வி.டி. ஸ்டேஷனுக்கே போய்ப் பார்க்கவேண்டியது தானே?”

“இப்ப வேணா போய்ட்டு வாரேன். தாதருக்கு கூட போறேன்” அவன் கிளம்பினான். அப்போதைக்கு அவன் வீட்டு வாசலில் ஒரு டாக்ஸி. உள்ளிருந்து ஒரு மாமா பயல் வெளிப்படுகிறான். மூர்த்தியைப் பார்ந்து ஹிந்தியில், இருபதிலிருந்து இருபத்திஐந்து வயதுக்குள் பார்ட்டி உண்டா என்று கேட்கிறான். மூர்த்தி கை தட்ட, ஒரு நான்கைந்து இளவயது வாலிபர்கள் வந்து நின்றனர். அவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவன் முகம் மாறுகிறது “ஏய்! இவங்களை விட்டா வேற ஆளுங்க கிடையாதா?” என்று கேட்கிறான். மூர்த்தியிடம் சற்று சிக்கிக் கொண்டது போன்ற ஒரு மனோநிலை.

“என்ன பாக்கறே... புதுசா ஆள் இல்லாட்டி கடையை மூடிடு. நான் பைடுல்லா பர்னாலாவை பார்த்துக்கறேன். பர்னலாகிட்ட புதுசா பசங்க...”

பேசிவிட்டு யாரையும் தேர்ந்தெடுக்காமல் கிளம்பி விடுகிறான் அவன்.

மூர்த்தி முகம் சுணங்கிப் போகிறது. கொடூர ரேகை மெல்ல ஓட ஆரம்பிக்கிறது. சங்கரன் வந்து சேர்ந்திராத சோகம் வேறு ஒட்டிப் பிசைகிறது.

பாக்கெட்டில்கையைவிட்டு ஒருபாலிதீன்பொட்டலத்தை எடுத்து அதில் கிடந்த வெண்ணிறப் பொடியான போதை வஸ்துவை மூக்கோரமா ஒரு தேய் தேய்க்கிறான்.

அப்படியே திரும்பி அந்த நான்கு இளவயது வாலிபர்களையும் பார்க்கின்றான்.

ஒருவன் சேலம், அடுத்தவன் திருப்பூர், மூன்றாமவன் கொட்டாம்பட்டி, நான்காமவன் விழுப்புரம்.

“நீங்கள்லாம் உங்க ஊருக்குப் போகலாம்.” மூர்த்தியின் பதிலை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. மௌனமாக நிற்கின்றனர்.

“போய்விடுங்க... இல்லாட்டி சுட்டு கொன்னுடுவேன்.”

“நாங்க அங்க போய் என்ன பண்ண?” அவர்களிடம் கேள்வி.

“இங்க இருந்து என்ன பண்ணீங்க?”

“அதை அங்க பன்றதுக்கு நாங்க இங்கேயே இருந்துடோம்.”

“உங்களை இங்க யாரும் சீந்த மாட்டேங்கறாங்க. கழுத்த அறுக்காம போய்ச் சேருங்க.”

மூர்த்தியின் பதிலில் அந்த கொட்டாம்பட்டிக்காரன் உடைந்து போகிறான். கண்களில் கொடகொடவென்று கண்ணிரின் சேர்க்கை.

“ஆ ஊன்னா அழுதுடு... ஓடுடா நாயே.”

அவன் நகர ஆரம்பித்தான். நடையில் பெண்மையின் வண்ணம். மீதமுள்ள மூவரும் கூட அவனுடன் சேர்ந்து நடக்க ஆரம்பித்தனர்.

எங்கே செல்வது என்பதே தெரியாத நடை அது.

வேலை தேடி மும்பை மண்ணை மிதித்தபோது கையில் காசில்லாவிட்டாலும் உடம்பில் தெம்பும் ஆண்மையுமாவது இருந்தது.

ஆனால், இப்போது அதுவும் இல்லை!

இந்த ஈன உடலோடு எங்கே செல்வது...?

அவர்களுக்கு அந்த வேளையில் அஞ்சலியின் நினைவு தான் வந்தது.

“அஞ்சலிக்கா...” குரலோடு வந்து நின்றவர்களைப் பார்க்க பதறிப்போகிறாள் காமினி.

“ஏய் பாபி... ராக்கா எங்க இங்க?”

“மூர்த்தி எங்களை விரட்டிடிச்சு.”

“நினைச்சேன்... இப்படி ஒரு நாள் செய்வானு நினைச்சேன்.”

அஞ்சலி பதில் சொல்லும்போது அருகிலேயே சங்கரன்.

“அக்கா யார் இது?” - நால்வரில் ஒருவன் கேட்கிறான்.

“இதுவா... பேர் சங்கரன். ஊர் மதுரை பக்கம்.”

“ஓ! மூர்த்தி தேடிக்கிட்டு இருக்கிற ஆளா?”

“என்ன சொல்றே பாபி?”

“ஆமாக்கா... வி.டி. ஸ்டேஷனுக்குகூட ஆள் அனுப்பியிருக்கு.

அதைக் கேட்டு அஞ்சலி முகம் ஒரு தினுசாக மாறுகிறது. சங்கரனும் ஆச்சரியத்துடன் அவர்களைப் பார்க்கிறான்.

“ஆமா... இந்த ஆள் உன்கிட்ட எப்படி வந்துச்சு?”

“உம்... எல்லாம் அதோட நல்ல காலம்.”

“என்னக்கா சொல்றே?”

“மூர்த்திய பாக்கத்தான் வந்திச்சு. வழியில என்னைப் பார்த்துச்சு”

“ஹூம்! இப்படி எங்களை காப்பாத்த யாரும் இல்லாம போயிடிச்சுக்கா...” அவர்கள் அப்படிச் சொல்லும்போதே அதில் ஆயிரம் மாத்திரை ஏக்கம்.

அஞ்சலி அப்படியே சங்கரனை ஒரு பார்வை பார்க்கிறாள்,

அவன் பார்வையில் பட்டாம்பூச்சியின் படபடப்பு.

“நீங்க பேசறதே எனக்கு புரியலை” என்கிறான் மெல்ல.

“பொறு. புரியவைக்கிறேன். இவங்கள்லாம் உன்னை மூர்த்தி பொழப்பு தேடி பம்பாய் வந்து இப்படி ஆகிட்ட வங்க...”

“இப்படின்னா?”

“வாங்க காட்டறேன்...” நால்வரில் ஒருவன் சங்கரனை தனியாக அழைத்து சென்று சில வினாடி கழித்து திரும்பி வந்தான்.

இப்போது சங்கரன் முகத்தில் ஒருவகை பீதி?

“இப்படி எல்லாம் கூட நடக்குமா?” வந்த நொடியில் தயங்கியபடி கேட்கிறான்.

“நடக்குமாவா? இந்த பம்பாய்ல இதுக்குன்னு ஒரு கூட்டமே இருக்கு.”

“என்ன கொடுமை...”

“கொடுமை ஒரு சாதாரண வார்த்தை சங்கரன். இது அதுக்கும் மேல...”

“உங்களுக்கு நான் எப்படி நன்றி சொல்வேன்.”

சங்கரன், அஞ்சலியை பார்த்து நெகிழ்ந்துபோய் கண் கலங்கினான்.

“அவசரப்பட்டு நன்றிய வேஸ்ட் பண்ணிடுாதே சங்கரா, இப்ப என்ன பண்ணப் போறே. அதை சொல்லு.”

“நான் வந்த வழியே திரும்பிடறேன்.”

“அதான் நல்லது. ஆனா, அது அவ்வளவு காலமில்லை.”

“என்ன சொல்றீங்க...”

“மூர்த்தி எமகாதகன். அவனுக்கு இந்த பம்பாய்ல திரும்பின பக்கமெல்லாம் ஆளுங்க. ஆகையாலகவனமாக நி கிளம்பணும்.”

சங்கரன் தலைமை ஆட்டினான்.

“அக்கா நாங்க...?” நால்வரும் கோரஸாக கேட்டனர்.

“நீங்களும் கிளம்புங்க. இந்த பம்பாய் இனி உங்களுக்கு வேண்டாம்.”

“சொந்த ஊருக்கு எந்த மூஞ்சியோடக்கா போவோம்?”

“அதையெல்லாம் பாத்தா பிணமாகத்தாண்டா போய் சேருவீங்க. போங்கடா போங்க. இந்த பம்பாய் வாழ்க்கையை ஒரு கனவா நினைச்சு மறந்துடுங்க.”

“நீங்க.”

“நானா? எனக்கு இங்க நிறைய வேலை இருக்கு...”

“என்ன வேலை?” சங்கரன் வெகுளியாக கேட்டான்.

“உம்... உன்னைப்போல வந்து நிக்கற வெகுளிகளை திருப்பி அனுப்புற வேலை.”

சங்கரன் அதைக் கேட்டு சிரித்தான். சரியான அசட்டுச் சிரிப்பு.

“இல்லைக்கா... உங்களுக்கு இங்க வேற வேலை இருக்கு...”

அந்த நால்வரில் இது பாபி. அஞ்சலி அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள். அவனிடம் ஏதோ ஒரு ரகசியத்தை தெரிந்து வைத்திருப்பதை போன்ற பாவனை.

“என்ன வேலைடா...?”

“உங்க தங்கச்சி ஜீவாவை தேடற வேலைதானே?”

அஞ்சலி அதைக் கேட்டு வெறித்துப் பார்த்தாள். அவனுக்கு எப்படித் தெரியும் என்கிற மாதிரி... அவனே சொன்னான். “மூர்த்தியும் ஜீவாவைதான் தேடிக்கிட்டிருக்கு!

அதைக் கேட்டு அஞ்சலிக்கு நடுப்பாகத்தில் கண்ணாடித்துண்டு ஏறியது போல ஒரு அதிர்ச்சி.

மூர்த்தியும் ஜீவாவைத் தேடுகின்றானா? ஐயப்பய்யோ...!

3

கூண்டிறக்கும் சிம்புவுக்கு என்னவோபோல் இருந்தது. இருப்புக்கு, கீழே சுத்தமாக உணர்ச்சியே இல்லாத நிலை. ஒரு அழகுத் தலையணையில் தலை இருப்பதும் அதிலிருந்து விடிபடாத நாற்றம் கிளம்பி மூக்கைக் குடைந்து கொண்டிருப்பதும் மெல்லவே உறைக்கிறது.

தலையை அசைப்பது கூட சிரமமாக இருக்கிறது.

என்னது நடந்தது?

தெரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கிறான். கைகளை ஊன்றி எழுந்து செல்லப் பார்க்கிறான். முடியவில்லை. மாறாக பக்கத்தில் ஒரு மரநாற்காலிமேல் இருந்த கண்ணாடி டம்ளர் ஒன்று கீழேவிழுந்து சப்தம்போட்டு ஒரு கிழட்டு அலியை எட்டிப்பார்க்கச் செய்கிறது.

அந்த அலியின் முகத்தை பார்க்கவே சகிக்கவில்லை.

அழுகிய பரங்கிப்பழம் போல... ஆங்காங்கே பருக்களின் காய்ப்பு வேறு.

“ஆப் கோன்... யார் நீ? நான் எங்க இருக்கேன்?”

சிம்புவிடம் முனங்கலாய் கேள்வி, அந்த அலி அருகே வந்து ஊன்றிப் பார்க்கிறது.

“கேக்கறேன்ல... எனக்கு என்ன ஆச்சு?” - அலி அவனை பார்த்தபடியே நிற்கிறது. அவன் குரல் வெளிவரை கேட்டதில் இப்போது பர்னாலாவே உள்ளே நுழைகிறான்.

“முழிச்சிட்டியா?”

“அங்கிள்! என்ன நடக்குது இங்கே. எனக்கு என்ன ஆச்சு?”

“ஒண்ணும் ஆகலை. நீ அலட்டாம இரு. டாக்டர்... டாக்டர்...” - டாக்டர் எனும் கமிஷன் ஏஜெண்ட் மாதிரியான மனிதன் அங்கு ஒரு ஊசி சிரிஞ்ஜூடன் பிரசன்னமாகிறான்.

சிம்புவின் புலம்பலை துளியும் பொருட்படுத்தாமல் ஊசியை ஏற்றுகிறான்.

“புன் இன்னும் நாலு நாள்ல ஆறிடும்.... அப்புறமா நம்ம லேகிய வகையறாவை நிறைய கொடு. அப்புறமா பாரு. பய மூட் தாங்காம யார் கூப்பிட்டாலும் உம் சொல்லிடுவான்...” அந்த டாக்டர் கிழமிடம் அபிப்பிராயம் வேறு பர்னாலா சிரித்தபடி அந்த ஆள் பின்னாலேயே சென்று விட கிழட்டு அலி கண்களில் நீர் கசிய மயங்கிக் கிடக்கும் சிம்புவைப் பார்க்கிறான்.

‘அலியாக பிறப்பதை விட பெரிய பாவம் செய்தவன் நீ! அந்த அலி மனிதனின் அபிப்பிராயம்.

தூதர் ஸ்டேஷன் ஜனக்கூட்டம் ததும்ப தத்தளிப்பில் இருந்தது; எலெக்ட்ரிக் ட்ரெயின்களினுள் புனிமூட்டையை சாதாரணமாக்கி விட்ட மனித உடல்கள்.

சங்கரனுக்குள் வியப்பலைகள். அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ஒருத்தி ட்ரெயினை குரங்குபோல் தாவிப் பிடிக்கிறாள். அப்படியெல்லாம் பிடிக்கத் தெரியாவிட்டால் இந்த மும்பாயில் வேலைக்குப் போய் காலம் தள்ளிப் பிழைப்பு நடத்த முடியாது என்கிற மாதிரி அலட்சியமாகத் தெரிகிறாள்.

ஜன்னலோரமாக ஒரு கிழட்டு சேட்ஜியை டிடிக்கொண்டு உட்கார்ந்தபடி ஏதோ ஒரு நாவலை வாசிக்கவும் துவங்கி விடுகிறாள்.

சங்கரன் அந்தக் கூட்டத்தை, அதன் செயல்பாடுகளை பார்த்து விழிபிதுங்கி வழியாத குறை. பாபி ஐந்து மெட்ராஸ் டிக்கெட்டுடன் பிளாட்ஃபார்த்துக்குள் வந்து சேர்ந்தான்.

இதற்குள் அவனை ஒரு நான்குபேராவது இடித்து வம்புக்கும் இழுத்துவிட்டனர்.

“ஜெயந்தி ஜனதா வர அரை மணி லேட்டாகுமாம். இப்பதான் அனவுன்ஸ் பண்ணாங்க...” அவன் பாபியிடம் சொன்னபோது சிலர் நேராகவே வந்துவிட்டனர். பார்வையிலே ரவுடிகள்.

“ஏய் வர்றியா...? நீ கல்லுப்பட்டி மூர்த்தி இருந்தானே?”

“தூத்தேறி! போங்கடா சொறிநாய்களா?”

“என்னாங்கடி... என்னமோ ஆபீஸ் போய் சம்பளம் வாங்கி பிழைக்க போறவ மாதிரி ஆ ஊங்கறே... காசு கூட வேணும்னா கேளு. அதவிட்டுட்டு எக்ஸ்கூர்ஸா எப்படி?” - ஒரு ஜீன்ஸ் பேண்ட்டின் கேள்வி பாபியை கலக்கியது. பாபியின் பார்வை சங்கரன் பக்கம் திரும்பியது. பார்வையிலேயே உதவிசெய்யேன் என்கிற கருணை மனு.

சங்கரனும் சற்று கோவப்பட்ட மாதிரி அவர்களைப் பார்த்து முறைத்தான்.

“ஹலோ... இது என்ன பொது இடத்துல அநாகரீகமா?”

“நீ யாருடா இந்த இரண்டும்கெட்டான்களுக்கு வக்காலத்து வாங்கிட்டு?” அவர்களின் ஹிந்தி அவனுக்கு புரியவில்லை.

“ப்ளீஸ்! சொன்னா கேளுங்க - போய்டுங்க...”

“ஓஹோ... நீதான் இவங்களோட ஏஜெண்டா?”

“பாபி இவன் என்ன கேக்கறான்...?”

“நீ எங்க ஏஜெண்டாம்!”

“ஐய்யய்யோ... நான் பிழைக்க வந்தவன், இவங்களும் பாவம்...”

“இல்லை சங்கரா... இவங்ககிட்ட பேசினா முடியாது. நீ இரு. நான் போய் இந்த நாய்களை திருப்திப்படுத்திவிட்டு வந்துடறேன்...” பாபி கையில் உள்ள டிக்கெட்டை தன் சட்டை பாக்கெட்டில் போட்டபடி நெளிசலான நடையுடன் கிளம்பினான்.

அவர்கள் ஆளுக்கொரு நபரைப் பிடிந்துக் கொள்ள, சங்கரனையும் ஒருவன் பிடித்துக் கொண்டான்.

“ஐய்யய்யோ! நான் அவங்கமாதிரி இல்லை. என்னை விடு... என்னை விடு...” கூட்டம் பொறுப்பேயில்லாமல் வேடிக்கை பார்த்தது. ஒரு போலீஸ்காரர் கூட கடந்து போனார் என்ன ஏதுன்னு கேட்காமல்.

“ஹலோ... போலீஸ்... போலீஸ்...” சங்கரனின் குரல் காற்றில் கரைந்தது.

கைவசமுள்ள லக்கேஜ்கள் அவனை திணற அடித்தன. அவன் அதைப் பிடுங்கி தூர ஏறிந்தான். தரதரவென்று இழுத்தான்.

“ப்ளீஸ்! யாராவது ஹெல்ப் பண்ணுங்க... ஹெல்ப் ப்ளீஸ்...” சங்கரனின் கதறலுக்கு பலன் இல்லாமல் இல்லை. ஒரு தடிமனான நபர் சங்கரனை பிடித்து இழுத்துச் செல்லும் முயற்சியை நோக்கி முன்வந்தான். வந்த வேகத்தில் ஒரு அறை அவனும் சங்கரனை விட்டுவிட்டு பதிலுக்கு அறையத் தாண்டி, சங்கரனுக்கு தப்பித்தால் போதும் என்றாகி விட்டது.

கூட்டத்தில் புகுந்து ஓடுகிறான்.

உயிர் நிலை துடிக்கும் ஓட்டம்.

தாதர் ஸ்டேனுக்கு வெளியே சந்தடிமிகுந்த பாப்பாப்பான சாலையில் அது தொடருகிறது.

இதயம் தாங்கும் வரை ஓடியவன், ஒரு கட்டத்தில் முக்கின் வழியாக ரத்தம் எட்டிப்பார்க்கும் எல்லையில் திகிறான்.

கசகசவென்ற சந்தடி மிகுந்த சாலையில் ஒரு ஆப்பிள் கடைக்கு அருகில் நிற்பதை பார்க்கையில் உணர் முடிகிறது.

“ஆப்பிள்னா அஞ்சலியக்காவுக்கு ரொம்பப்பிடிக்கும்...”

காதை உரசுகிறது ஒரு தமிழ்க்குரல். திரும்பியவன் பார்வையில் ஒரு... பர்தா அணிந்த முஸ்லிம் பெண் முகம் தெரிந்தும் தெரியாமல் அவனை குழப்பும்போது பதில் குரல் இவவும் ஒரு பர்தா பெண்ணிடம் இருந்துதான்!

‘ஒருநாளைக்கு ஒருதடவையாவது உனக்கு அஞ்சலி பத்தி பேசியாகணும். இல்லாட்டா தலைவெடிச்சிடும். சரி, சரி, சீக்கிரமா பழத்த வாங்கு. யாராவது பாத்துடப் போறாங்க...’

சங்கரனுக்குள் அந்த கேள்வியும் பதிலும் அந்த பதட்டமான வேலையில் அவன் பற்றிக் கொள்ள கிடைத்த ஒரு பிடியாகப் போனது.

“ஹலோ ஜீவா...” திக்கித்திணறி குரலெடுத்தான்.

“போச்சு... எவனோ மூர்த்தியோட ஆள்தான். பழமூம் வேண்டாம், ஒண்ணும் வேண்டாம். கிளம்பு...” பதில் குரலும் சங்கரன் காதில் விழ, இருவரும் வேகமாக பழத்தை போட்டு விட்டு வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தனர்.

“ஹலோ... ஹலோ... ஒன் மினி! நான் மூர்த்தி ஆள் இல்லை...” சங்கரன் கத்தக் கத்த அவர்கள் காதில் வாங்காமல் சாலை ஓரமாக நிற்குகொண்டிருந்த ஒரு கறுப்புக் காரில் ஏற, அந்த கார் பின்னால் ஓடிவரும் சங்கரனை ஏமாற்றியபடி பறக்கத் தொடங்கியது.

அவனிடம் ஓடும் சக்தி அற்றுப் போயிருந்தது.

நின்று பெருமூச்சுடன் சிக்கி தவிக்கத் தொடங்கினான்.

ஊரைவிட்டு கிளம்பிய நிமிடமே சரியில்லை. பெட்டிபடுக்கையை கூட அந்த தடியன் ஸ்டேஷனில் பிடுங்கி எறிந்து விட்டான்.

பாஷையும் புரியவில்லை. ஜனங்களிடமும் எனக் கென்ன வந்தது என்கிற போக்கு... அபூர்வமாக காதில் விழுந்த தமிழ்க் குரலும் அதற்குச் சொந்தமான ஜீவாவும் பயந்து ஓடிவிட்டாள். ச்சே... என்னதான் நடக்கிறது!

ஒரு ஓரமாக நின்று நிஜமாகவே வாய்விட்டு அழத்தொடங்கினான் சங்கரன்.

யாரும் பார்த்துவிடப் போகிறார்கள் என்று தலையைக் குனிந்து கொண்டான். சிலநொடிகளிலேயே சுதாரித்துக் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டான்.

‘எப்படியாவது இங்கிருந்து கிளம்பி சென்னை போய் விடுவண்டும்’ - நினைப்போடு பாக்கெட்டைத் தொட்டுப் பார்த்தான். அதில் ஐந்தும் பத்துமாக சொற்ப சில்லறை... பிச்செல்லாம் பெட்டியில் வைத்து ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

பெட்டி - ஸ்டேஷனில் என்ன கதிக்கு உள்ளானதோ?

கண்ணீர் கசிய அமர்ந்தவன், தனக்கு புதிதாக அறிமுகமான அந்த நான்கு அலிகளின் நிலையை நினைத்துப் பார்த்தான்.

அவர்கள் ஸ்டேஷனில் காத்திருப்பார்களோ?

அந்த நான்கு பேரும் களைத்துப்போய் ஸ்டேஷனில் அமர்ந்திருந்தனர்.

கூட்டத்தில் கண்டுபிடிப்பது சவாலாக இருந்தது. ஜெயந்தி ஜனதா வந்துபோய் விட்டிருந்தது.

அந்த ரவுடிகூட்டம் கசக்கிப் பிழிந்த பிறகு தால்வரையும் விட்டிருந்தது.

இனி அடுத்த ரயில் வர பல மணி நேரங்கள் ஆகும்.

அதுவரை...

பாபி டிக்கெட்டை தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறான்.

பாபி ஒரு ஓட்டப்பந்தய வீரன். இன்று ஆண்மை என்பதே இல்லாத ஒரு கொடிய நிலை. ஆபரேஷன், அதைத் தொடர்ந்து தடைசெய்த சில மாத்திரைகள். பழக்க வழக்கங்கள் இப்படிச் செய்துவிட்டது.

நினைக்க துக்கமாக இருக்கிறது. திருப்பூர் பக்கமாய் போய் ஏதாவது ஒரு பனியன் ஃபேக்டரியில் சேர்த்து இந்த

மண்ணின் கொடிய அனுபவங்களை மறக்க முயற்சிக்க வேண்டும்.

இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கையே இல்லை.

நல்லவேளை சங்கரன் பிழைத்துவிட்டான். தங்களைப் போல் ஆகுமுன் அஞ்சலியால் தப்பிவிட்டான். இங்கே தப்பி ஓடியவன் எங்கு போனான்.

சங்கரா...! என்று ஒங்கி அலறலாமா என்று கூடத் தோன்றியது. மிகவும் களைப்பாக இருந்த அந்த நொடியில் பாபியின் பார்வையில் சங்கரனும் தெரிகிறான்.

ஸ்டேஷனில் சோர்வாகவும் ஒருவகை பயத்தோடும் அவன் நுழைவது தெரிகிறது.

“சங்கரா...” பாபியிடம் குரல் வெடிக்கிறது.

சங்கரனும் நிமிர்ந்து குரல் வந்த திக்கை பார்த்தபோது அது சங்கரனை மட்டும் அழைத்திருக்கவில்லை. அவனைத் தேடியபடி இருக்கும் மூர்த்தியின் ஆள் லுங்கி பாபுவையும் தான்.

பாபுவின் விழிகள் சங்கரனைப் பார்த்துவிடுகின்றன.

4

பாபியின் குரல் லுங்கி பாபுவின் காதில் விழுந்தது பற்றி சங்கரனுக்கு எதுவும் தெரிய நியாயமில்லை.

யாரோ அழைத்தது போல இருக்கிறதே என்று திரும்பித் திரும்பி பார்க்கிறான். கசகசவென்று கூட்டம், கருவாட்டு நூற்றம்!

கூட்டத்தில் குரல் வந்த திக்கை கூட சரியாக கணிக்க முடியவில்லை. இந்த நிலையில் சங்கரனை குறிவைத்து பாபு பாபி இருவருமே முன்னேறி வருகின்றனர்.

சங்கரனின் தேடலில் முந்திக் கொள்வதென்னவோ பரந்தான். அச்ச அசல் தமிழ்நாட்டு முகம். பிராமணக் களை தலையும் அந்த முகத்தை பாபு கச்சிதமாய் அறிந்து தோளில் மை போடுகிறான்.

“என்னப்பா சங்கரா... எங்கப்பா போயிட்டே?” என்று லுரலில் கரிசனம். பாபு, சங்கரனை நெருங்கிவிட்டதை பாபுக்கும் பாபி கூட்டத்தில் அப்படியே தேங்கி கரைய ஆரம்பிக்கிறான்.

பார்வையில் கூட பயத்தை பற்றி வைத்துக் கொள்கிறான்.

“ஐய்யய்யோ... சங்கரன் அந்த பாபுகிட்ட மாட்டிக் கூட்டானே. பாபு, மூர்த்தியோட ஆள் ஆச்சே...” - பதைத்துப் போகிறான் பாபி.

சங்கரனோ திருதிருவென பாபுவைப் பார்த்து முழிக்கிறான்.

“யார் நீங்க?” - சற்றே நடுக்கமான கேள்வி.

“நான் கல்லுப்பட்டி மூர்த்தி அனுப்பி உன்னைத் தேடிவந்திருக்கிற பாபு. ரொம்ப அலைய விட்டுட்டேப்பா...” பாபு தன்னைப் பற்றிகூறவும், சங்கரனிடம் ஸ்தம்பிப்பு.

“யாரிடம் இருந்து தப்பிக்க ஆசைப்பட்டோமோ அந்த தப்பிடம் மாட்டிக் கொண்டு விட்டோமே... கடவுளே! இது என்ன சோதனை?”

பார்வையில் பரிதவிக்க நிற்கும் சங்கரனை பாபு தட்டித் தருகிறான்.

“என்ன முழிக்கிறே... ஆமா எங்க லக்கேஜ் - பஞ்சத்துல அடிபட்ட மாதிரி இப்படி நின்னா எப்படி...?”

சங்கரனிடம் பதிலில்லை

“என்னப்பா... கேக்கிறேன். முழிக்கிறே... எங்கப்பா உன் குட்கேஸ்?”

“என் குட்கேஸா... அது... அது...”

“என்ன எவனாவது தாளிச்சிட்டானா?”

“அப்படின்னா...”

“திருடிட்டானான்னு கேட்டேன்.”

“ஆ... ஆமாம்! ஆமாம்” - சங்கரனின் சமாளிப்பு.

“அடப்பாவி... பம்பாய் வந்து இறங்குன நிமிஷத்துல பெட்டிய தொலைச்சிட்டு நிக்கிறியே. இந்த ஊர்ல பாத்துக் கிட்டிருக்கும்போதே கண்ணை திருடிடுவாங்க. ஜாக்கிரதையா இருக்க வேண்டாம்?”

பாபு கேள்வியோடு சங்கரனை தோளில் கைபோட்டு அழைத்துச் செல்ல ஆரம்பித்தான்.

“ஆமா... உன்கூட யாராச்சும் வந்துருக்காங்களா... அவங்க கூப்பிட்டதுனாலதான் எனக்கே உன்னை தெரிஞ்சிச்சு.”

“இல்லையே... என் காதுல எதுவும் விழலையே...”

“என் காதுல விழுந்துச்சே...”

“அப்ப என்கூட ட்ரெய்ன்ல ஒண்ணா வந்தவங்க யாராவது இருக்கும்.”

“ஆமா... இப்ப எங்க அவுங்க... சொல்லிட்டு கிளம்பு. அண்ணன் உனக்காக நேத்துல இருந்து எவ்வளவு கவலையா இருக்கார் தெரியுமா?”

- பேச்சோடு பேச்சாக சங்கரனை தள்ளிக்கொண்டு ஸ்டேஷனுக்கு வெளியே வருகிறான்.

“ஆட்டோ...” கைதட்டி அழைக்க, வருகிறது பம்பாயின் சீதனமான அந்த வாகனம். பாபு, சங்கரனை

உதவன்னி விட்டு ஏறிக்கொள்ள, தொலைவில் நின்றபாபு பார்க்கும் பாரியும் மற்ற சகாக்களும் இப்பொழுது கண்ணில் கனக்கப்பெரிய நிற்கின்றனர். ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்க்கின்றனர்.

இப்பொழுதே அஞ்சலியைப் போய்ப் பார்ப்பதுதான் திட்டமிட்டிருந்தது.

அஞ்சலி அதிர்கிறாள்.

“என்ன காரியம் பண்ணிட்டங்க... அந்த பாபுவை விட்டு தப்பிப் போறதுக்கு என்ன?” - கடிந்து விளக்கிறாள்.

“இல்லக்கா! நிலைமையே சரியில்லை. அந்த ஏரியா அடிப்படங்கிட்ட மாட்டிக்கிட்டோம். தப்பிக்கப்பட்டபாடு பக்கங்களுக்குத்தான் தெரியும்.”

“ஆமாக்கா... அந்த சங்கரனை ஆண்டவன் கட்டிப்பாத்தா” டி இந்த உலகத்துல எங்கள மாதிரி அலிகளோட பண்ணிக்கலை இன்னிக்கே பம்பாய்ல ஒருத்தன் கடிந்துவான்.” - அவர்கள் பேசப் பேச அஞ்சலிக்கு பற்றி பற்றி சங்கரனின் களையில்லாத முகம் முன் எழுந்து முன் எழுந்து அடங்குகிறது.

அவனை ஆண்டவன் தன் கண்ணில் காட்டியதே அவனைக் காப்பாற்றத்தான் என்று ஒரு எண்ணம்கூட இருக்கிறது. நெடுநேரம் அமைதியாகவே இருக்கிறாள்.

“அக்கா இப்படி இருந்தா எப்படிக்கா?” - பாபியின் கன்னி முன் அஞ்சலி ஆவேசமாக நிமிருகிறாள்.

“என்னக்கா பண்ணப் போறே?”

“அதப்பந்தி நீங்க கவலப்பட வேண்டாம், நீங்க கவலப்படுங்க. இனி இந்த பம்பாய் உங்களுக்கு வேண்டாம்.”

“சரிக்கா... பாவமக்கா சங்கரன்.”

“அது எனக்குத் தெரியும். பாவம் சங்கரன் மட்டுமில்ல சங்கரன் மாதிரி பம்பாய் வர்ற ரொம்ப பேர் பாபி. சரி, சரி! நீங்க கிளம்புங்க.”

- அவர்கள் ஒரு பணிவான வணக்கத்தோடு கிளம்புகின்றனர். அஞ்சலியும் ஒரு முடிவுக்கு வந்த மாநில கிளம்புகிறாள்.

எங்கு? எதற்கு?

மூர்த்தி, சங்கரனை பார்த்து காதுவரை வாய் திறந்து சிரிக்கிறான்.

“வா, சங்கரா... ஆமாம்! ஏன் இவ்வளவு லே... இப்படியா எங்களைத் தவிர்க்கவிடுவே?” - என்று கேட்டு ஏதோ பெற்றவன் மகனைப் பார்த்து பேசுகிற மாதிரி பேசுகிறான். சங்கரனுக்கு நிலைகொள்ளவில்லை. வசமாக மாட்டிக் கொண்ட அவஸ்தையை நன்றாகவே வெளிக் காட்டுகிறான்.

“ஆமாம். ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கே... எங்க பொட்டிபடுக்கை எல்லாம்?”

“அது வந்துண்ணே - தம்பிய யாரோ சீட் பண்ணி... டாங்க. திருதிருன்னு தாதர் ஸ்டேஷன்ல நின்னு கிட்டிருந்திச்சு. நல்ல வேளை பார்த்து பிடிச்சுட்டேன்...”

“அடப்பாவி... பாத்து வரக்கூடாது. பம்பாய் ஒரு மாதிரியான ஊருப்பா. சரி, போகட்டும் விடு. உனக்கு நான் இருக்கேன். நான் சொல்ற மாதிரி மட்டும் நீ கேள்... பம்பாய்ல நீ சொந்தமா ஒரு வீடே வாங்கிடலாம் என்ன?”

சங்கரனின் தோளை பலமாக தட்டியபடி கேட்கிறான். அதில் இரட்டை அர்த்தம். அதனால் அதன் அர்த்தம் சங்கரன் அதிகமாக வியர்க்கிறான்.

இவன் எந்த நிமிடம் தன்னை அலியாக்க மாணவரென தெரியாது... கடவுளே! இவனிடம் இருந்து பம்பாயாவது தப்பிவிட வேண்டும். நீதான் அதற்கு வழி காட்ட வேண்டும். கடவுளிடம் மனதுக்குள் மனுப் படுக்கிறான்.

சரி, சங்கரா! போய் குளிச்சுட்டு வா... சாப்பிட்டு வந்து எடு. மத்ததை பிறகு பேசிக்கலாம்...” சங்கரனுக்கு சிறிதளவு தருகிறான் மூர்த்தி. அப்படியே அவனை பம்பாயால் ஒரு முழு அளப்பு அளக்கிறான். சங்கரனும் குளிக்கலாம் என்று அகல, மூர்த்தி பார்வை பாபுவை பிடிக்கிறது.

“என்னடா பார்ட்டி எப்படிடா?”

சரியான பார்ட்டிதாண்ணே... இந்தப் பய பயப்படும் பம்பாய் பார்த்தா அப்படியே பொட்ட பிள்ளையாட்டம் வேற என்ன இந்த லைனுக்கு சரியான ஆள்தான்.”

ஆமாண்டா... இவனை பக்காவா தயார் பண்ணி பார்ட்டிங்களுக்குதான் அனுப்பப் போறேன். ஆமாம்... டாக்டர் பயல பார்த்துட்டு வந்துட்டியா?”

“ஓ... நாளைக்கு காலையே நீ ஆபரேஷன் பண்ணி பார்ட்டிக்குமனு சொல்லி வெச்சிருக்கேன்.”

“துட, பய எது கேட்டாலும் தாராளமா வாங்கித் தா. உன்னை இருந்து புது அவதாரம் எடுக்கப் போறான்?”

“சரிண்ணே... இனி அவனைப் பத்தி கவலையே இல்ல, எல்லாம் இனி என் பாடு.” பாபு உற்சாகமாக மூர்த்தி முன் வழிந்தான்.

“சரி, சரி... போய் வேலையப் பாரு...” மூர்த்தி கட்டளைக்கு மறுபேச்சு பேசாமல் நகரத் தொடங்கினான்.

மூர்த்தி ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைக்கிறான்.

புகையை ஊதும்போது தீவிரமாக சிந்தனை. நடுநாயொன்று ஓடியது. “மர்கயா... மர்கயா...” என்று ஒரு குரல் கேட்டது. ரசியாவின் குரல் அது. ஐம்பது வயது அரைக்கிழை தமிழ்நாட்டுக்காரிதான். இன்று பம்பாயில் கோடி ரூபாய் போட்டுப் பிரட்டுபவள். எல்லாம் மனித வியாபாரத்தால்தான். எல்லா வயதிலும், எல்லா ஜாதியிலும் எல்லா விதத்திலும் பெண்களை வைத்திருப்பவள். ஒரே நேரத்தில் லட்ச ரூபாய் சரக்கைக் கடனின்றி தந்து மீட்க அவளை முடிகிறது.

ஆனால் மூர்த்தி...?

மூர்த்திக்கு இளைப்பெடுகிறது.

ரசியா முந்தான் ஒரு சுண்டைக்காய் என்பதுபோல உணர்ச்சி அவனுக்கு. ஆனாலும் ரசியாவைவிட பெரிதான அளவில் வர வேண்டும் என்று ஆவேசத்துடன் நினைத்து கொள்கிறான்.

“எனக்கு வேண்டா... எனக்கு வேண்டெங்கே வேண்டா” என்று நடுத்தர வயதுப் பெண்குரல் காதி விழுகிறது. பாவம், எவளோ ஒரு மலையாளத்துக்காரி ரசியாவிடம் சிக்கிவிட்டிருக்கிறாள் போலும்... பதப்படுத்து வேலைக்கு நடுவில் கத்துகிறாள். மூர்த்தி சிகரெட்டின் பாதியை கடந்து விட்டிருக்கிறான்.

இருமலோடு லால் வருகிறான். மனித வியாபாரத்தின் மூர்த்திக்கு தோள்தரும் ஒரு குருர கறுப்பு ஆடு.

“என்ன லால்...?”

“என்னப்பா, புது பார்ட்டி வந்திருக்கு போல?”

“ஆமா லால். நேத்து மாட்டுன சிம்பு மாதிரியே லாலும் ஒரு மேல்ஜாதி சரக்குதான். பணக்கார சேட்டுப் பணக்காராக்கும் கேட்டா சொல்லிவை...”

“சொல்றேன். ஆமா - ஏரியாக்கு புதுசா ஒரு டிரைவர்பெக்டர் வந்திருக்கான் கேள்விப்பட்டியா?” லால் திரைக்கோட்டான்.

“என்... அவனுக்கு என்ன... மாமூல் அதிகம் பணக்காரனா?”

“அதான் இல்லை. பம்பாய்ல நம்ம பிரினைஸையே பம்பாய் இல்லைன்னு பண்ணப் போறானாம்.”

“ஆமாம்... கிழிச்சான். இவனை மாதிரி எவ்வளவு பணத்தாம் பாத்துருப்போம்?”

“இல்லப்பா... இவன் டேஞ்சர் பார்ட்டியா பணத்தான். லோகு, யாகூப், ஷா, சுலைஹா என்ற பெரிய பெரிய முதலையை எல்லாம் பிடிச்சிட்டான் தெரியாதா...”

“என்ன லால் சொல்றே?”

“அட ஆமாப்பா. இன்னிக்கு காலைல 10 மணிக்கு பணக்காரன். நல்லா பிளான் பண்ணி பிடிச்சிட்டாங்க. ஆமா தப்படித் தப்பிச்சே?” லாலின் கேள்விமுன் மூர்த்தி வெளி வருகிறான்.

“கொப்பட்டுக் கொண்டுதன் வசம் உள்ள நான்கு பேரை பிடிச்சிட்டாங்க. நல்லது போலத்தான் தோன்றுகிறது.

“அதேசமயம் ஆபரேஷன் ஆகி படுத்திருக்கும் சிம்புவை பம்பாயில் பாத்துவிட்டால் ஆபத்தாயிற்றே...?”

மூர்த்தியின் மூளை பரபரப்பாக இயங்க ஆரம்பித்தது.

அடுத்த சிகரெட்டை எடுத்து ஆவேசமாக ஊதவும் தயாராகிவிட்டது. தீவிர யோசனை. அப்பொழுதுதான் அந்த நல்ல காரியம் அங்கு நடக்க ஆரம்பித்தது.

ஒரு சேரியைப் போன்ற அந்தப் பகுதியில் ஒரு பெரிய போலீஸ் வேன் வந்து நிற்க, திபுதிபுவென்று போலீஸ் இறங்கிய விதத்தில் ஏரியாவே மிரண்டு பார்க்க, ரயில் கொல்லைப்பக்கமாக கம்பி நீட்டத் தொடங்கியிருந்தான்.

மூர்த்தி விதிர்ந்து நிற்க, அவன் எதிரில் புதிய இன்ஸ்பெக்டர்லத்தியை சுழற்றியபடி...

அவர்பின்னால்! அஞ்சலி!

5

இன்ஸ்பெக்டரோடு அஞ்சலியை மூர்த்தி துளியும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மிரண்டுபோய் பார்க்கிறான் லாஸ் எப்பொழுதோ ஓடிவிட்டிருக்கிறான்.

“இவன்தான் சார் மூர்த்தி. கீழ்த்தரமான விவகாரம் செய்யுறதுல இவன் இந்த ஏரியாவுலயே முதலானவன். மருதாணி சிகப்பு விரல்களை நீட்டி மூர்த்தியை அடையாளம் காட்டுகிறான். அவ்வளவும் இந்தியில்...”

“அச்சா... எனக்கும் தெரியும். கேள்விப்பட்டிருக்கேன்” - இன்ஸ்பெக்டரிடம் தினவெடுத்த பதில்.

“வேண்டாம் சார்... வேண்டாம். அஞ்சலி போட்டுவிட்டிட்டியா... கெட்டும் உனக்கு புத்தி வராது பார்...”

“டேய்! இங்க என்னடா சவுண்டு கொடுக்கிறேன் இன்ஸ்பெக்டர் தாவி அவன் சட்டை காலரை பிடிக்க போலீஸ் தரதரவென்று அவனது இருப்பிடங்களில் நுழைந்து படுத்த படுக்கை நிலையில் சிம்புகூட வசப்படுகிறான்.

அந்தக் கொண்டிருந்த சங்கரனும்...! அஞ்சலி, சங்கரனை பிடிக்காடி இன்ஸ்பெக்டர் காதில் ஏதோ சொல்ல, அவர் மூலமாகிறது. அவர் முகம் மட்டுமா? சங்கரனின் முகமும்...

“அக்கா” என்று அஞ்சலிமுன் ஓடி வருகிறான்.

“சங்கரா... உன்னை எதுவும் பண்ணிடலையே இந்த சங்கரா...”

“இல்லக்கா... இப்பதான் வந்தேன். குளிக்கச் சொன்னான். சரின்னு குளிக்கப் போனேன். எப்படித் தப்பிக்கப் போறோம்னு தெரியலைன்னு குழம்பிப் போயிட்டேன். நல்ல வேளை நீங்க வந்துட்டீங்க.”

சங்கராஸ் பேசுவதை கேட்டு மூர்த்திகூட திகைக்கிறான். இவனுக்கு எப்படி இவளைத் தெரியும் என்கிற பலத்த சந்தேகம் அவன் கண்களில் பற்றி எரிகிறது.

முறைக்கிறான்.

பார்த்தாலே தீப்பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். அந்த சங்கரா முறைக்கிறான்.

“அஞ்சலி... போலீஸ் ஜெயிலெல்லாம் எங்களுக்குக் கொண்டு போய் பெரிய விஷயங்க இல்லை. நான் எப்படியும் உங்க சக்கிரம் வெளில வருவேன். வந்தா உங்களை உங்க வீட மாட்டேன்.”

இன்ஸ்பெக்டரை வைத்துக்கொண்டே அவன் பேசுவதை கேட்டு பளாரென்று அறைகிறார் அவர்.

“நீ எப்படி வெளியே வரேன்னு பார்க்கிறேன். ஏறுடா பிடிச்சு” - பிடித்துத் தள்ளுகிறார்.

“சார்... அவன் எமகாதகன்! எப்படியும் வெளியே வந்துவான்.” அஞ்சலி எச்சரிக்கிறான்.

“அது அந்தக் காலம். இவன்பேர்ல நான் போடப்போற கேஸைப் பார்த்து கோர்ட்டே அதிரப்போகுது பார். ரொம்ப அசந்தா என்னையே நான் கத்தியில் குத்திக்கிட்டு குத்த வந்தான்னு கோர்ட் முன்ன நிப்பேன். அதுக்கு எவ்வளவு வருஷம் தெரியுமா? ஆறு வருஷம்!”

அஞ்சலி நெகிழ்ந்து போகிறாள்.

சங்கரன் அழுது கொண்டிருந்தான். நெடுநேர அழுது அஞ்சலி குளித்துவிட்டு வந்திருந்தாள். அவனது அழுது பார்த்து சிரிக்கிறாள்.

“இப்ப எதுக்கு அழறே... அதான் அவன் பிடியில் இருந்து தப்பிச்சுட்டேல்லே...?” - கேட்கிறாள்.

அவனிடம் பதிலில்லை. மாறாக நெஞ்சை தூக்கியடிக்கும் விசம்பல்.

“ஏய், என்னப்பா இது? சின்னக் குழந்தை மாறியிருக்க அஞ்சலியின் கேள்விமுன் நிமிர்கிறாள்.

“ஆமாக்கா! நான் சின்னக் குழந்தைதான். இந்த பம்பாயை பொறுத்த அளவுல” என்று புதிர் போடுகிறாள்.

“நீ பம்பாய்க்கு மட்டுமில்ல... உலகத்துக்கு அப்படித்தான்” என்றாள் அஞ்சலி.

“ஆமாக்கா... எனக்கு நிறைய தெரியணும். இந்த உலகம்தான் எவ்வளவு மோசம்!”

“தப்புப்பா... உலகம் மோசமில்லை. உலகத்துல வாழற மனுஷங்கன்னு சொல்.” அவள்திருத்துகிறாள்.

“எல்லாம் ஒண்ணுதாங்க... மனுஷன் என்னக்கா இங்க சிங்கம், புலியைவிட மோசமா இருக்கான்...”

“சரியா சொன்னே... அதுக்கு என்ன பண்ண முடியும் நாமதான் ஜாக்கிரதையா இருக்கணும்.”

“நான் இங்க கிளம்பிவரும்போது ஆயிரமாயிரமா பணக்கப்போறதா நினைச்சுட்டு வந்தேன். இப்படி பந்தாடப் பிடியா தெரியாதுக்கா. நல்ல வேளை... உங்களைப் பிடிச்சு... இல்லேன்னா...”

“ஆமாம் சங்கரா... உனக்கு கடவுளோட ஆசீர்வாதம் இருக்க அதான் தப்பிச்சிட்டே. அந்த மூர்த்தியும் இப்போது...”

“எங்க... இந்த போலீஸ் இவ்வளவு நாள் என்னக்கா பிடிச்சுட்டு இருந்திச்சு?”

“பாராவது வந்து கம்பளைண்ட் தரமாட்டாங்களான்னு நினைச்சு இருந்துச்சு.”

“என்னக்கா சொல்றே?”

“ஆமாம் சங்கரா! இவங்க தப்பை சுட்டிக்காட்டவோ பிடிக்கவோ எதிரா நடக்கவோ இந்த பம்பாய்ல பொது இடத்துக்கு துணிச்சல் கிடையாது. இந்த பம்பாய்லன்னு சொல்லணும். இந்தியா பூரா அதுதானே நிலை? தன் தப்பை தப்பிச்சு எந்த தப்பை எந்த பொதுஜனம் தட்டி எடுத்து நமக்கெதுக்கு ஊர்வம்புன்னு ஒதுங்கித்தானே இருக்கிறது.”

“பாருள் பொதிந்த அந்த கேள்விமுன் சங்கரன் நெடு நிமிஷம் மனம் சாதிக்கிறான். அஞ்சலி தொடருகிறாள். “நான் இப்படித்தான் பயந்தேன் சங்கரா. இந்த ஊர் தாதாக்கள் எவ்வளவு அஞ்சாதவங்க. எப்படி இவங்களை பிடிக்கறதுன்னு ரொம்ப பயந்தேன். இப்ப உன்னால பிடிச்சிட்டேன்.”

“என்னக்கா சொல்றே?”

“ஆமாப்பா, என் கண் எதுக்க நீ அலியா மாறுவதை நினைச்சு சிக்க முடியலை. நீ தப்பிச்சுட்டேன்னு

நினைச்சேன். ஆனா, தாதர் ஸ்டேஷன்ல மாட்டிக்கிட்டு கேள்விப்பட்டப்போ துடிச்சப் போயிட்டேன். என் செய்றதுன்னு யோசித்தேன். வேற வழி தெரிவது போலீஸ்ல கம்பளைண்ட் கொடுத்தேன். உன்பேரால தந்த கம்பளைண்ட்டுக்கு நல்ல பலன் கிடைச்சது. இன்ஸ்பெக்டர் ரொம்ப நல்லவர். ஆனா, அவர்கூட இங்க கொஞ்சம் சலனத்தோட இருக்காரு.”

“எதனால?”

“எதனாலயா... பம்பாய் தாதாக்கள் உலகம் ஒண்ணு லேசுப்பட்ட உலகம் இல்லை. அரசியல் செல்வாக்கும் பணத்தாலயும் சரி, அவங்க இந்தியாவையே திருப்பிப் போட முடிஞ்சவங்க. அவங்க இனி இன்ஸ்பெக்டருக்கும் எனக்கு எதிரா பதில் தாக்குதல் நடத்துவாங்க. அதுல நாங்க நாங்க பிடிக்கணும்...”

அஞ்சலி சொல்லும்போதே ஆழமான பெருமூச்சு அதைக் கேட்கும் சங்கரனிடம் கூட பயம் கலந்த மிரட்டில்

“அக்கா! என்னக்கா பன்றது?”

“நான் என்னவோ பண்ணிக்கிறேன். நீ உன் பணம் பார்க்க கிளம்பு. இன்ஸ்பெக்டரே உன்னை ரயில்ல விடுவார். கவலைப்படாதே.” அஞ்சலியின் பதிலுக்கு அவளை வெறிச்சு வெறிச்சு பார்க்கிறான் சங்கரன்.

தனக்காக இத்தனை பெரிய ரிஸ்க் எடுத்திருப்பவன் விட்டு எனக்கென்ன வந்தது என்று போவதா ஒரு நாள் ஆணின் செயல்? கேள்விக்குள் வலைகட்டி ஆரம்பிக்கிறான்.

ஒரு ஆணாக இருந்தும் இத்தனை பயந்தும் நடுங்கும் செயல்படும் தானெங்கே... துணிந்து போலீஸ்வரை போய் விட்ட அஞ்சலி எங்கே?

நினைக்கும்போதே பெருமிதமாக இருக்கிறது அவளுக்கு.

“அக்கா...” மெல்லிய குரலில் அழைக்கிறான்.

“என்ன?”

“நான் போகலைக்கா...” அஞ்சலி விக்கித்து திரும்பிப் பார்த்தான்.

“ஏய் என்ன சொல்றே?”

“நான் தமிழ்நாட்டுக்கு போகலைன்னேன்.” அதிகமாக சொல்லு சொந்த தம்பி போலவே பேசுகிறான்.

“என்ன?”

“உன்னை விட்டுட்டுப் போக மனசு வரலை...”

“சொன்டி மெண்ட் பாசம், அன்புன்னு எதுலயாவது உன்னை அழிச்சுக்காதே. கிளம்பு.”

“அப்ப நீயும் வா.”

“நான் வரலை. வரவும் முடியாது.”

“இவ்வளவு பெரிய ஆபத்துக்கு நடுவுல நீ இருக்கலாம்.”

“நீ இருக்கக் கூடாதா?”

அவன் கேள்விமுன் சிரிக்கிறான் அஞ்சலி. பதிலை சொல்லுமுன் தன் அறைக்குள் நுழைந்து ஒரு பர்தா உடுப்புடன் திரும்பி வந்து அவளை அந்த கோலத்தில் பார்க்கும் சங்கரனிடம் திரும்பும்.

“அக்கா இது என்ன வேஷம்?”

“வேஷம் இல்லை கவசம்.”

“கவசமா?”

“ஆமா... என்னை தாக்க வர்றவங்கிட்ட இருந்து தப்பிக்க வேண்டாமா? இங்க நீ இருந்தா நீயும் உன்னை பாதுகாக்கணும். ஏன்னா நாம தாதாக்களுக்கு தெரிஞ்ச

ஃபிகராயிட்டோம். அந்த மூர்த்தி ஜெயிலுக்குள்ளேயே நமக்கு நாள் குறிச்சுக்கிட்டிருப்பான்.

அஞ்சலி அப்படிச் சொன்னபோதுதான் சங்கரனிடம் பொறி தட்டியது, தாதர் ஸ்டேஷன் ரவுடிப் பட்டாளத்துக்கு இருந்து தப்பிக்க தலைதெறிக்க ஓடியபோது இதேபோல பர்தா உடுப்பில் ஜீவாவை பார்த்தது நினைப்பில் வெட்டியது சட்டென்று அவன் கண்ணில் விளக்கெரிந்தது.

“அக்கா... நான் உங்க தங்கை ஜீவாவை பார்த்தேன் என்றான் சட்டென்று.

“என்னது... ஜீவாவை பார்த்தியா?”

“ஆமா... இதே போல பர்தா உடுப்புல...”

“எங்க... எப்போ?”

“நேத்து தாதர் ஸ்டேஷன் ரவுடிங்க கிட்ட இருந்து தப்பிக்க ஸ்டேஷனுக்கு எதுர்ல இருக்கற கடைத்தெருவுக்கு தலைதெறிக்க ஓடினேன். ஓடின களைப்போட ஒரு இடத்துக்கு முடங்கிட்டேன். அப்பதான் அங்க உங்க தங்கையை பார்த்தேன்.”

“அவளை உனக்கு எப்படி அடையாளம் தெரியும்?”

“அடையாளம் தெரியாது. ஆனா, அவங்க பேச்சு ஜீவாங்கிறதும் உங்களைப் பற்றி குறிப்பிட்டதால அதை ஊர்ஜிதமாகவும் ஆச்சு. அதே சமயம் அவங்களும் யாருக்கோ பயந்துதான் அப்படி அந்த உடுப்புல இருக்கிறது என்னோ புரிஞ்சுக்க முடிஞ்சது. இரண்டு பேரும் ஒரு கார்ல ஏறி போயிட்டாங்க. நான் போய் பேசலாம்னு பார்த்தேன் அதுக்குள்ள போய்ட்டாங்க.”

சங்கரன் சொல்வதை கேட்டு அஞ்சலி திக்குமுக்காடி போனாள். கண்களில் நீர் கரகரவென்று வழிந்தது.

“ஏன் அழறீங்க?”

6

அந்த மூர்த்தி மனிதன் பார்க்க தாராசிங் உடம்போடும் முகமாகவும் தெரிகிறான். நடை, உணவில் சராசரி மனிதர்களிடம் தென்படாத தன்மை.

தாராசிங் அஞ்சலியை நெருங்கி வருகிறான். தாராசிங் பேச்சு ஆரம்பம்.

“இங்க அஞ்சலிங்கறது யார்?”

“எனக்கு கேக்கறீங்க?”

“உனக்கு தெரியும், தெரியாதுன்னு சொல். உன்னைல்லாம் கேக்காதே.”

“எனக்கு தெரியாது.”

“அப்ப எதுக்கு கேக்கறீங்கன்னு தெரிஞ்சுமாதிரி கேட்கு?”

“கம்மா கேட்டேன்.”

“அப்படியா? அப்ப உன்கிட்ட நான் சொல்ல வேண்டியது என்னும்தான் எனக்கு இல்லை. ஆனா, நீ பொய் சொன்னதா

மட்டும் தெரிஞ்சிச்சு... உன்னை பிரிச்சு மேஞ்சிடுவேன்... நான் ஒண்ணும் கல்லுப்பட்டி மூர்த்தி இல்லை... இளிச்சவாய்த்தனமா போலீஸ்ல சிக்கிக்க..."

பேசிவிட்டு கிளம்பிவிட்டான் அவன். அவன் வருவதை போவதை அஞ்சலியின் சேரிபோன்ற பகுதியை சேர்ந்த பலரும் பார்க்கின்றனர். அவர்களுக்கு அஞ்சலி பற்றி ஓரளவு தெரியும். பரந்த பம்பாயில் தனியாக அவன் தனி இருந்து கொண்டு, அதேசமயம் அவர்களையும் அனுசரித்து கொண்டு போவதை பார்த்து பலருக்கு அவள்மேல் மிகுந்த அபிமானம் உண்டு.

பம்பாய் போன்ற நகரங்களில் ஒரு தனிப்பெயர் மானத்தோடு வாழ்வதென்பது எத்தனை கஷ்டமான விஷயம் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும்.

வந்து நான்கு நாட்கூட ஆகியிராத நிலையில் சங்கரன் தான் பட்டபாட்டை நினைத்து பார்க்கிறான். எப்படி அங்கு மட்டும் சமாளித்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பது வியக்காமல் இல்லை. அதிலும் இப்படி முரட்டு மனிதனாக எல்லாம் வந்துபோக தொடங்கிவிட்டபின் அஞ்சலி இப்போது என்ன செய்வாள். எப்படிச் சமாளிப்பாள்?

"அக்கா! அவன்கிட்ட இப்போ பொய் சொல்லிச் சமாளிச்சிட்டங்க. ஆனா, அவன் திரும்பிவந்து கேட்டால் இல்லை நீங்கதான் அஞ்சலின்னு யாராவது சொல்லி விட்டாலோ என்ன செய்வீங்க?" - தன் சந்தேகத்தை கேட்கிறான். அஞ்சலியும் ஆழமாய் யோசிக்கிறாள்.

"அப்படி ஒரு சூழ்நிலை வரட்டும். பார்க்கலாம் வாழ்க்கைல சில பிரச்சினைகளை மட்டும் அந்த நேரத்தில் சந்திக்கக்கறதுன்னு விட்டாதான் நாம கொஞ்ச காலமாக சந்தோஷமா வாழமுடியும்" என்கிறாள்.

இப்படியே கஷ்டப்பட்டுக்கிட்டு இருக்கணுமா...?"

அதான் சொன்னேனே... இந்த அஞ்சலி, ஜீவா இவ்வளவு இப்படித்தான் இருப்பா..."

தப்பல்ல விளம்பரம் கொடுத்து தேடக்கூடாதா?"

அவ அப்படித் தேடிப்பிடிக்க முடிஞ்ச ஒரு பெண் அதுவரை அதோட அவளை நான் மட்டும் இல்லை... பலரும் இல்லை..."

தங்கதேடறது சரி... மத்தவங்க தேடக் காரணம்?"

பணம்..."

பணமா?"

ஆமா... அது ஒரு பெரிய கதை..."

பெரிய கதையா...?"

ஆமாம் சங்கரன். எங்க குடும்பமே சிதைஞ்சு போன கதை ரொம்ப கொடுமையான ஒண்ணு..."

தான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

இங்க வேண்டாம். வா, மகாலட்சுமி கோயில் வரை போய் விவாதிப்போம். அப்ப சொல்றேன்." சொல்லிவிட்டு அவன் உருமாறத் தொடங்குகிறான். ஒரு நவ நாகரீக காலப் போல ஜீன்ஸ் பேண்ட், டிஷர்ட், தோசைக்கல் போன்றவைகளை அணிவது, ஹை ஹில்ஸ் என்று உருமாறிவந்து கொண்டிருக்கிறான். "நீ கூட இப்படி வராத்தே. ஏதாவது பேண்ட் சர்ட் போட்டுக்கொ" என்றான்.

இவ்வருமாக கிளம்புகின்றனர். சற்றே பயந்த நிலையில் அவன் கைபி பார்த்தபடி தான்கிளம்புகின்றனர்.

அதே அஞ்சலி... ஒரு மோடோபாஸ் வந்துட்டு பார்ப்பானே எதுக்கு?" பான் கடை வைத்திருக்கும் தனம்மாஸ் கேட்கிறான்.

“தெரியலை லால்...”

“பாத்து... அதனாலதான் நான்கூட, உன்னுடைய தெரியாதுன்னு சொன்னேன்” - அஞ்சலி அவளது கண்ணாலேயே நன்றி கூறுகிறாள். சங்கரன் அவர்களை ஆச்சரியமாய்ப் பார்க்கிறான்.

பம்பாயில் நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பது வெளிப்படையாக நம்பும் பார்வை அது.

“சரிக்கா! அது என்ன கதை சொல்லுங்க. பம்பாயிண்ட்டுக்கு வந்துவிடுகிறான்.

“சொல்றேன்... ஐ.ஜி... ஃபைனான்ஸ் பிளாக் கேள்விப்பட்டிருக்கியா?” பதில் கேள்வி கேட்கிற அஞ்சலி.

“கேள்விப்பட்டிருக்கேன். தமிழ்நாட்டில் ரொம்பப் புகழ் பெற்ற ஒரு ஃபைனான்ஸ் இருந்தது. இப்ப இயல்பு மூடிட்டாங்க. அதோட சேர்மன்கூட தற்கொலை செய்துகிட்டு...”

“எப்படி இவ்வளவு கரெக்டா?”

“நான் அந்த ஃபைனான்ஸ் கம்பெனி வேலைக்கு இன்டர்வியூக்கு போனவன்.”

“அப்படியா! அப்ப உனக்கு இந்த கதை அவசியம் தெரியணும். அவர் யார் தெரியுமா?”

“யார்?”

“என்னோட அப்பா” - பதிலில் சங்கரன் பொய் அடிபட்ட மாதிரி கலங்குகிறான். அஞ்சலியும் பின்னே செல்கிறாள்.

தஞ்சாவூர்

தமிழ்நாட்டில் இதுதான் ஒரு இதமான நகரம். கடைபிடிப்போன சென்னை ஆகிக்கொண்டிருக்கிறது. சூப்பர் சாஸ்ஸே இல்லை என்றாகிவிட்டிருச்சி, மதுவாசனவிலை குதிரை விலைக்கு போய்விட்டிருக்கிறது... இவைகளுக்கு நடுவில தஞ்சாவூர் கொஞ்சம் இதமானதாக தெரிகிறது.

கடவுளான தெருக்கள், கடப்பைகல் வீடுகள் என்கிற இடங்களிலும் தண்ணீருக்கு சிரமமில்லை; பாலுக்கு வயல்வெளிக் காற்றால் வெக்கையும் வயலாய் இல்லை.

நீண்டவாசியும், கொஞ்சம் தேவலை ரகத்தில் இங்கே இருப்பதாக உத்தேசம் செய்து உலகநாதன் இங்குதான் ஃபைனான்ஸ் கம்பெனியைத் தொடங்கினார்.

மக்களிடம் பணம் ஓட்டத்தில் இருக்கும் நேரமானது. நாட்களாக பார்த்து தொடங்கினார். கணக்குப் பத்திரங்களில்லை பணம் குவிந்தது. நல்ல வட்டி விகிதம், அப்பாவி அணுகுமுறை என்று விரிவடைந்தது அது. காலம் தஞ்சை, பின்னர் தமிழகம் முழுவதும் வளர்ந்து வந்தது. முற்று கோடி மக்களிடையே புரட்டி எடுத்தது. கிட்ட ஆயிரம் ஊழியர்கள். எல்லா தினசரி வார மாத இதழ்களிலும் அன்றாடம் வியாபாரம் போய்க் கொண்டே இருக்கிறது. ஃபைனான்ஸுக்கு மாணிக்கலால் என்பவன் மிகவும் பிடித்தது.

மாணிக்கலால் ஒரு பம்பாய் திருடன். அண்டர்கிரவுண்ட் கட்டிடத்தில் காக சேர்த்தவன். சேர்த்த காசை எல்லாம் ஃபைனான்ஸரில் கொண்டு வந்து கொட்டினான். எதன் காரணமாக பணம் என்று உலகநாதனுக்கு தெரியாது.

எப்படியோ தன் ஃபைனான்ஸ் கம்பெனி விரிவு அமைத்து இப்படிக்கோடிக்கணக்கில் முதலீடு செய்யவும் ஒரு நபர் கிடைத்தானே என்கிற மகிழ்ச்சி மட்டுமே உலகநாதனின் சொந்தமாயிருந்தது.

ஒருமுறை வடக்கில் ஜலந்தர் பக்கமாக ஒரு பேங்க்கையே தாளித்துவிட்டான் மாணிக்கலால். அந்த தாளித்த பணத்தை அப்படியே கொண்டு வந்து உலகநாதனின் ஃபைனான்ஸில் கொட்டினான். அந்த பணத்தை பேங்க்கை கட்டப் போனபோது ரூபாய் நோட்டு நம்பர்களை வைத்து போலீஸ் பிடித்தது.

உலகநாதன், இது தனது ஃபைனான்ஸில் மாணிக்கலால் கட்டிய பணம் என்று சொன்னார்.

சரி, மாணிக்கலால் எங்கே? போலீஸ் கேட்டால் மாணிக்கலால் சாமர்த்தியமாக செயல்பட ஆரம்பித்தான். தன் ஒரு நயாபைசாகூட ஐ.ஜி. ஃபைனான்ஸில் இன்வெஸ்ட் செய்யவில்லை, பேங்க்கில் பணம் திருடிவிட்டு அதை வரவு பெயரில் தனது ஃபைனான்ஸிலேயே வரவு வைத்து கொண்டு உலகநாதன் தப்பிக்க பார்க்கிறார் என்பதுதான் அது.

வழக்கு கோர்ட்டுக்கு போனது. இந்தக் களங்கத்தால் ஃபைனான்ஸ் கவிழ்ந்தது. உலகநாதனின் இரண்டு மகள்களான அஞ்சலியும் ஜீவாவும் ஜனங்களிடம் சிபிசின்னா பின்னமாகும் நிலை.

உலகநாதன் இரண்டு மகள்களையும் அழைத்து ஃபைனான்ஸ் கேஷை ஒப்படைத்து பாதுகாக்க சொல்லி விட்டு துன்பம் தாங்கமாட்டாமல் தற்கொலையே செய்து கொண்டுவிட்டார்.

வங்கி இருப்பு போக சாலிடாக ஒரு கோடி ரூபாய் எல்லா பிராஞ்சின் கடைசி நாள் கலெக்ஷன் தொகை அது எடுத்துக்கொண்டு தலைமறைவானாள் ஜீவா.

அது ஜென்டில்மேனைப்போல் கருதிப் பழகிய குமார் தான் காதலனோடு... இருவருமாக பம்பாய் போனார்கள். அங்கு அவன் அஞ்சலிக்குத் தெரியும். எனவே அஞ்சலியும் அங்கு கிளம்பினாள். மூர்த்தியின் அறிமுகம் ஏற்பட்டது. மூர்த்தியின் மூர்த்தி அவதார புருஷன்போல நடந்து கொண்டான். அஞ்சலி மூலமாகவே ஒரு கோடி ரூபாயோடு பம்பாயில் இருப்பதையும் தெரிந்துகொண்டான். அங்கே போட்டோக்கள் மூலம் ஜீவாவை நன்கு கண்டும் வைத்துக்கொண்டான்; எதற்காக இல்லை என்பதும் ஒரு கோடிக்காக ஜீவாவை கண்டுபிடித்தே கண்டுபிடித்தான்.

அவன் ஜீவாவை கண்டுபிடிப்பதற்குள் அஞ்சலி அவன் அங்கு கண்டுபிடித்துவிட்டாள். நல்லவேளை மனம் மாறிய அவனிடம் தன்னை இழந்திருந்தாள். சரீரில் அவ் ஏற்படும் முன்தப்பிவிட்டாள்.

இப்போது கைவசம் சில லட்சங்களோடு கிட்டத்தட்ட தலைமறைவு வாழ்க்கை.

ஜீவா எங்கிருக்கிறாள் என்றும் தெரியவில்லை.

ஆனால், எங்கோ இருக்கிறாள். நலமாக இருக்கலாம்.

அந்த முடியும் இது. அஞ்சலியின் நம்பிக்கை.

ஆனால், வேறு ஏதோ நடந்திருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் அவள் எதற்கு கோஷாவுக்குள் ஒளிந்தெல்லாம் இருக்கிறாள்?

அக்கூடி ஒரு கோடி ரூபாய்க்காக ஜீவாவை மூர்த்தி ஒரு கழகம், இன்னமும் பெயர் தெரியாத பல கழகங்கள் வாங்கும் நிலை.

அந்த கழகம் வசம் ஜீவா சிக்குவாள்?

எதிரே மகாலட்சுமி ஆலயம்!

பம்பாயே பணக்காடாக இருக்க காரணகர்த்தா இதுதான் என்கிற நம்பிக்கையோடு ஜனக்கூட்டம்.

ரவுடிக்கூட்டம், விபசாரம், நம்பிக்கைத் துரோகம் இதுவும் மிக மலிவாக பம்பாயில் இருக்க யார்காரணகர்த்தா என்கிற கேள்வியோடு அங்கே அஞ்சலி. அருகில் சங்கரன் ஆட்டோ பிடித்து வந்து இறங்கி மகாலட்சுமியைத் தரிசித்து விட்டு குங்குமத்தோடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

சங்கரன் அமைதியாக இருக்கிறான்.

அஞ்சலி இத்தனை பெரிய ஒரு நபரின் மகள் என்பதை இருந்து, காலத்தால் மிக கொடூரமாக பந்தாடப்பட்டவன் என்பதுவரை எதையுமே அவனால் நம்ப முடியவில்லை. நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை.

“அப்போ தங்கையை நீங்க கண்டுபிடிக்காம நிறுத்த முடியாது... அப்படித்தானே?” - கேட்கிறான்.

“எப்படி முடியும்?”

“எல்லாம் அந்த ஒரு கோடிக்காகவா?”

“அதுக்காகவும்.”

“பணம் அவங்ககிட்ட இல்லேன்னா, விட்டுருவீர்கள் அப்படிதானே?”

“இல்லை. எந்த நிலையிலும் அவளை விட முடியாது. அந்த பணம் எங்க பணம் கிடையாது. ஐ.ஜி. ஓபைனாஸ் கடைசி நாள் ஜனங்க கட்டின பணம். பேர், லிஸ்ட் எங்க இருக்கு. அவங்களுக்கு அதை திருப்பி அனுப்பணும்.”

“நல்ல எண்ணம். நான் உங்களுக்கு துணை இருப்பேன்.”

“நீங்களும், ஆனா, ஜீவா எங்கனு தெரியலியே? எப்படி பம்பாயிலும் தெரியலை. உன் கண்ணுல பட்டவள் கண்ணுல படாம போயிட்டா.”

“சங்கரமா படுவா. கவலைப்படாதீங்க... இவ்வளவு நேரம் இருக்கச்சே மூர்த்தியை போலீஸ்ல பிடிச்சு என்ன அவன் வம்பை வேற சம்பாதிச்சுட்டு வந்தான்?”

“யாடா! அவன் உள்ள இருக்கும்போதாவது கைப்பிடிச்சு தேடி கண்டுபிடிக்க முடியாதான்னு நான் நினைக்கேன்.”

“நீ எப்படி கண்டுபிடிக்கிறது. சொல்லுங்களேன்?”

“எப்படின்னுதான் தெரியலை. என்னை தேடி வந்து கண்டுபிடிக்கிற முரட்டு மனுஷங்களுக்கு நடுவுல எப்படி கண்டுபிடிக்கப் போறேன்னும் தெரியலை.”

அஞ்சலி இறுதியாக சற்றுமுன் அவளை தேடி வந்த சங்கரனிடம் நினைத்து கலங்கியவளாக பேசிய அதே நேரம் அந்த முரட்டு மனிதன் அந்த பம்பாயின் ஒரு மூலையில் ஜீவா எதிரில்.

“நீங்கள் அட்ரஸ்ல போய் கேட்டேன், யாரும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. அஞ்சலி அங்க இல்லை.”

“இல்லை... அங்கதான் இருக்கா. எனக்கு நல்லா தெரியும்! இன்னொரு தடவை எனக்காக...”

“நீங்கொண்டிருந்தாள் ஜீவா.”

7

அந்த முரட்டு மனிதன் அரைமனதாக தலைவலிட்டுக்கிளம்பினான்.

“அக்பர்... பார்த்து” ஜீவா எச்சரிக்கை விடுகிறான். அவன் சிரித்துக்கொண்டே கிளம்புகிறான். இப்போது அந்த அறைக்குள் புதிதாக ஒரு முஸ்லிம் பெண் அழைக்கைவசம் மாத்திரையும் வெந்நீரும்.

“ஜீவா பேட்டி, இந்தா மாத்திரை...” ஜீவா தலையில் சலிப்போடு வாங்கி முழுங்குகிறான்.

“ஆமா, நஸ்ரத் எப்படி இருக்கா?”

“நல்லா இருக்கா... அல்லா கருணை அவளுக்கு நிறைய இருக்கு?”

“அவளுக்கு மட்டுமா? எனக்கும்தான்! இப்போது உங்களை பார்த்திருப்பேனா?”

“நல்லா பேசுறே ஜீவா... உனக்கு நல்ல மனசுதான் மில்ல, நல்ல அறிவும்கூட...” பாராட்டியபடியே அவன் அமருகிறான்.

அந்த முஸ்லிம் பெண்ணுக்கு இருந்தால் அவள் வயதிருக்கலாம். நரையோடிவிட்ட தலை. பந்தா விட்ட நிலையில் பளிச்சென்று தெரிகிறது. ஜீவாவுக்கு கிட்டத்தட்ட அவளது தாயையே பார்க்கிற மாதிரி ஒரு பிரமைதான்.

தாய்கூட இவள் அளவு கருணை உள்ளவாறு இருப்பாளா என்று சந்தேகம் வருகிறது. நினைவு பின்னோக்குகின்றன, அதில் அவளுடன் குமார்.

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

“கூடா, கவிது! உயமாயிட்டே இருக்குல்ல...”

டெபாசித் தொகையை கட்டிய பலர்கண்ணில் என்னென்ன விட்டுக்கொண்டு அலைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கைகளில் எல்லாம் சிக்கினால் தொலைந்தது அவ்வளவுதான்.

உள்ளூரிலேயே இருந்துகொண்டு பட்டுச் செய்யவோ, இல்லை விவகாரத்தை சமாளிக்கவோ அப்போதைய நிலை இடம் தரவில்லை. ஜீவாவை அஞ்சலியையும் உயிரோடு விடுவார்களா என்கிற அளவு நிலை இருந்தது.

குமார்தான் பம்பாய் ஐடியாவையே நத்த பம்பாயில் தனக்கு நிறைய செல்வாக்கு இருப்பதைத் தெரியாமாக செயல்பட முடியும் என்று சொன்னவன். நம்ம வேறுவழியின்றியும் கிளம்பிவிட்டாள் ஜீவா.

குமாருக்கும் ஜீவாவை இன்று - நேற்றல்ல, இன்னவருடமாக தெரியும்.

கல்லூரியிலேயே ஜீவாதான் நல்ல தளதளப்பு குமாரு கிட்டத்தட்ட சினிமாக்கார ராம்கி மாதிரி இருந்து அவன் கவர்ந்துவிட்டான்.

எல்லா காதலிலும் உள்ள மாதிரி ஜொள்ளுனியை நாயாக அலைதல், ரத்தத்தில் லவ்லெட்டர் எழுதல் எல்லாம் குமாரிடமும் இருந்துதான் காதல் வளர்ந்தது. பின்னால் குமாரசே எல்லாம் என்றும் ஆகிவிட்டது.

அதிலும் ஜீவா ஃபைனான்ஸ் சிக்கலில் இருந்தது குமார் மட்டும் இல்லாவிடில் ஜீவாகூட தற்கொணை செய்து கொண்டிருப்பான்.

நல்லவேளை! குமார் தடுத்தான்... 'நானிருக்கிறேன்' என்று கைகொடுத்தான். இதோ... இப்போது பம்பாய் கிளம்பி விட்டது ஜோடி.

பிச்சி சீறிக் கொண்டிருந்தது.

குமார குமாரிடம் இறுக்கமான மௌனம்.

குமார், இப்படி 'உம்' முன்னு வந்தா எப்படி?"

குமார் இந்தப் பணத்தை என்ன பண்ணப்போற?"

குமார் பிச்சியே அவனிடமிருந்துதான்.

குமார் பிச்சிகோட பணம் குமார். எதுக்கு

குமார் பணத்தை எதுக்கு எடுத்துக்கிட்டு நாம ஏன்

குமார் பிச்சி? அதை நான் இன்னிக்கு போய்

குமார் கட்ட முடியாது. இது என்ன அல்பத்

குமார் போனோம் கட்டினோம் வந்தோம்கறதுக்கு?

குமார் பணம் வந்த வழி பற்றி பேங்க்ல கேட்டா

குமார் அது கிட்டத்தட்ட ஒளியத் தெரியாத திருடன்

குமார் 'வழிஞ்சு மாதிரின்னே சொல்லலாம்.'

குமார் டெபாசிக்காரங்ககிட்ட திருப்பிக் கொடுத்துட்டு

குமார்...?

குமார் உடனே முடியாது. மற்ற டெபாசித்தாரர்கள்

குமார் பேங்க் அக்கவுண்டை கோர்ட்

குமார் வச்சிருக்கு. இந்த நிலைல ஒரு சிலருக்கு மட்டும்

குமார் கைபத்தவங்க தப்பா நினைக்கலாம்."

குமார் கைபத்தவங்க தப்பா நினைக்கலாம்."

குமார் கைபத்தவங்க தப்பா நினைக்கலாம்."

குமார் கைபத்தவங்க தப்பா நினைக்கலாம்."

“எனக்கும் புரியுது குமார். ஒரு கோடி ரூபாய் பெங்களையும் கட்டாம கேஷாவே வெச்சுது இருக்கிறதுங்கறது ரொம்ப கஷ்டம்தான்! நீங்கதான் சொன்னீங்க - பம்பாய் போய் பாத்துக்கலாம்னு? உங்க நம்பித்தானே பம்பாய் வந்துகிட்டு இருக்கேன்.”

ஜீவாவின் பேச்சைக் கேட்டு ஒரு அரைப்புகழ்ச்சி பூக்கிறான் குமார்.

நடுவழியில் கண்ணீர் முட்டுகிறது ஜீவாவுக்கு.

“ஏன் அழறே?”

“அழாம என்ன பண்ண...? அந்த சனியன் பிடி மாணிக்கலால் சேட்டால எங்க வாழ்க்கைதான் எவ்வளவு மோசமா போயிடுச்சு பாத்தீங்களா? மெட்ராஸ்ல இருக்க முடியாம இப்படி ஓட வேண்டி இருக்கே...?”

“அதுதான் வாழ்க்கை. எப்ப எது நடக்கிறது யாருக்குமே தெரியாது. அதனால் என்ன ஜீவா. நானில்லை.”

“அந்த தைரியத்துலதான் குமார் நான் உயிரோடு இருக்கேன். அக்கா அஞ்சலி வேற எங்க இருக்காள் தெரியலை.”

“முதல்ல பம்பாய் போவோம் - பிணம் எல்லாதையும் டிஸைட் பண்ணுவோம். அக்கா கண்டுபிடிக்கலாம். கோர்ட் விவகாரத்தையும் பிடி பண்ணலாம். டோண்ட் ஓர்ரி...!”

“அதுசரி, நான் ஒண்ணு கேட்டா தப்பா நினை மாட்டீங்களே...?”

“தெரியும், என்ன கேக்கப் போறேன்னு!”

“என்ன?”

“கல்யாணம் எப்பன்னுதானே?”

“குமார் குமார்.”

“காலையிலேயே, பம்பாய்ல அதுக்கும் ஏற்பாடு பண்ணு.”

“பம்பாய்க்கியோடு அவன்மேல் சாய்ந்தாள். டாக்ஸி இப்போது காரை ஒரு ஓரமாக ஒதுக்கி விட்டாள்.”

“பின்னடி ரைவர், என்ன விஷயம்?”

“பின்னடியில்லை சார்... ரேடியேட்டர் ஃபேன் பெல்ட் கிடைச்சுது நினைக்கிறேன் அதான்.”

“நடுவழியில் இப்படிச் சொன்னா எப்படிப்பா?”

“தான் என்ன பண்ண முடியும்? நடுவழியில் இருக்கே...”

“பி. சரி, ஏதாவது பண்ணி வண்டிய கிளப்பப்பாரு.”

“இப்ப ஒண்ணு பண்ணுங்க. நீங்க கார்லயே இருங்க. நான் கிளப்ட் கிடைச்சா வாங்கிட்டு வந்துடறேன்.”

“அவன் கிளம்பிச் செல்லவும், அந்த தனிமை குமாருக்கு பிடித்துப் போனது. ஜீவாவை கொஞ்ச ஆரம்பித்தான். “நான் காதலுக்குண்டான இளவயதுச் சேட்டைகளில் பறந்தாக நடுபட முடியவில்லை குமாரின் கொஞ்சல் பிடித்து விறைத்த பிணம்போலதான் கிடக்கிறான்.”

“குமார்... கமான் ஜீவா - பீஹேப்பி...”

“முடியலை குமார்... எப்படி இருந்தோம் எப்படி இருக்கோம்... அந்த வருத்தத்துல இருந்து என்னால மீளவே முடியாது!”

“பின்னதுதான் தீரணும். கமான்.” அவன் அவளை பிடித்து அணைக்க ஆரம்பித்தான்.

“பின்ன இப்ப இந்த சரசமெல்லாம் வேண்டாம்.”

“இந்த வயசுல பண்ணாம...”

“வயது ஒகே...! ஆனா மனசு?”

“என்ன பெரிய மனசு? கைலதான் ஒரு கோடி பணம் இருக்கே! நான் இருக்கேன். என்ஜாய் பண்ணற விட்டுட்டு...”

“அது என் பணமில்லை... அதோட கையாணமும் ஆகலை குமார்.”

“தோ பார் ஜீவா! நான் சொல்றத கேள். ஸீப்பை கவிழ்ந்துடுச்சு. இனிமே நிமிராது. டெபாசிட் பண்ண வங்களுக்கு கோர்ட் பதில் சொல்லிக்கும். இந்த ரூபாயையும் திருப்பித் தரணும்னு நினைக்காதே. இதை நம்ம புதிய வாழ்க்கைக்கான முதலீடா எடுத்துப்போம்.”

குமார் பேசப் பேச அவனையே வெறிக்கிறான் ஜீவா.

“குமார். நீங்க இவ்வளவு மோசமானவனா கேள்வியில் அவனை பிளக்கிறாள்.

“வாழ நினைக்கிறவன் மோசமானவனா?”

“அடுத்தவங்க பணத்துல வாழறதுக்கு வாழ்க்கையா?”

“நாம சுவாசிக்கிற காத்தே நமக்கு சொந்தமில்லாத தெரியுமா?”

“ஆனா, அது எல்லோருக்கும் சொந்தம். இதை பணமோசிலருக்கு சொந்தம். ஞாபகமிருக்கட்டும்!”

“சரி... உன் இஷ்டம்!”

“என் இஷ்டம் இல்ல. அதுதான் நியாயம்.”

“நியாயமா வாழ்ந்த உங்கப்பா நிலையை பார்த்தா?”

“நியாயமா வாழ்ந்தே அவர் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார்னா தப்புன்னா நாம எவ்வளவு படணும்? நான் அது நினைக்கிறேன்.”

தந்தையின்விடமின்போது குமாரிடம் அதிர்ச்சி.

“ஜீவா, உனக்கு ஆனாலும் பாஸிடிவ் மைண்ட்”

“ஆனா அப்பொழுது பார்த்து ஒரு ஜீப் உரசியபடி வந்து அங்கம் டாக்னி டிரைவர்கள், சில ரவுடிகள்!”

“குமாரும், ஜீவாவும் நிமிர்ந்து பார்த்து ‘என்ன ஏது’ன்னு சொல்லுற இருவரையும் தாக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

அப்பொழுது மயக்கமாகிவிட்டாள் ஜீவா!

அப்பொழுது பார்த்தால் அருகில் இந்த முஸ்லிம் பணியாளன்.

“சரி, குமார்... அந்தப் பொருட்கள் ஒரு கோடி ரூபாய்தான்!”

தாங்க அந்த பக்கம் கார்ல போனப்போ உன்னைப் பிடிச்சா, அலங்கோலமா கிடந்தே. பக்கத்துல யாரும் இல்லை. தாக்கிட்டு வந்தோம். நல்லவேளை! நாங்க

தாங்கிக்குத்தான் போய்க்கிட்டு இருந்தோம். அதனால் அந்தப் பார்த்து அங்க காட்ட முடிஞ்சது.”

அந்த முஸ்லிம் பெண்மணியின் விளக்கம் கேட்டு அழ ஆரம்பித்தாள். குமார் என்ன ஆனான்? அந்த ரவுடிகள்

அவன் என்ன செய்திருப்பார்கள்...?

அந்த நடுவே அந்த நினைவின் பீதி அவளை பிடிக்கிறது. ஆனாலும் அந்தப் பெண்மணிக்கு நல்லரத்

தான் பெண் இரண்டு கிட்னிகளும் பழுதாகி டயாலிசிஸ் செய்ய வாழ்க்கையை கடத்திக் கொண்டிருந்தவள், இன்று

அவள் ஒரு கிட்னியால் மறுஜென்மம் பெற்றிருக்கிறாள். அப்பொழுதுதான் கிட்டினியோடு அல்லாதான் ஜீவாவை

அப்பொழுதுதான் அக்குடும்பம் கருதுகிறது.

அந்த மட்டும் கூறியிருக்கிறாள்.

‘தன்வசம் ஒரு கோடி இருப்பதால் சிலர்தாக்கி அடைய முயற்சிக்கக் கூடும் என்று...’

‘அதனால் என்ன...? பர்தா இருக்கிறது. இனிமேல் மகளைப் போல... நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம் அவர்களும் சொல்லி அதேபோல் செயல்பட்டும் வருகிறார்கள்’

‘அது சரி... அந்த ஒரு கோடி ஜீவாவிடமா இருக்கிறது அது அந்த டாக்ஸியில் அன்று இல்லையா?’

இந்தக் கேள்விக்கு தனக்கு மட்டுமே பதில் தெரிவதற்கு என் கிற மாதிரி மர்மமாய் சிரிக்கிறான் ஜீவா.

ஒரு கோடி எங்கே இருக்கிறது?

8

விடிந்துவிட்டது! மும்பையின் அந்த அடர்ந்த காலை போன்ற பகுதியில் மகுதி ஒன்றிலிருந்து தொழிலாளர் குரல் கேட்கத் தொடங்கியது.

குரல் கேட்டு கண்விழிக்கிறான் ஜீவா. நெருங்கிய தூங்கிவிட்ட பதைப்பு வந்து ஒட்டிக் கொள்கிறது. அது ஜன்னல்கதவு வழியாக முகத்தில் சூடு தாளிக்கிறான்.

எழுந்து எட்டிப்பார்க்கும்போது கீழே விளக்கொல்லை போன்ற பரப்பில் ஒரு வாதாமர நிழலில் அந்த தண்டால், பஸ்கி என்று எக்சர்சைஸ் செய்தபடி இருக்கிறது நிமிர்ந்து ஜீவாவை பார்த்து சிரிக்கிறான்.

“எழுந்துட்டியாம்மா?” என்கிற கேள்வியைக் கேட்கையில் ஒரு தம்ளர் நிறைய காபியோடும் வந்து நின்று அந்த வீட்டின் முஸ்லிம் பெண்மணி சாய்ரா!

‘அவளை அன்பு கனியப் பார்க்கிறாள்.’

அந்தக் கையில் ஒரு உதைபந்து போல பந்தாடப்பட்ட கோடி இப்படி வந்து விழுந்த இடம் இத்தனை நல்ல இடம்தான் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அந்த இடம் இருந்து இவர்களிடம் முழுமையாக மனம் வரவில்லை. ஓரளவுதான் கூறியிருக்கிறாள். அதில் பந்தாட்டம், குமார் பற்றியும்கூட அடக்கம்.

அந்த இடம் இருந்தும் மற்ற வில்லன்களிடம் போகும் தப்பிக்க வேண்டும் குமாரையும் கண்டுபிடிக்கும் என்பதுதான் அவளின் திட்டமாக இருந்தது.

அந்த ஒரு கோடி எங்கே இருக்கிறது?

அந்த விழித்த நிலையில் அதன் நினைவுதான் அவள் முண்டுகிறது. நிச்சயம் அது பத்திரமாக இருந்ததாக வேண்டும் நல்லவேளை, அதை கண்டுபிடிப்பதற்கு விட்டுவிட்டு வந்ததும் வசதியாகப் போய்

தனக்குத்தானே நினைத்துக் கொள்கிறாள். அதுவும் கொள்கிறாள். இல்லாவிட்டால் ரவுடிக்கும் பல் கோடி அந்த கோடியையும் அல்லவா கொண்டு போய்ப்பார்கள்? தான் இப்படி கோடி ரூபாயை கண்டுபிடிப்பதற்கு விட்டுவிட்டு வந்தது குமாருக்குக் கூடத் தெரியாது. ஒரு வகையில் அவனுக்குக் கூட அது ஒரு தகவல். பணம் இருக்கும்போது எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும், இல்லாதபோது எப்படி நடந்து கொள்கிறான் என்பது போதாக இருக்குமல்லவா?

அவள் நினைத்ததென்னவோ சரிதான்; ஆனால், அந்த மாதிரிதான் நடக்கவில்லை. காலம் குமாரைக் கூட விட்டுச் சென்றுவிட்டது. அஞ்சலி ஒருபுறம், குமார்

ஒருபுறம், அந்த ஒரு கோடி மறுபுறம். மற்ற எல்லா புறங்களிலும் ஆபத்து என்கிற நிலை. ஒவ்வொரு தரமான வழக்கம் போலத்தான் விடிகிறது. ஆனால், ஒரு நாய்க்கு நல்ல நாளாக இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் தரமான இல்லை.

இன்றாவது தீருமா?

கேள்வியோடு தன்னை மறந்து நிற்பவனைப் பார்த்து சாய்ரா என்னும் அந்த முஸ்லிம் பெண்மணி உசுப்புகிறாள்.

“பேட்டி... இது என்ன இப்பல்லாம் காலையிடுக்கி சிலையாட்டம் ஆயிட்டே?”

“ஒண்ணுமில்லம்மா...”

“அப்ப நிறைய இருக்கு...”

“ஆமாம், நிறைய இருக்கு; ஆனா, எதுவுமே ஈடேறமாட்டேங்குது. அக்கா எங்க இருக்காள்னு தெரியலை. ஊர்ல ஃபைனான்ஸ் விஷயமா கோர்ட் என்ன முடிவு எடுத்துருக்குன்னும் தெரியலை.”

ஜீவாவின் வருத்தப் பேச்சுக்கு அந்தப் பெண்மணியின் கூட பதிலில்லை, ஆமாம்... பின் எத்தனை முறைதான் அவளும் சமாதானம் சொல்வாள்?

அவளும் இப்போது யோசிக்க ஆரம்பிக்கிறாள் தனியாக கார்டு காபி ஆறிவிட்டிருக்கிறது. மசூதி தொழுகை முடிந்த பின்னர் விட்டிருக்கிறது. அக்பரும் தேகப் பயிற்சியை முடித்து ஜீவாவின் அறைக்குள் வியர்வை ஒழுக நுழைகிறான்.

அவனைப் பார்க்கவும் சாய்ராவிடம் லேசான கோபம்.

“நீ எதுக்கும் லாயக்கு இல்லை” என்று ஆரம்பிக்கிறாள்.

“என்ன பண்ணணும்கிறே?”

“இப்படி கேக்க தெரிஞ்சா போதுமா...? இதுக்குக்காள்ளு கண்டுபிடிக்கறத விட்டுட்டு...”

“அவன் அஞ்சலி அஞ்சலின்னா...? அட்லீஸ்ட் ஒரு தடவை இதைத்தாலாவது பரவால்ல...”

“போட்டோ... போட்டோ...”

“போட்டோ பற்றி மூட்டிய நினைப்பில்லை. இப்போது தீப்பிடிக்கிறது. ஜீவாவின் அறைக்கு அபார வெளிச்சம்!

“போட்டோ இருக்கு... ஆனா, இங்க இல்ல. என்ன?” என்றவள், சாய்ராவை சற்று இணக்கமாகப் பார்த்து “அங்கு உதவி செய்விங்களா?” என்கிறாள்.

“அவன் உடனே மெட்ராஸ் போக ஏற்பாடு செய்யுமா?” சரியாக கேட்கிறாள் சாய்ரா.

“அப்படி கண்டுபிடிச்சீங்க?”

“அதான் இப்ப இருக்கிற ஒரேவழி! போ... போய் உதவி இருக்கா பாரு. அப்படியே போட்டோவும் எடுத்து வா. போட்டோ வந்துட்டா, அக்பர் உடனே பிடித்துவாணு நம்பறேன்.”

“அக்பர் அதைக் கேட்டு ஆமோதிப்பாய் சிரிக்கிறான். “இப்பவே மெட்ராஸ் கிளம்பலாமா?” என்று அவனிடம் ஆமோதிப்பு.

“அக்பர் ஏரோப்ளேன்ல போய்ட்டுவா. ட்ரெயின் மூலம்...” என்கிறாள். அவனிடம் மேலும் உற்சாகம்!

“அக்பர் இதுக்கெல்லாம் பணத்தை பின்னால விட்டுட்டு...” என்று ஜீவா நன்றியோடு சாய்ராவின் பதிலுக்கு.

“உன் பிரச்சினையெல்லாம் தீர்ந்து நீ நல்லா இருக்கிறாயா? உனக்கு என்ன நடந்தது? நீ கூட இடம் தரே... பார்த்து அதுவே போதும்” என்கிறாள் அந்தப் பெண்மணி.

அக்பர் உடனேயே டிக்கெட் வாங்கக் கிளம்பினாள். அப்போது ஜீவாவும் குளிக்க ஆயத்தமாகிறாள். அப்போது நுழைக்கிறாள் ஒரு கிழவி. “என்ன நடந்தது? இப்படிப் பற்ற வைக்கவா? உனக்கு என்ன நடந்தது? அருகில் அறைக்குள் இருந்து கிளம்பு. உனக்கு என்ன நடந்தது? கண்களில் நீர்”

“சாய்ரா... சாய்ரா...” என்று அவள் அழைக்கிறது. விதத்தில் ஒரு அபார உரிமை தெரிகிறது.

“வாங்க ஜீவாபாய்” சாய்ராவின் அழைப்பிலும் பழக்கம் தெரிகிறது! ஜீவாபாய் எனும் அந்தக் கிழவி சுற்றி பார்த்தபடியே சாய்ராவை சீண்ட ஆரம்பிக்கிறது.

ஆமா, எங்க அந்த மதராஸி?”

“யார், ஜீவாவை கேக்கறீங்களா?”

“ஆமா...! இருக்காளா... இல்லை எதைப் பற்றி எடுத்துக்கிட்டு ஓடிட்டாளா?”

ஜீவாபாய் கேள்வி சாய்ராவை சங்கடப்படுத்துகிறது.

“ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசறீங்க ஜீவாபாய்...”

“உனக்குத் தெரியாது சாய்ரா... நான் ஒரு மதராஸி வேலைக்கு வெச்சிருந்தேன். அவ எல்லாத்தையும் கிட்டு ஓடிட்டா... அதான் கேட்டேன்” என்கிறாள் ஜீவாபாய்.

“ஒருத்தர் செய்தா... எல்லோரையும் அது நினைக்கறதா?”

“அதுக்காக சொந்த மகளைப் போலவேவா நடத்துவே?”

“அதுல என்ன தப்பு?”

“விளக்கமாத்த வைக்கற இடத்துலே வைக்கறது”

“அது விளக்குமாத்துக்கு... இவ நல்ல பெண்மணி ஜீவா...”

அஞ்சலியை எண்ணி இருபத்துநாலு மணி நேரத்திலே தீர்த்துக்கட்டுவதுதான் அது.

அப்படியே அந்த இன்ஸ்பெக்டரையும் போஸ் பிடி விட வேண்டும். இரண்டுக்கும் ஒரு நல்ல தொண்டை கூலியாகப் பேசியாயிற்று. பேசியவன் மூர்த்தியின் மில்லை... அந்த இன்ஸ்பெக்டர் வரிசையாகப் பிடித்துப் போட்ட 'தாதா'க்களும்தான்.

எது எப்படியோ... முதல் குறி அஞ்சலியாக இருக்க வேண்டும் என்பது அவனுக்கு இடப்பட்ட கட்டளை இருக்கிறது. அதற்காக அவன் வசம் அஞ்சலிப் புகைப்படத்தைக்கூட கொடுத்து விட்டிருக்கின்றான்.

அஞ்சலியுடன் கூடவே மூர்த்தியும் நின்றுகொண்டு சிரிக்கும்படியான படம்.

தாஸ்கிளம்பிவிட்டான்.

அஞ்சலி பைகுல்லா பக்கம் லக்கிபிளாசா அருகில் ஆண்டர்சன் காலனி பக்கம்தான் இருக்கிறான். முகவரியெல்லாம்கூடக் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது.

அஞ்சலியும் இது எதுவும் தெரியாமல் தன் விசுவாசமையலில் முனைப்பாக இருக்கிறான். சங்கரன் வேண்டி கொண்டு இருக்கிறான். அருகில் அந்த வீட்டில் சங்கரன் செட்டெல்லாம் மூட்டை கட்டப்பட்டு தயாராய் இருக்கிறான்.

“சங்கரா! சாப்பிட வா...” உள்ளிருந்து அஞ்சலி அழைப்பு.

“ஒரு பத்து நிமிஷம் பொறுக்கா. சில நிமிஷம் முடிச்சுக்கறேன்.”

“நேரமாகுது பார். இன்னும் மூனு மணி நேரத்திலே இடத்தை காலி பண்ணிடணும்.”

“அது என்ன கணக்கா மூனு மணி நேரம்?”

“நான் அப்பாக்கலிமேட்டா சொன்னேன். ஜெயில்ல சிறை இருப்பான்னு நினைக்கிறியா? இந்நேரம் சிறை வலிலிட்டிருக்கானோ?”

“அதுமக்கா... சந்திப்போம். அவனும் நம்மளமாதிரி வலிலே...”

“அவத்துல மனுஷனா இருக்கலாம். ஆனா, சிறைக்குங்க அவங்க சிக்கினோம்... கைமாதான்!”

“அது சொல்லிமுடித்த பொன்னான நேரத்தில் தான் விட்டு வாசலில்...”

9

சில நிமிஷம் பலவிதம், சில ரவுடிகள் திட்டமிட்டு வந்தார்கள். இவர்களிடம் மூளை பலமும் மிகுந்த சிவந்திருக்கிறாதி. உரசின ஜோரில் தானும் எரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதில் தாஸ் எந்த ரகம் இருக்கிறான் என்பதில்லை. ஆனால், ஒன்றுமட்டும் அவன் நினைக்கிறான். கை நீட்டி காக வாங்கிவிட்டால் காரியத்தை முடிப்பது முடித்துவிடும் ரகம் அவன். அந்த ரகம் தான் இது இருப்பதால்தான் மூர்த்தியும் அவனை சந்திக்கிறானோ என்னவோ?

அந்த ரகம் தான் விஜயம் தெரியாமல் வீட்டினுள் வந்த அஞ்சலியும் பேக்கிங்கில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். அங்கிருந்து தடவை ஸ்கிரீன் ஜன்னல் வழியே வெளியே பார்க்கிறான். டெம்போ வேன் ஒன்றுக்கு

சொல்லியிருந்தாள். அது இன்னும் வந்திருக்கவில்லை. வந்திராத வருத்தம் அஞ்சலி முகத்தில் தெரிகிறது.

“ஆமா, நாம இப்ப எந்த ஏரிவா? குடிபோறோம்...?”

“கல்யாண் பக்கம்... கர்னிக் ரோட்ல ஒரு அமெண்ட் இருக்கு, அங்கதான்.” அவள் சொல்லும்போது வீட்டுவாசற்படி கடக்கிறாள் தாஸ்.

தாடியை ட்ரிம் செய்திருக்கிறான். நல்ல உயரம். சினிமாக்களில் பார்த்த அதே வில்லனின் லுக். அவர் பார்த்த கூணத்தில் யார் என்பது தெரிந்துவிட்டது. அஞ்சலிக்கு.

“தாஸ், நீயா?”

“ஏன் எதிர்பார்க்கவில்லையா?”

“இல்லை...! ரொம்ப லேட். அதான் அங்கேட்டேன்” - அஞ்சலி பிரமாதமாக சமாளித்து தொடங்குகிறாள்.

“அதனால் என்ன...?” இப்ப காரியத்த முடிவாக போச்சு...!”

“அது அவ்வளவு சுலபமில்லை தாஸ்...”

“இந்த தாஸ்தான் அதை தீர்மானிக்கணும் இல்லை.”

அஞ்சலியும் தாஸும் புதிர்போலப் பேசிக்கொண்டே கேட்கும் சங்கரனிடம் குழப்பம்!

“சரி. உன் வேலைய முடிச்சிட்டுப் போய் வெளியே தயாரா இருக்கு போலீஸ். அனேகமா இப்ப வந்திருப்பே வெளியில. திரும்ப உள்ள போயிடு. அது முறை நிரந்தரமா நீ உள்ளதான் இருக்க முடியும்.”

தாஸிடம் இப்பல்லாம் சரியில்லைன்னு கேள்விப் பட்டால் பயம் துளிகூட இன்றி அஞ்சலி பேசுகிறாள்.

“இப்போது காரியத்துக்கு காரியம்!”

“அதான் நான் நிக்கறே? கமான். அதை எடுத்துவை.”

“அதையும் துரிதப்படுத்துகிறாள். தாஸ் லேசாக வலிப்பது தெரிகிறது வெளியேயும் எட்டிப் பார்க்கிறான்.

“இப்போது முடியவில்லை!”

“என்ன ‘கப்ஸா’ விடுறியா?” - கடுகடுப்போடு

தாஸை உண்மையாங்கறத வெளிய போய்

“இப்போது கையோடு அப்படியே பின்பக்கம்

“அங்கே சங்கரன் பார்வை தாஸை அளக்கிறது.

“தாஸுடைய வந்து மாட்டுன கேலா?”

“அங்க என்ன அவன்கிட்ட பேச்சு...? கொலை

“தாஸ் வந்திருக்கே? கமான். க்விக்க், ஆரம்பி உன்

“தாஸின் அதட்டலான பேச்சும் தோரணையும்

“அங்கே அடிக்கிறது. தயங்குகிறான். அஞ்சலி

“தாஸ் திரும்பட்டான்” என்கிறாள்.

“தாஸ் இப்போது அடிபட்டது மாதிரி ஒரு போஸ்!

“அங்கே பார்த்தே...? மூர்த்தி மாதிரி ஒரு மட்டமான

“அங்கே பிடிச்சு உள்ள போடுர்ற அளவுக்கு நான்

“அங்கே, உன்னை மாதிரி பொறுக்கிப் பசங்க

“அங்கே நான் தெரிஞ்சு வெச்சிருப்பேங்கறத நீ

“....”

“திருதிருன்னு முழிச்சா எப்படி? லுக்... எப்பவோ சாவுக்கு துணிஞ்சிட்டேன். ஆனா துணி அதுக்குன்ற உங்க கூட்டம் மொத்தத்தையும் அழிச்சு மறுவேலை. அதுக்கான எல்லா ஏற்பாட்டையும் செய்தான் வந்துருக்கேன். போலீஸ் எனக்கு பயங்கர சம்பந்தம் இப்பக்கூட ஒரு சின்ன சப்தம் போட்டாக்கூட போலீஸ்காலி! பாக்கறியா?”

அஞ்சலி விசிலடிக்கத் தயாராகிறாள்!

“வேண்டாம்... வேண்டாம்” - பதறிப்போய் தாஸ்.

“அப்ப ஓசைப்படாம சாமானை நீயும் சேர்த்துச் செய். இல்லேன்னா அவ்ளோதான்!”

தாஸுக்கு சில வினாடி வரை அவள்கட்டளைக்கு தந்தது; இருந்தும் பதட்டம் பயமற்ற அவளது செயலும் அவனை சிந்திக்க வைத்தது.

கொலை செய்ய வந்தவன் சாமானைக் காலா ஆரம்பிக்கிறான். சங்கரனிடம் சிரிப்பு. வாசல் பக்கம் டெம்போவேனும் வந்துவிட்டது!

கோர்ட்டுக்கு வெளியில் தனது அந்தக் காலப் புஷ்பக் ஸ்கூட்டரை உதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் கருணாகரன். ஏற்கெனவே கறுப்புக் கோட்டாஸ் கையுக்குவியலாக இருந்தவர், இப்போது நிறைய விஷம் அவர் எதிரில் இப்போது செல்லையா! ஐ.ஜி. சீனப்பன் டெபாசிட் செய்திருப்பவர்.

“சார்! வணக்கம்.”

“செல்லையாவா? எங்க இவ்ளோ தூரம்?”

“கேள்வி இது. எல்லாம் உங்களைப் பார்க்கத் தான் வந்தேன். உங்களைப் பார்க்கவா?”

“உம் சார்... உங்களுக்கு அந்த ஜீவா பொண்ணு இப்ப தெரியும்தான் கேள்விப்பட்டேன்.”

“அந்த அடுத்த நொடி ஸ்கூட்டர் மேல் சாய்ந்தபடி வானம் ஒரு நிணுசாகப் பார்க்கத் தொடங்குகிறார்.

“அந்த அப்படிப் பார்க்கிறீங்க...? ஒரு காசா, இரு காசா அந்தக் லட்சுரூபாயை டெபாசிட் செஞ்சேன்.

அந்தப் பொண்ணுகிட்டதான் இருக்குதுன்னு சொல்லித் தெரிஞ்சா பாத்து வாங்கிக்கு வேன். மகனா இதுகூட ரொம்ப திணறிக்கிட்டு இருக்கு சார்...”

“செல்லையா! எனக்குத் தெரியாது” என்றபடி தாஸ் பதிலளித்தார்.

“அப்படிச் சொல்லாதீங்க சார். பெரிய மனசு

அந்த ரொம்ப சின்ன மனசுதான். ஆளை விடுங்க” என்று சொல்லி, அது ஸ்டார்ட் ஆகிவிடுகிறது.

“செல்லையா முகத்தில் இப்போது சோகப் படிமம்!

“செல்லையா! கருணாகரன் ஏமாத்திட்டாரா?” என்று வரிகிறார் அடுத்த வக்கீலான வரதராஜன்.

“ஆம் சார்... எப்ப கேட்டாலும் வாயைத் திறக்க மாட்டேன் சார்...”

“அந்ததான் விஷயம் தெரிஞ்சு டெபாசிட் செஞ்சு இப்போது போய் ஒரு அமுக்கு அமுக்கிடுவீங்களே!”

“என்ன சார் நீங்க... எங்க பணத்தைக் கேக்கறோம்?”

“அதைக் கோர்ட்ல கேளுங்க. ஏன் நேர்ல போய்?”

“கோர்ட்ல என்னிக்கு சார்தீர்ப்பாறது. அது தாங்கமுடியுமா?”

“முப்பது பர்சண்ட், நாப்பது பர்சண்ட்... ஆசைப்பட்டங்கல்ல... அனுபவிங்க.”

“சார்! அப்படியெல்லாம் சொல்லாதிங்க. காட்டுங்கசார். அந்தஜீவாபொண்ணு பணத்தைக் கொண்டு எண்ணத்துல இருக்காமீல.”

“எல்லாம் சரிதான். ஆனா, ஜீவா மறைவா அடையாளம் இல்லாமல் இருக்கற பணத்துக்காக உங்களை டெபாசிட்டர்மட்டும் அலையலை. சிலசமூகனியை அலையறாங்க! ஆகையால் அது ரொம்பக் கஷ்டம். போலீஸ் ஸ்டேஷன் போய் கம்பளைண்ட் கொடுத்து கடவுள் மேல பாரத்த போட்டுட்டுப் போங்க. உங்க வரணும்னு இருந்தா வந்துடும். ஜ.ஜி. ஸ்டேஷன் சொத்தை எல்லாம் கவர்மெண்ட் சீல் வெச்சிருக்க வர்றதுல பத்துக்கு அஞ்சாவது தருவாங்க...”

வரதராஜனின் அட்வைஸ்படி நடப்பது செல்லையாவுக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை. சேலம் திரும்பி நடக்கத் தொடங்குகிறார். அதேசமயம் கருணாகரன் வீட்டில் அவர் உள்ளே நுழையும்போது வீட்டு வாசலிலேயே இரண்டு பர்தா மனிதர்கள்

கருணாகரனுக்கு ஆச்சரியம்!

“நீங்க...” - அவர் கேட்குமுன்,

பர்தாவை விலக்கி தன் முகத்தை காட்டுகின்றனர் இருவரும்.

“...அப்படி மமா இருக்கே?” - கருணாகரன் நலன்

“...உள்ளே வாங்க” என்றபடி உள்நுழைகிறார்!

“...இருக்கே?” - கருணாகரன் நலன்

“...இது என்ன கோலம்?”

“...இப்படித்தான் சார் இப்பல்லாம் இருக்கேன். இந்த உலகத்துல இல்லேன்னா, இல்லைன்னு ஆயிடும்சார்.”

“...இப்படியெல்லாம் சொல்லாதே... கூடிய சீக்கிரம் வரணும். ஆமா. இவர்...”

“...அக்பர், சொந்த அண்ணனை போலன்னு சொன்னான்.”

“...அக்பர் தமழும் புரியாமல் அக்பர் சிரிக்கிறான். உங்களை எப்படிப் பிடிச்சே. குமார் எங்கே?”

“...தெரியலை. நானும் குமாரும் பணத்தோட திரைக்க ஒரு குரூப் பாதிவழியில் எங்களை நான் மயக்கமாயிட்டேன். கண்விழிச்சுப் பார்த்தா

“...காணோம்! நானும் இதோ இவர் தான்...”

“...ஒரே மிராகிளா இருக்கு! ஆமா... என்ன பண்ணுங்கே?”

“...என்ன நிலைல இருக்கு சார்?”

“...இப்படி மமா நின்னு எடுத்து நடத்த நீங்க யாரும் அப்பாவும் அவசரப்பட்டு தற்கொலை செய்து

கிட்டாரு; நீங்களும் தலைமறைவாயிட்டீங்க! நான் என்னம்மா பண்ண முடியும்?"

கருணாகரனின் கேள்விமுன் நெடுநேரம் மெய்து கிறான். அக்பர் நெளிகிறான். கண்ணிலேயே, 'உங்க போட்டோவிஷயம் பற்றி கேட்டாயா?' என்று கேட்கிறான்.

"ஆங்... வக்கீல் சார். இப்ப அக்கா அஞ்சலி போட்டோவேணும். உங்ககிட்ட இருக்குல்ல..."

அவர் எழுந்து உள்ளே சென்று ஒரு ஆல்பத்தை எடுத்து வருகிறார். அதில் அவரது குடும்பப் புகைப்படம் தான். அஞ்சலி! அதைப் பார்க்கும் அக்பர், "யுரேகா... யுரேகா!" என்று கத்தாத குறை!

"என்ன அக்பர்?"

"ஜீவா, இவங்களை நான் பாத்துருக்கேன். இவங்க அன்னிக்கு நான் விசாரிச்ச நபர். ஆனா, இவங்களை அந்த இருந்துக்கிட்டு அஞ்சலிய தெரியாதுன்னாங்களே..."

"மை காட்...! அக்பர்! உன்னை அக்கா தப்பாது கிட்டிருக்கா. அதான் அப்படிச் சொல்லியிருப்பா. நினைக்கிறேன்."

ஜீவாவிடம் இப்பொழுது அஞ்சலியைக்கண்டுபிடி விட்டதைப் போலவே ஒரு மகிழ்வு. கருணாகரன் அதற்கேற்ப பேசுகிறார்.

"ஜீவா! சீக்கிரம் உன் அக்காவை கண்டுபிடி. உன் சேர்ந்து என்னை வந்து பாருங்க. மத்த விஷயங்களை பாத்துக்கறேன்"

"சார்! அந்தப் பணம்..."

"கவலையே படாதம்மா, பத்திரமா இருக்கு! என்னைப் பார்த்து உன் அட்ரஸ் கேட்டு வராங்க. நங்க

பணத்தை வாங்கிக்கலாம்னு பாக்கறாங்க. அப்படி பணம் கொம்பத் தப்பு. பணத்தை கோர்ட்டுல கட்டி என்முறையா டிஸ்ட்ரிபியூட் பண்ணுதுதான் சரி."

கருணாகரன் செய்துடலாம். நான் அக்காவோட வந்து உங்களை..."

அக்பர் அந்த மாணிக்கலால் பத்தி கொஞ்சம் தகவல் கொடுத்தார்"

அந்த உங்களுக்கு சாதகமாகவும் பழைய நல்ல நட்பும்தான். மாணிக்கலால் தான்தான் திருடின தனது சிபைனான்ஸுல டெபாசிட் செஞ்சேன்னு அதுக்குத்தான்..."

அக்பர் அஞ்சலி அந்த வேலைலதான் மும்முரமா இருக்கிறேன்."

"உங்க பெஸ்ட்!"

கருணாகரன் கைகுலுக்கி விடை தருகிறார். ஜீவா கண் பிடி விடை பெறுகிறாள்.

அந்த உதவிக்கு எப்படி சார் நான் நன்றி காட்டுறேன்?"

அந்த வக்கீல் தொழிலே உன் அப்பா போட்ட பிச்சை தான்."

அதன்மீது இப்போது திரும்ப பர்தா உடுப்பில் வாசலில் வந்தவர்களுக்கும் ஆட்டோவில் ஏறிக்கொள்கின்றனர்.

பேலஸ் பஜார்!

பம்பாயின் அதி முக்கிய பணக்கார இங்கேயுள்ளவர்களில் பெரும்பாலானோர் மாறிவாழ்விளக்கி வாய் கொப்பளிக்க பன்னீர் பயன்படுத்தும் செழிப்பும் உள்ளவர்கள். தங்கத்தட்டில்தான் சமஸ்தரிக்கும் தாம்பூலத்தில்கூட தங்க பஸ்பம் இருக்கவேண்டுமென்று குபேரன் இவர்களிடம் தினம் வந்து பூப்பந்து விளையச் செல்கிறான். இந்திய அரசாங்கமே இவர்களிடம் ஆலோசனை கேட்டுப் பட்ஜெட் போடுவதாகக் கூட வந்தது.

அது சரி, எதற்கு இந்தப் பீடிகை?

எல்லாம் மாணிக்லாலுக்காகத்தான். அவன் பேலஸ் பஜாரின் முக்கிய புள்ளி.

அவனைப் பார்க்கக்கூட அதோ... மத்திய பஜார் ஒருவர்!

10

தர்பாராக வந்து இறங்குகிறார் மந்திரி. கூட மந்திரிசபை என்பதால் ஏகத்துக்கும் மந்திரிகள் யாரெல்லாமோ மந்திரி. ஷெர்வானி குர்தா என்பது மார்ச்சுட்டுப்பு. சுற்றிலும் ஜால்ராக்கள்.

“ஆவோஜி... ஆவோ... ஆவோ...” மாணிக்லாலு எழுந்து வந்து வரவேற்கிறான். பின் இருவர்மட்டும்தான் தனி அறைக்குள் புகுந்து கொள்கின்றனர்.

என்ன பேசினார்கள். ஏது பேசினார்கள் தெரியாது. மந்திரி ஒரு அரை மணி நேரம் கழி

யாகிதார், மாணிக்லால் முகத்தில் இப்பொழுது தோன்றியிருந்தது.

தனிக் சுற்றி தன் சகாக்களை அந்தப் பெருமிதம் மூலம் பார்க்கும் சிரிக்கிறான். அந்தப் பார்வையில் தனவசம் என்கிற பாவனை!

தனிக் எல்லாங்கூட மாணிக்லால். மந்திரி மாணிக்லால் எழுதுகின்றன. இந்திய அரசியலில் தனிக் பதவிக்கு வருவது ஒன்றும் பெரிய காரணமே. ஆனால், அவர்களை குற்றவாளிகள் என்று சொல்பதுதான் சிக்கலான விஷயம். அதிலும் மாணிக்லால் 'மலைவிழுங்கி மகாதேவன்'களை எல்லாம் மாயிற்றே?

தனிக் எத்தனைதான் இப்போது அஞ்சலியிடமும். தனிக் சங்கரன். புதுவீட்டுக்கு வந்துவிட்டிருக்கிறான். அக்கம்பக்கமெல்லாங்கூட தனிக் பங்கள்.

தனிக் போசனை? சங்கரன் பேச்சை ஆரம்பிக்கிறான்.

மாணிக்லால் வீட்டுக்கே மந்திரி வந்துட்டுப் போனான்.

தனிக் என்ன?

தனிக் என்னவா? அவன் சும்மா இருக்கும்போதே தனிக் குரங்குக்கு கள்ளைக் கொடுத்தா அது தனிக் தாவும்னு யோசிச்சு பார்த்தியா?”

தனிக் என்ன இருக்குக்கா...? எத்தனையோ தனிக் பார்த்துட்ட விஷயம்தானே அது?”

தனிக் இருக்கக் கூடாது சங்கரா. முதல் தனிக் கண்டுபிடிக்கிறது. அடுத்த வேலை தனிக் வசப்படுத்தது.”

“இதுல முதல் வேலையையாவது எப்படி முடிச்சுடலாம். ஆனா, மாணிக்கால் மலை நாம துரும்புகள்...”

“அவனும் ஒரு காலத்துல துரும்புதான் சங்கரன். அவனாலே மட்டும் எப்படி இவ்வளவு உயரமுடிகிறது?”

“தவறுகளுக்கும் கொலைகளுக்கும் அஞ்சலி இதைவிட மேலே போகமுடியும்கறது தெரிஞ்சு விட்டதானே?”

“ஆனா, அது நிரந்தர உயரமில்லை. எப்போதும் மின்னாலும், எது வேணுமின்னாலும் நடக்கலாம்கறது தான் அவங்க இருக்காங்க.”

“அப்ப அவனுக்கு அப்படி ஒரு உயரம் கொடுப்போம்.”

“முடியுமா?”

“முடிக்கணும்.”

இருவரின் தீர்மான முடிவில் தாஸ் பற்றியும் வந்தது.

“அக்கா! தாஸை நீங்க சாமர்த்தியமாக அனுப்பி. ஆனா, அவனை இன்னொரு தடவை ஏமாத்த முடியுமா? நினைக்கிறீங்களா?”

“நிச்சயமா முடியாது. இந்நேரம் தாஸ் மூர்த்தியை நல்லா வாங்கிக் கட்டிக்கிட்டு இருப்பான். அதைத் திரும்பியும் வருவான். நாம எதுக்கும் ஜாக்கிரதை இருக்கணும்.”

அஞ்சலி சொன்னது போலவே நடந்து கொண்டாள்.

மூர்த்தியை வழியும் எச்சிலை துடைத்தபடி தலையை மீட்டிக்கொண்டான் தாஸ். எதிரில் மூர்த்தி!

“உயரம் இல்லை உனக்கு? நீயெல்லாம் ஒரு தாதா. உன் ஏமாத்தினதைக்கூட ஜீரணிச்சிடுவேன். ஆனா, உயரம் இல்லாமே தாதா த்தா!”

“சரி... இன்னொரு சான்ஸ் கொடு மூர்த்தி. சும்மா உன் பண்ணாதே!” பக்கத்தில் இருக்கும் இன்னொரு மூர்த்தி விடுகிறான்.

தாஸ்... அஞ்சலி இன்னும் இருபத்துநாலு மணிக்கு முன்பு இங்க பூமியில இருக்கலாம். அவளை அதுக்குள் நேரமும், அப்படியே அந்தப் பய சங்கரனையும் கொல்லுசாரி கிட்ட ஒப்படைச்சுடு. அவன் மீசையை கால்களையும் ரவிக்கையையும் போட்டுவிட்டு அந்தத் தை உறிஞ்சவிட்டாத்தான் என் ஆத்திரம்.

தாஸின் விசிட்டர் அவர்ஸில் அங்கே அனல் பறந்து. தாஸ் தீர்மானத்துடன் வெளியே வருகிறான். அடுத்த நொடியே அவனை அந்தப் புது காலாடு வந்து வளைத்துக் கொண்டார்.

“தாஸ்... நீ இப்படித்தான் ஏதாவது பண்ணக் கூடிய நல்லா தெரியும்; அதான் விட்டுப் பிடிச்சேன். உன்னைப் பத்தி கம்பளைண்ட் பண்ணினா. உன்னை வெளிய விட்டா நீ கூலிக்காக உன்னை வெச்சாலும் வைப்பே. ஆகையால இந்த உன்னை ‘தடா’ கைதியா உள்ற போடறேன். உன்னை மாநிரி கேஸ் ஃபைல் பண்ணி, என்னையே மூலக் கைதி முயற்சி செஞ்சேன்னும் கோர்ட்ல விட்டா.”

எந்த வக்கீல் வந்தாலும் உன்னை எதுவும் பற்றாது செர்ந்து கொள்ளும்போது அந்த உணவுக்கே முடியாதபடி பண்ணேன்.”

சட்டையைப் பிடித்து ‘தரதர’வென்று இடித்துக் கொண்டு நடக்கும் இன்ஸ்பெக்டரின் பிடிவார்த்தை திணறுகிறான்.

இதென்ன போலீஸிடம் இத்தனை நேரம் இத்தனை வீரம்!

போன ஜோரில் திரும்பிவிட்ட அக்பர் ஜீவாவையும் பார்த்து சாய்ரா ஆச்சரியப்படுகிறான்.

“அட... என்ன இது. இவ்வளவு சீக்கிரத்துல... கேட்கிறாள்.

“போன காரியம் நல்ல விதமா முடிஞ்சுக்க இவ்வேலை? அதான் திரும்பிட்டோம்” பர்தானை விட வெளிக்காற்றில் உடல் படும்படியாக சிலாகித்து ‘அப்பாடா’ என்று நாற்காலியில் அமருகிறாள் ஜீவா.

“அக்கா! போட்டோகிடைச்சிடுச்சா?”

“உம்... போட்டோ பார்த்த பிறகுதான்... அண்ணனுக்கே தெரியும். அக்காகிட்டயே போய் அக்கை கேட்டிருக்கு!”

“அடப்பாவி...! சரி. இப்பவும் ஒண்ணும் பிடிக்க போயிடலை. அக்பர்! போய் அந்தப் பொண்ணை முட்டை கூட்டிக்கிட்டு வா - மத்ததை இங்க வெச்சு பேசிக்கிட்டு முதல்ல சாப்பிட வாங்க” என்கிறான்.

சப்பாத்தி சப்ஜி என்கிற பம்பாயின் புராதன கூடவே கோழிகறி, சிக்கன் ஃபரை என்றும் ஸ்டீக்கூடவே வஞ்சகமில்லாத உபசரணை. சாய்ராவின் அ

பாது செர்ந்து கொள்ளும்போது அந்த உணவுக்கே முடியாதபடி பண்ணேன்.

அந்த நிலம் அம்மாவிடம் பார்த்த அதே அன்பு. இல்லையென்பது எப்படியெல்லாமோ வாழ்ந்த இல்லை. ஆனால், அத்தனைக்கும் ஈடாக தனிப்பட்டது போலத்தான் தெரிகிறது.

அந்த நிலம் அடித்துச் செல்லும்போது ஒரு திட்டில் துடிக்கச் செர்ந்து விட்டது.

அந்த நிலம் என்ன ஆனான் என்றே தெரியவில்லை!

அந்த ஸ்பிரிட் காரில் துழாவும் விழிகளோடு அந்த கால்களில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். கைகளில் ஒரு ஸ்பிரிட் சிகரெட். பார்வையில் கழுகு போலக் கண்டான் அவன் யாரைத் தேடுகிறான்!

அந்த நிலம் வைக்கோல் போர்ல குண்டுசியை அந்த நிலம் மாதிரி இருக்குடா உன் தேடல். அந்த நிலம் பிடிக்க முடியும்னு நினைக்கறியா நீ? இன்னடியன் எக்ஸ்பிரைஸ்’ புரட்டியபடியே அந்த நிலம் நண்பன் ராகவ்.

அந்த நிலம் ராகவ்... வேற வழியில்லை.”

அந்த நிலம் பிடிக்க முடியாதுன்னு சொல்லலை. அந்த நிலம் விளம்பரம் கொடுத்துப் பார். அதை

அந்த நிலம் கூடாது! அவ ஒளிஞ்சு வாழவேண்டிய நிலம். பேப்பர் பார்த்துட்டுல்லாம் என்னை அந்த நிலம் நான் நம்பலை.”

“அப்ப தலைமுழுகிட்டு அடுத்த வேளை
தினம் இப்படி பெட்ரோலுக்கு கேடா பம்பாயை
என்னடா அர்த்தம்?”

“முட்டாள்! அதுக்கு அர்த்தம் உனக்குத் தெரியு
எனக்குத்தான் தெரியும்...”

“என்ன... அவகிட்ட இருக்கற
ரூபாய்க்காகன்னு சொல்லப் போறியா?”

“அதுக்கு மட்டுமில்லடா...”

“வேற எதுக்குடா?”

“அதை நீ போகப் போக தெரிஞ்சுக்குவே
ஒரு அழகான பணக்காரப் பெண்ணுக்கு மும்பாய்க்
விலை இருக்குடா.”

“டேய்... ய்... ய்...”

“பயந்துடாதே...! ஜீவாவை பிடிக்கறதுங்கறது
ஒரு ஜாப். இதுக்கு மேலே எதையும்
சொல்லமாட்டேன்.”

குமார் சிகரெட்டை கரியாக்கியபடி
செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறான்.

மும்பை கிட்டத்தட்ட கல்கத்தா கலாசாரத்தின்
விட்டது. திரும்பின பக்கமெல்லாம் கூட்டம்
நிலத்தின் மதிப்பு ஐம்பதாயிரம் ரூபாய்! வாகனப்புகை
காற்று மண்டலமே அழுக்காகி விஷமாகி விட்டது.

இந்த சிந்தனையே ஜீவாவைப் பிடிப்பது
குமாருக்குள் ஒரு பொறியை மூட்டுகிறது.

“டேய்...! இந்த தமிழ்நாட்டுக்காரங்க
வந்துட்டுப் போற கோயில் எதுன்னு தெரி
கேட்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

“அந்த விளாடி காரை டிராஃபிக்கில் வளைக்கிறான்.

“பாண்டி இருக்கற மாரியம்மன் கோயில்.”

சார்ர்...!

கோயில் முன் தேய்ந்து நிற்கும் காதலர். இறங்குகிறான் குமார். கோயிலை நிமிர்ந்து பார்த்து உள்ளே பூசாரி ரெடிமேட் நெற்றிப்பயிர் பக்தர்களுடன் மல்லுக்கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஆளுக்கு தகுந்தமாதிரி, தட்டில் விழும் காதலர் மாதிரி விபூதி குங்குமம் டிஸ்டிரிபியூஷன்!

குமார் ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டைப்போடுகிறார்.

பூசாரி முகம் மெர்க்குரி விளக்கு போலாநிறத்து குமார் ஒரு போட்டோவை எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

“இந்தப் பெண் இங்க வருவாளா?”

பூசாரி பார்வை போட்டோவைத் துண்டி மூளைச் செல்கள் தேடுகின்றன என்பது கண் கருவிப்பில் தெரிகிறது. ‘சட்’டென்று திரும்பவும் ஒரு பிரகாசம்!

“இந்தப் பொண்ணு இப்பத்தானே போகுது.”

“என்னய்யா சொல்றே?”

“ஆமாங்க... ஆனா, இந்தப் பொண்ணு ஓர் ஆச்சே?”

“முஸ்லிமா?”

“ஆமாங்க...! பர்தா உடுப்போட வரும் அல்லா மதத்துலயும்தான் பக்தர்கள் இருக்காங்க!”

“சரி... இப்ப எந்தப் பக்கம் போனிக்க?”

“அதெல்லாம் தெரியாதுங்க...”

குமார் அலறி அடித்துக்கொண்டு வெளியேறுகிறான்.

11

ஜீவா! “ஜீவா ஸ்டாப் இட்...! ஜீவா குமார் கத்திக் கொண்டே ஓடியும் பலனில்லை. கைப்பிடிக்கப்பட்டது. ஓடும் காரின் நம்பரை மட்டும் எழுதிக்கொள்ள முடிந்தது அவனால்...”

“சுவிப்போடு சமுத்திரமாகி கைகளை குத்திப் பிடிக்கிறான் குமார்.”

“... என்னமோ உயிரே போயிட்ட மாதிரி இருக்கிறது. அதான் கார் நம்பர் இருக்குல்ல...? ஆர்.டி.ஓ. நம்பர் அட் ராஸை சுலபமா சேஸ் பண்ணலாம்.”

“... எங்கே?”

“... அவதல் தருகிறான். குமாரும் சமாதானமடைகிறான்.”

“... காதலர் அக்பர் அருகில் ஜீவா!

“... தேங்கல் அண்ணே” என்று கோஷா

“எதுக்கு?”

“எங்கே இன்னிக்கு மாரியம்மாவை கும்பிட்டுப் போயிடுமோன்னு நினைச்சேன். உங்களைப் பதிலில் கண்கள் பனிக்க அவனைப் ஈடேறிருச்சு...”

“என்னால இல்லை. என் ஓப்ரெண்டோ... இப்ப நாம நேரா உங்க அக்கா இருக்கிற நன்றிய அவனுக்குத்தான் சொல்லணும்.”

“உங்களுக்கும்தான் சொல்லணும். ஒரு மூலம் அக்காவைப் பார்க்கும்போது இந்தப் பிள்ளைக்கு நெருக்கம் இருந்தான் பேசவே போறேன் நான்.”

ஜீவா கேட்ட நொடியில் பிரேக்கடித்து நிறுத்துகிறான். ஜீவாவை ஊன்றிப் பார்க்கிறான்.

“இதோ பார் ஜீவா...! மதிக்கிறவன் தான் முஸ்லிம், அதைத் தெரிஞ்சுக்க...!” என்கிறான்.

அவனிடம் பெருமிதம். அவன் நின்ற இடத்தில் தள்ளி ஒரு புதிய கட்டடம் உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. பார்வை அந்தக் கட்டடம்மேல் திரும்புகிறது.

“ஜீவா! இந்தக் கட்டடம் ஏன் இடிஞ்சது தெரியுமா?”

“தெரியலியே...!”

“கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னே பம்பாயின் வெடிப்பு சம்பவங்கள் உலுக்கி எடுத்துச்சே. இது இருக்கா?”

“ஆங்...! பம்பாய்க்கே அழிவுகாலம் நெருங்குமாதிரி பூகம்பம், குண்டு வெடிப்புன்னு வரிசையாக வந்தது.”

“அதேதான்...! அந்த குண்டு வெடிப்போட ரொம்ப மோசமானது. அதுல இந்துமுஸ்லிம் உணர்ச்சிதான் பிரதானம். அப்ப ஒரு குண்டு இடிஞ்ச கட்டடம்தான் இது. இனி இதுபோல ஒரு இடியவோ யாரும் சாகவோ கூடாது. அதுதான்...”

“அண்ணே! அதிர்ஷ்டம் ரயில்ல வந்தா நான்... அந்த அட்ரஸை எங்களுக்கும் சொல்லிடு. பிளேன்ல வருதுன்னு சொல்வாங்க. என் விஷயத்துக்கு இப்படியே மேலப்போயிட வேண்டி வரும்.”

அது எவ்வளவு பெரிய உண்மை.”

“கவலைப்படாதே... தேடுவோம்... உன் கிடைக்காமலா போயிடுவா?”

அவர்கள் பேச்சு பான்கடைக்காரனை எவ்வளவு உற்சாகப்படுத்தியிருக்கிறது. அத்துடன் ஜீவாவின் முகஜாடை அந்த நேரத்தில் ஒத்துப்போவதால் தாடையை வருடுகிறான்.

இருவரும் கிளம்பும் சமயம் தடுக்கிறான்.

“நீங்க யார்... எதுக்கு அஞ்சலியை கேட்கிறீர்கள்?”

“நான் அஞ்சலியோட தங்கை. அந்த அஞ்சலியை பாக்கணும்.”

பான்கடைக்காரன் துடுக்கிடுகிறான்!

“பேட்டி... என்னைத் தப்பா எடுத்துக்கொண்டீர்கள்? அஞ்சலியை ரவுடிகள் தேடிக்கிட்டு அனைத்துவிட்டன. அதனால் அவ இங்க இருந்து வேற வீடு மாறிட்டா. நல்ல பொண்ணு. எனக்கு அட்ரஸ் தெரிஞ்சும் நான் தப்பாமல் காரணம் அதுதான்.”

ஜீவா அவனை மகிழ்ச்சி பொங்க பார்க்கிறான்.

“சேட்! முதல்ல அட்ரஸ் கொடுங்க. உன் பண்ணியமா போகும்.”

அவன் அவள் காதில் கிசுகிசுக்கிறான். அவள் மலர்ச்சி!

“அண்ணே கிளம்புங்க... அட்ரஸ் தெரிஞ்சும் உற்சாகமாகக் கிளம்ப ஆரம்பித்தாள் ஜீவா. இருவரும் பறக்க ஆரம்பித்த நொடியில் பான்கடைக்காரன் இப்போது ஒரு முரடன்.

அந்த அட்ரஸை எங்களுக்கும் சொல்லிடு. பிளேன்ல வருதுன்னு சொல்வாங்க. என் விஷயத்துக்கு இப்படியே மேலப்போயிட வேண்டி வரும்.”

அது எவ்வளவு பெரிய உண்மை!

“கவலைப்படாதே... தேடுவோம்... உன் கிடைக்காமலா போயிடுவா?”

அவர்கள் பேச்சு பான்கடைக்காரனை எவ்வளவு உற்சாகப்படுத்தியிருக்கிறது. அத்துடன் ஜீவாவின் முகஜாடை அந்த நேரத்தில் ஒத்துப்போவதால் தாடையை வருடுகிறான்.

இருவரும் கிளம்பும் சமயம் தடுக்கிறான்.

“நீங்க யார்... எதுக்கு அஞ்சலியை கேட்கிறீர்கள்?”

“நான் அஞ்சலியோட தங்கை. அந்த அஞ்சலியை பாக்கணும்.”

பான்கடைக்காரன் துடுக்கிடுகிறான்!

“பேட்டி... என்னைத் தப்பா எடுத்துக்கொண்டீர்கள்? அஞ்சலியை ரவுடிகள் தேடிக்கிட்டு அனைத்துவிட்டன. அதனால் அவ இங்க இருந்து வேற வீடு மாறிட்டா. நல்ல பொண்ணு. எனக்கு அட்ரஸ் தெரிஞ்சும் நான் தப்பாமல் காரணம் அதுதான்.”

ஜீவா அவனை மகிழ்ச்சி பொங்க பார்க்கிறான்.

“சேட்! முதல்ல அட்ரஸ் கொடுங்க. உன் பண்ணியமா போகும்.”

அவன் அவள் காதில் கிசுகிசுக்கிறான். அவள் மலர்ச்சி!

“அண்ணே கிளம்புங்க... அட்ரஸ் தெரிஞ்சும் உற்சாகமாகக் கிளம்ப ஆரம்பித்தாள் ஜீவா. இருவரும் பறக்க ஆரம்பித்த நொடியில் பான்கடைக்காரன் இப்போது ஒரு முரடன்.

அந்த அட்ரஸை எங்களுக்கும் சொல்லிடு. பிளேன்ல வருதுன்னு சொல்வாங்க. என் விஷயத்துக்கு இப்படியே மேலப்போயிட வேண்டி வரும்.”

அது எவ்வளவு பெரிய உண்மை!

“கவலைப்படாதே... தேடுவோம்... உன் கிடைக்காமலா போயிடுவா?”

அவர்கள் பேச்சு பான்கடைக்காரனை எவ்வளவு உற்சாகப்படுத்தியிருக்கிறது. அத்துடன் ஜீவாவின் முகஜாடை அந்த நேரத்தில் ஒத்துப்போவதால் தாடையை வருடுகிறான்.

இருவரும் கிளம்பும் சமயம் தடுக்கிறான்.

“நீங்க யார்... எதுக்கு அஞ்சலியை கேட்கிறீர்கள்?”

“நான் அஞ்சலியோட தங்கை. அந்த அஞ்சலியை பாக்கணும்.”

பான்கடைக்காரன் துடுக்கிடுகிறான்!

“பேட்டி... என்னைத் தப்பா எடுத்துக்கொண்டீர்கள்? அஞ்சலியை ரவுடிகள் தேடிக்கிட்டு அனைத்துவிட்டன. அதனால் அவ இங்க இருந்து வேற வீடு மாறிட்டா. நல்ல பொண்ணு. எனக்கு அட்ரஸ் தெரிஞ்சும் நான் தப்பாமல் காரணம் அதுதான்.”

ஜீவா அவனை மகிழ்ச்சி பொங்க பார்க்கிறான்.

“சேட்! முதல்ல அட்ரஸ் கொடுங்க. உன் பண்ணியமா போகும்.”

அவன் அவள் காதில் கிசுகிசுக்கிறான். அவள் மலர்ச்சி!

“அண்ணே கிளம்புங்க... அட்ரஸ் தெரிஞ்சும் உற்சாகமாகக் கிளம்ப ஆரம்பித்தாள் ஜீவா. இருவரும் பறக்க ஆரம்பித்த நொடியில் பான்கடைக்காரன் இப்போது ஒரு முரடன்.

இவன் எப்படி இடம் தெரிஞ்சு வந்தான்?

கேள்விக்கு விடை தேடும் முன்பாகவே அவன்
ரிவால்வாரைதுக்குகிறான்.

“ஃபாலோ பண்ணினா உனக்கு நல்லது இது
அப்புறம் அது யாருக்குமே நல்லது இது
கிளம்புறியா?”

அஞ்சலி எதிர்ப்பேதும் காட்டாமல் கிளம்புறியான்.
வெளியே ஒரு காண்டசா கார் நிற்கிறது. கார்
கர்னிக் ரோட்டில் இப்படி எல்லாம் ஓரமாக கார்
முடியாது. போலீஸ் ஆய்ந்து எடுத்துவிடும். ஆனால்
வரையில் விதிவிலக்கு போலும்.

அஞ்சலியும் சங்கரனும் காரில் ஏறுகின்றனர். கார்
மறுநொடியே அங்கு அக்பரின் கார் வந்து நிற்கிறது.
ஆவலாக ஓடுகிறாள் ஜீவா.

சென்ற வேகத்தில் பூட்டிய கதவைப்
விக்கித்துப் போகிறாள். அக்பர் காரை நிவர்த்தி
பூட்டைப் பார்த்துப் சோர்ந்து போகிறான்.

“கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணிப் பார்க்கலாமா?”

“உம்...!”

சென்னை...!

வக்கீல் கருணாகரன் சுறுசுறுப்பாக கோர்ட்டில்
கிளம்ப ஆயத்தப்பட்டுவிட்ட வேளை! அலுவலகம்
தாண்டும்போது ஒருவன் ஓடிவருகிறான்.

“வக்கீல் சார்! ஒரு முக்கிய விஷயம்...”

“என்னப்பா...?”

“நான் போலீஸ் தேடறாங்க... நான் கோர்ட்டில்
இருக்கிறேன்.”

“என்னப்பா?”

“நான் வரதன். ஊர் செங்கல்பட்டு. ஹோட்டல்
திறக்கிறேன். என் கடைக்கு சாப்பிட ரெகுலராக வர்ற
புது சந்தை ரீந்து கள்ளநோட்டு கொடுத்துக்கிட்டு
கள்ளம் எனக்கு இது தெரியாது.

“போலீஸ் பிடிச்சிட்டாங்க போல, அவனுக்கு
கொடுத்தே நான்தான்னு சொன்னதோட என்
கள்ளம் பண்ணினா உண்மை தெரியுமனு வேற
என்ன?”

“போலீஸும் மாறுவேஷத்துல வந்து சாப்டாங்க.
கொடுத்தாங்க. நானும் மீதி கொடுத்தேன்.
நான் கைக்கே தெரியும். அவ்வளவும் கள்ள
கள்ளம் என்னைப் பிடிச்சுக்கிட்டுப்போய்
தப்பிச்சிட்டாங்க. சாமர்த்தியமா தப்பிச்சு ஓடி
தப்பிச்சிட்டாங்க. ஜாமீன் வாங்கி எனக்கு உதவி
செய்யுமா?”

“நான் பார்வை அந்த நபரையே அளக்கிறது.

“ரிமாண்ட்ல இருக்கும்போது ஓடிவர்த்து
தப்பிச்சிட்டாங்க தெரியுமா?”

“நான் பார்வை அந்த நபரையே அளக்கிறது.
ரிமாண்ட்ல இருக்கும்போது ஓடிவர்த்து
தப்பிச்சிட்டாங்க தெரியுமா?”

“நான் பார்வை அந்த நபரையே அளக்கிறது.
ரிமாண்ட்ல இருக்கும்போது ஓடிவர்த்து
தப்பிச்சிட்டாங்க தெரியுமா?”

“நான் பார்வை அந்த நபரையே அளக்கிறது.
ரிமாண்ட்ல இருக்கும்போது ஓடிவர்த்து
தப்பிச்சிட்டாங்க தெரியுமா?”

“நான் பார்வை அந்த நபரையே அளக்கிறது.
ரிமாண்ட்ல இருக்கும்போது ஓடிவர்த்து
தப்பிச்சிட்டாங்க தெரியுமா?”

“நான் பார்வை அந்த நபரையே அளக்கிறது.
ரிமாண்ட்ல இருக்கும்போது ஓடிவர்த்து
தப்பிச்சிட்டாங்க தெரியுமா?”

“நான் பார்வை அந்த நபரையே அளக்கிறது.
ரிமாண்ட்ல இருக்கும்போது ஓடிவர்த்து
தப்பிச்சிட்டாங்க தெரியுமா?”

“நியாயமான கேள்விதான்... ஆனால், அது இந்தியாவில் இது தவிர்க்க முடியாத விஷயம்மா?”

கருணாகரன் பேசப் பேச அந்த நபர் வெளிறுகிறது.

“சரி, சரி... பயப்படாதீங்க. உள்ளவாங்க, உட்கார் நடந்ததை விரிவா சொல்லுங்க. அதுல துளியும் இருக்கக்கூடாது.”

கருணாகரன் திரும்பி உள்நுழைந்து தன் நபர் நாகாலியில் அமருகிறார்.

“சார்! ஜாமீன் எடுக்க முடியுமா, முடியுமா?”

“அது விஷயத்த பொறுத்தது. பத்துபேத்த நபர் ஒருத்தன் முன் ஜாமீன் கேட்டா கிடைக்காது.”

“நான் யாரையும் குத்தலை, என்னைத்தான் குத்திட்டான்.”

“அவன் யார்? அவனைப் போலீஸ் என்னசெய்தான்?”

“வெளிய விட்டுட்டாங்க, என்னைப் பிடிக்க போட்டு அழுக்கப் பாக்கறாங்க...”

“எந்த ஸ்டேஷன்...?”

“செங்கல்பட்டு கரைவெளி ஸ்டேஷன்.”

“அந்த ஜூரிஸ்டிக்ஷன் வேற. இந்த ஜூரிஸ்டிக்ஷன் வேறயாச்சே?”

“வக்கீலுக்குக் கூடவாங்க இந்த எழுவெல்லாம் ஜி.ஜி. ஃபைனான்ஸ் கேஸ்லயே வாதாடிக்கிட்டு இருக்கே கேள்விப்பட்டதான் உங்களப் பார்க்க வந்தேன்.”

“ஓஹோ...” - கருணாகரன் முகம் அவன் கேட்ட நொடியில் மாறிவிடுகிறது. ஒரு வகையில் திட்டமிட்டுத்தான் வந்திருக்கிறான்.

“இவன் சொல்வதெல்லாம் நிஜமா?”

“இதை நீர்த்துக்கொள்ள அவனை அங்கேயே விட்டுக் கொடு மாடிக்கு ஏறுகிறார்களாகரன். ஆபீஸ் குமாஸ்தாவின் தலை தெரிகிறது. குமாஸ்தாகூட அங்கேயே தன்னை மறந்த நிலையில்...”

“அவன் தொலைபேசியில் அங்கிருந்தே பக்கத்து காவலுக்குத் தொடர்பு கொள்கிறார்.”

“அவன் பிஸ்டர் கருணாகரன்?”

“அந்த முக்கிய இன்ஸ்பர்மேஷன் வேணும்.”

“அந்த கரைவெளி ஸ்டேஷன்ல வரதன்கற ரிமாண்ட் கொடுக்கிறா? தெரியுமா?”

“அந்த அங்க நிமிஷம் டைம் கொடுங்களேன். நான் சொல்றேன்.”

“அவன் முடக்கிவிட்டு கீழே இறங்கி வந்தவருக்கு என்ன நடந்தது?”

“அந்த வரதனைக் காணவில்லை. ஆபீஸ் அங்கே கூட காணவில்லை!”

“அவன் காணக்கூட என்ன இதைல்லாம்?”

“கருணாகரன் வெளியே எட்டிப்பார்த்த நொடிப் பகுதி அந்தப் பயங்கரம் நடந்தது.”

“அவன் விட்டு வாசல்படியில் இருந்து ஒரு அசரசுத்தி எழுந்து வந்து வெடித்து எதிர்பீட்டு மாடிக்கு ரத்தம் சிவந்தது.”

“கருணாகரன் வீற்றிருந்த இடத்தில் இப்பொழுது புகை மூட்டைவ செங்கற்குவியல்!”

12

ஜி.ஹெச்!

நல்லவேளைதப்பிவிட்டிருந்தார்களாகா?

உடம்பு முழுக்க கட்டோடு ஈன கரத்தில் பிடிக்கிட்டு கிடக்கும் அவரருகே இப்பொழுது போலீஸின் ஒரு கூட்டமே... “என்ன நடத்துச்சு மிஸ்டர் கருணாகர கமிஷனரின் கேள்விக்கு நடந்ததைச் சொல்ல ஆரம்பிச்சு கருணாகரன்

சொல்லி முடிக்கும்போது கமிஷனரிடம் ஆரம்பிச்சு அதிர்ச்சி எல்லாம்...

“ஆமா, அந்த நபர் எப்படி இருந்தான்?”

கருணாகரனால் அதற்கு விளக்கம் தரமுடியாத நிலையை யாரோ திருகுவது போல் ஒரு மயக்கமாகிறார்.

மொத்தத்தில் திட்டமிட்ட ஒரு சதி.

ஆனால், கருணாகரனைக் குறி வைக்கக் காண்பது

ஆர்.டி.ஓ. ஆபீஸில் ஐந்நூறு ரூபாய் வரை செய்ததில் குமாருக்கு கார் நம்பருக்கான அட்ரஸ் கிடைத்தது.

அந்த அட்ரஸை வைத்துக்கொண்டு அந்நேரத்தில் பட்டிருந்த கௌதம்தாஸ் என்பவனைச் சந்தித்தபோது

“யார் நீங்க? என்ன வேணும்?”

“நான் ஜீவாவோட ஓப்ரேண்ட் - அவங்களைப் பற்றி

“யாரது ஜீவா?”

“சார்! விளையாடாதீங்க. நாங்க ரொம்ப கஷ்டம் அடிச்சு அட்ரஸை கண்டுபிடிச்ச இங்க வந்திருக்கோம். ஜீவாவுக்காக நாள் பம்பாய்ல சுத்தாத இடம் இல்லை

நான் சென்ஸ் யூ ஆர் டாக்கிங்? எனக்கு இப்போதும் தெரியாதே?”

நாங்க காறோட ஜீவாவையும் நாங்க தாராவி டிஸ்ட்ரிக்டில்ல பார்த்தது?”

“மாம்மன் கோயிலா... வாட் ஈஸ் திஸ்?”

நாங்க நடிக்காதிங்க... நீங்க ஜீவாவை ஒளிச்சு நடிச்சுல்லாம் என்கிட்ட இருந்து தப்பா

காண்பதால் என்பவன் உடனே கசங்கிப் போகிறான். நாங்க கசகசவயப்பட்டு “ஒன் மினிட்” என்றபடி

நாளைப்பேசியைத் தாவிப்பிடித்து நம்பரை எடுக்க முழுமுனையில் இப்பொழுது அக்பர்.

“அக்பர்”

“என்ன கௌதம்?”

நான் கார்ல தாராவி மாரியம்மன் கோயில் போயிடுவான்னா?”

“என்ன விஷயம்?”

“நான் உங்கட ஜீவான்னு...”

நான் ஒரு பொண்ணு இருக்கா. லைக் சிஸ்டர். நான் கௌதம்.”

அக்பர், உங்களை அந்த கோயில்ல பாத்துட்டு நாங்க கிடிக்கிட்டு வந்துருக்காங்க. அந்த ஜீவாவை பாக்கணுமாம்...”

“நாங்க எப்படி இருக்காங்க?”

“நான், ஆமா எனி திங் ராங்?”

“என்ன கௌ...?”

“ஹலோ! உங்கபேர் என்ன?”

“என் பேர் குமார்... ஆமா. யார்கிட்ட பேசுறீர்?”

“பொறுய்யா, ஏய் அக்பர், பேர் குமாராம்.”

“ஒன் மினிட் இரு... ஜீவாகிட்ட சொல்றேன்.”

வினாடிகள் பரபரவென்று கழியத் தொடங்கிய அப்படி என்னடா அந்த ஜீவாகிட்ட ரிசீவரும் கையுமாக கௌதம் என்னும் அந்த நபர் மார்வாடி இளைஞன் குமாரைப் பார்க்க, குமாரைப் பார்த்துத் தவிப்பானதவிப்பு.

“ஆமா, எதுக்கு அந்த பெண்ணைத் தேடுறீர்?”

“பொண்ணு எங்க. அதைச் சொல்லுங்க முதலாம்.”

“ஏன் இவ்வளவு படபடப்பு உங்களுக்கு?”

நடுவில் அக்பர், கௌதமை அழைக்கிறான்.

“கௌதம்... அந்தக் குமாரை அங்கேயே பிடிச்சு நானும் ஜீவாவும் வரோம். அது நிஜ குமாரா, இல்லாமல் ரூபத்துல யாராவதான்னு பார்க்கணும். தப்பித் தவறி அட்ரஸ் கொடுத்துடாதே...”

“போனை அக்பர் முடக்கிவிட்டான். கௌதம் திணறல். குமார் கடிக்க ஆரம்பிக்கிறான்.”

“ஏய் என்ன விஷயம்? ஏன் ஒருமாதிரி ஆயிடுச்சு எங்கன்னு கேட்டா போன் பண்ணே. யார்கூட பேசுறீர்? வாட்த ஹெஸ் ஈஸ் கோயிங் ஆன்?”

குமாரின் பரபரப்பை கௌதம் அடக்குகிறான்.

“மிஸ்டர்! கொஞ்சம் பொறுங்க. அன்னிக்கு வரேன். என் ஃப்ரெண்ட் வாங்கிட்டுப் போனான். அந்த நபர் நீங்க ஜீவாவை பாத்துருக்கணும் எனக்கு எதுவும் தெரியாது.”

அந்த ஃப்ரெண்டைக் கேட்டேன். இப்ப என்னென்னிருக்கான்.”

அந்த நபரின் பதில் குமாரை அலுப்புக் கையில் கை வைத்துக் கொள்ள, ராகவ் துடிக்கிறான்.

அப்படி என்னடா அந்த ஜீவாகிட்ட இங்க எதுவும் பேசாதே. உனக்கு எதுவும் தெரியாது.”

அந்த நின்றது போதும் என்று வாசல்பக்கம் போய் பாரிண்ட் நோக்கி செல்லும் மாடிபஸ் டிரைவரைக் கூட்டத்துடன் தாண்டிச் சென்றது.

தொடையில் மலபார் டிக்கடை பக்கத்திலேயே இருப்பதும், வியாபாரிகள் அந்தக் கடையைக் கொண்டிருப்பதும் கூட தெரிகிறது. அந்த கடையே போட உரிக் கொண்டு நிற்கிறது. உள்ளே அணிந்த பெண், கூடவே ஒரு ஆகிருதியான நபர்.

அந்த நபர் இராகவ் இருக்கும் திசைநோக்கி வருகிறான்.

அந்த அவனை உள்ளிருந்தே பார்த்துவிட்டான்.

அக்பர்... என்ற அழைப்போடு வாசல் பக்கம்

கௌதம் அந்த பசங்க?”

அவன் கைகாட்டிய திசையில் குமார், ராகவ்.

“குமார்” என்று உச்சஸ்தாயில் அழைத்த படி

ஜீவா.

கோஷா ஜன்னலை பின்தள்ளவும் குமாரசாமி பிய்த்துக்கொள்கிறது.

“ஜீவா... எங்க போய்ட்டே நீ? உன்னை தேடறது?”

“நீங்க என்ன ஆனீங்க - அன்னிக்கு உங்களை ஆச்சு?”

“என்னை அடிச்சுப் போட்ட அந்த நினைவு நம்ம கார்ல இருந்த எல்லாத்தையும் நினைவு என்னையும் கட்டி தூக்கிட்டுப் போனா. நினைச்சாங்களோ பட்டேல் ரோடுல இருக்க தியேட்டர் வாசல்ல இறக்கி விட்டுட்டுப் போன கண்முழிச்ச பிறகுதான் எனக்கு நான் அங்க நினைவு ஆமா, நீ எப்படி இவங்களோட...”

“சொல்றேன்... வாங்க எங்குட...” ஜீவா கையை உரிமையோடு பற்றிக் கொண்டு செல்கிறான்.

“ஒன் மினிட் ஜீவா... ஒன் மினிட் உன் பண்ணிட்டு வந்துடறேன்”- குமார் வெளியேறுகிறான்.

“மிஸ்டர்! இங்கேயே பண்ணுங்க”- குமாரின் குமாரின் காதில் விழுந்தது. இருந்தும் வாங்கிப் படி ஓடினான். எதிர்சாரியியேலே எஸ்.டி.புத்

13

திரைப்படம் செய்தியில் முகம் மாறிப்போன சங்கரனும் அஞ்சலியும் ஆர்வத்தோடு

மாணிக்லாலை இப்படி ஆக்கியது?

அதை மனதுக்குள் மென்றபடி புழுங்க அந்த அறைக்குள் குட்டி போட்ட பூனை நெருங்கும் நடக்கத் தொடங்குகிறான்.

“எனினிங்க ராங்?” சகா ஒருவன் தயங்கித்

“...” விருட்டென்று கோபமானபதில்

“...?” எல்லாம் முடிஞ்ச போயிடும்

“...?” எல்லாம் முடிஞ்ச போயிடும்

“...?” எல்லாம் முடிஞ்ச போயிடும்

“...?” எல்லாம் முடிஞ்ச போயிடும்

“...?” எல்லாம் முடிஞ்ச போயிடும்

“...?” எல்லாம் முடிஞ்ச போயிடும்

“...?” எல்லாம் முடிஞ்ச போயிடும்

“...?” எல்லாம் முடிஞ்ச போயிடும்

அஞ்சலிக்கு அதைக் கேட்டதும் அந்த காதலன் நிலையிலும் அவ்வாவை சுவைத்துச் சாப்பிட்டது சந்தோஷம்.

“சாப்... இப்ப என்ன பண்ணப் போறீங்க?”

“என்ன பண்ணது...? அவன் சொன்னது பொய்யின்னு சொல்லணும். ‘புருடா’ என்ன சொல்லணும். இல்லாட்டி அவனை வார்த்தை தித்துக்கட்டணும்.”

“அப்ப... இரண்டாவது முடிச்சிடுவோமா?”

“பொறு, அவசரப்படாதே... இந்த ஃபைனான்ஸ் விவகாரத்தை முடிச்சுக்குவோம்.”

“அடுத்தவாரம் கோர்ட்ல கேஸ் விசாரணை அப்ப இவளுக கையெழுத்துப் போட்ட கேஸ் இவங்கப்பன் கையெழுத்துப் போட்ட கேஸ் கோர்ட்ல சப்மிட் பண்ணி உலகநாதன் சொத்து நம்மளுதுன்னு ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போடு கையெழுத்துப் பத்திரத்தோட ஜெராக்ஸையும் சப்மிட் பண்ணணும்.”

அடேய் நானா மியான்...”

மாணிக்லாலின் அழைப்பொலி கேட்டு ஒரு பொட்டு பஞ்சகச்சசேட் சலாமிட்டபடி முன்வருகிறார்.

“நீதாண்டா இந்த ஐ.ஜி. ஃபைனான்ஸ் கேஸ் பிளாமி. உன் பேர்லதான் சொத்து வாய்விட்ட மெட்ராஸ் கோர்ட்ல நின்னு இந்த சொத்து பூராவாகக் கொடுக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு...” என்றார்.

பிளாமி, தன் இளங்காவி உதடு விரித்து “ஆகட்டும்” என்கிற மாதிரி தலையசைத்தான்.

அந்த ஒரு பான்பராக் பொட்டலத்தைப் பிரித்து அதில் இருந்து கொள்கிறான் மாணிக்லால். காட்டம் அந்த முகத்தில் கசங்கின ரேகைகள், இப்பொழுது அந்த அசல்புலியைப் போலவே இருக்கிறது அவன் அந்த முகத்தை குத்திக் கிழிக்க வேண்டும் என்று நினைத்து.

“என்ன பார்க்கறே...?” மாணிக்லால் சீண்டுகிறான்.

“அந்த என்னைச் செஞ்சோம்...?”

“என்ன...?”

“என்னய்ய? ஒண்ணு சொல்லேன்பார்ப்போம்?”

“என்னதான் பேமி. ஆனா, அது நிறைய அங்கு சமம். இப்பல்லாம் தமிழ்நாட்டுல ஃபைனான்ஸ்! காலேஜ், பள்ளிக்கூடத்தைவிட கம்ப்ளெனிகதான் ஜாஸ்தியா போயிருச்சு. அசைமார்வாடிங்க வட்டித் தொழிலே ஸ்தம்பிச்சுப் போய் பார்த்தாலும் முப்பது பர்சண்ட் தரேன், பர்சண்ட் தரேன்... ஊட்டி கூட்டிக்கிட்டுப் போய் காஷ்மீர் கூட்டிக்கிட்டுப் போறேன்னு ஒரே

தூதுகள் அப்பாவ கம்மா சொல்லக்கூடாது.

“பிளின்ஸ் செஞ்சான். டாடா பிர்லாவுக்கே

என்ன பன்ற அளவு வடக்கு பக்கமெல்லாம்கூட

யிருக்கா...

“என்ன காதல பூவா வெச்சிருக்கோம்?

“என்ன...?”

“உன் பிளான் பண்ணுனோம். போட்டுத்

யும் இப்ப ஒரு ஃபைனான்ஸ் கம்பெனிக்குக்கூட

உதவியோட போகிடையாது...”

“வா! ஒரு முக்கிய மனிதரைக் காட்டுகிறேன். அவன் அழைத்தபோதே ஜீவாவுக்கு சந்தேகம். ஜீவா அடுத்த நொடியே அக்பரை ஏறிட்ட விதம் பறக்கிறது. அக்பர் புரிந்துகொண்டு அந்த தட்டிவிட்டான். அடுத்த நொடி திரும்பி ஓடி குமார் பின்தொடரப் பார்த்தான். அக்பர் ஏதோ புரிந்துகொண்டு குமாரைப் பிடித்து சட்டை வைத்து

இதற்குள் ஜீவா நெடுந்தூரம் ஓடிவிட்டான். ஃப்ளாட்டின் படிகளில் புயல்காற்றாய் கீழ் இறங்கி

இவ்வளவும் சில நொடிகளில் நடந்துவிட்டது. மாணிக்கலாளுக்கு தெரியவந்து அவன் படை வெளியே பார்க்கும்போது அக்பரும் குமாரும் காரிடா கொண்டு புலம்புகிறனர்.

ஓடிப்போய் அக்பரைக் கட்டி இழுத்தவன் வருகின்றனர். மாணிக்கலால் கைகளை குத்தி கொண்டு புலம்புகிறான்.

“முட்டான்! முக்கியமானவ அவன். அவனைப் போய் தப்பிக்க விட்டுட்டீர்களே...”

“அப்பாடா...!” என்று சந்தோஷம் விடுகிறாள் அஞ்சலி.

ஜீவா வந்து நின்ற விதத்தையும் செய்தியையும் கேட்டு சாய்ரா விகம்பலிக்கு போய்விட்டாள்!

“அம்மா! என்னால அண்ணன் மாட்டான். இப்படி ஆகும்னு நினைக்கவேயில்லை. அங்கம் நடந்துக்கிட்டிருக்கு. குமார் என்னை ஏமாற்றி

பார்த்தான். நல்லவேளை தப்பிச்சுட்டேன்! ஆனா, அந்த நினைச்சாதான்...”

பாஸில் விகம்பலும் சாய்ராவுடன் போட்டி போட்டு சாய்ராவில் வினாடிதான் விகம்பினாள். பின்னர் அக்பர் கொண்டு ‘மடமட’வென்று அருகில் உள்ள பாதைக்குச் சென்று தொழுக ஆரம்பிக்கிறான்.

“வா...!” என் மகனைக் காப்பாற்று...” என்கிற அழைப்பை ஜீவாவுக்கு தெரியாமல் இல்லை.

இதுபோன்ற நேரங்களில் தெய்வம்தான் தலையென்றும்.

அப்பா! என்னை இப்போது போலீஸ்

வருகிறது. ‘திபுதிபு’வென்று போலீஸ் இறங்கி வருகிறது. அப்போது நோக்கி ஏறுகிறது.

அப்போது கம்பளைண்ட் கொடுத்து விட்டாள். அப்போது தன் மகனை டால்மியா என்களேவில் காணவில்லை. அப்போது அப்போது பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள். அப்போது மேல் ஜீவா பற்றி எல்லாம் ஒரு வார்த்தை சொல்லவில்லை.

அப்போது இது... ரெய்ட்!

அப்போது வேடிக்கை பார்க்கிறது.

அப்போது அந்த அறையில் இப்போது அப்போது பதட்டத்துடன் போலீஸைப் பார்த்து.

அப்போது இருட்டுக் கூட்டம் இருக்கறதா தகவல் தெரிய வந்தோம்...” இன்ஸ்பெக்டர் பதிலைக் கொடுத்தபடி முகத்தில் ஆச்சரியம், அதிர்ச்சி எல்லாம்!

“இங்க நாங்கதான் இருக்கோம். எந்தப் பாதையிலிருந்து வன் அஞ்சலி, சங்கரனையும் அதே தனமும் இல்லை. நீங்க உள்ள வந்து பார்க்குங்க. இங்கு விட்டிருந்தான். அவர்களிடம் பரமசாந்தமான அழைப்பு.

போலீஸ் முகத்தில் இப்பொழுது வழிகாட்டும் கழிப்பறை குழாய் சம்பிரதாயத்திற்கு எட்டிப் பார்த்துவிட்டு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. இறங்குபவர்கள் போல இறங்கவும் தயாராக இருந்தனர்.

இருந்திருந்த அந்த அனுபவம் புதிது... இருந்தும் அந்த அனுபவம் இயக்கிக் கொண்டிருந்தது.

உள்ளே சிரத்தை திருப்புகிறான்.

ஹாலின் மையத்தில் சோபாவில் மாணிக்கம்.

“என்னடா போய்ட்டாங்களா?”

“போயிட்டாங்க சாப்...!”

“சரி, அந்த பசங்க எங்கே?”

“உள்ளே ரும்ல... சாப்! ஒரு சந்தேகம்...”

“என்னடா?”

“போலீஸ் ரெய்ட் பண்ணும்னு எப்படித் தப்பிப் பிடிச்சுங்க?”

“ஏண்டா, பையனை இப்படி எப்படி வேடிக்கையா பாத்துக்கிட்டு இருப்பாங்க? போலீஸுக்குப் போவாங்க. அதுலயும் இப்படி இருக்கிற இருப்புல எந்தப் பொண்ணும் பரம இருக்கமாட்டா. இதெல்லாம் மனக்கணக்குடா.”

ஆனால், மாணிக்கல்ல மனக்கணக்கு விஷயத்தில் வேறுவிதமாக தவறாகிக் கொண்டிருந்தது.

அடைக்கப்பட்ட அறைக்குள் கட்டப்பட்ட தன் தண்டால் பஸ்கி அனுபவத்தால் நிமிர்ந்து.

14

இந்தப் பறமாய் டாக்ஸி ஒன்றின் கீர்ச்சிட்ட தேக்கம்! இங்கு சாய்ராவின் கண்கள் அகன்று விரிகின்றன.

இங்கு அக்பர், அஞ்சலி சங்கரனோடு இறங்கி வந்திருக்கிறான்.

அக்பர்! ஓடிவந்து கண்கலங்க நெகிழ்ச்சியோடு கண்களைப் பற்றுகிறான் சாய்ரா.

“ஹி... இதர் ஆவ் பேட்டி. இங்கவந்து பார். இங்கு...” குரல் கேட்டுத் தனியறைக்குள் புழங்கிக் கொண்டிருக்கவன் வெளியே ஓடிவருகிறான்.

“அக்பர்! மட்டுமா வந்திருக்கிறான்? அஞ்சலியும்

“ஹி... அக்கா” என்று ஓடிவந்து பரவசப்பட்டுப்

“ஹி... எங்க இருந்தீங்க... எப்படித் தப்பி வந்தீங்க?”

“சொல்றேன் சொல்றேன்... முதல்வரே... எல்லா பேச்சு எல்லாமே அஞ்சலிக்கு பிரமிப்பைத் தரும் போயிடணும். பிறகுதான் பேச்செல்லாம். கமான் கவிக்...”

அக்பர் அந்த சங்கம நிலையிலும் அந்த டாக்ஸியில் அவர்கள் மனம் துவியவோடு திரும்பியும் விட்டனர்.

“அம்மா. நாங்க அல்லா அருளால் வந்திருக்கோம். அந்த மாணிக்லால் சேட் ஒரு பங்கு ஆள். எங்களை கானோம்னு அங்க தொட்டு இங்க தேடி வந்துடுவான். இன்னொரு தடவை அவன் அகப்பட்டா சட்னிதான்.”

அக்பர் பேசப் பேச ஆபத்தின் அளவு எல்லாம் புரிகிறது. “ஜீவா... உன்னைப் பார்ப்பேனான்னு அந்த எப்படியோ பார்த்திட்டேன். எப்படி இங்க அஞ்சலியிடம் கட்டுப்படுத்த முடியாத பரவசம்.

“நாம போய்க்கிட்டே பேசலாம். வெளியே காத்துக்கிட்டிருக்கு. ஜீவா, கமான்...” அக்பர் பதிலை

“டேய், எங்கடா போறே...?”

“இப்போதைக்கு அகமது வீடுதான்மா பாரு இடம். அங்க போய்ச் சேர்ந்துடறோம். நீயும் பூட்டிட்டு வந்து சேர்ந்துடு அங்கே.”

“என்னடா இது... கத்தி போய் வாலு வந்த வா, போலீஸுக்கு போவோம். அந்த மாணிக்லால் வெச்சிருந்ததை சொல்வோம்.”

“அதெல்லாம் இப்ப நடக்காதம்மா, மத்திச் செல்வாக்கு உள்ளவன் அவன். நம்ம நிலை குழிதோண்டிப் புதைச்சுடுவான்.” அக்பரின் அளவு

காதலா! இது காதலா? • 109

அக்பர் அந்த சங்கம நிலையிலும் அந்த டாக்ஸியில் அவர்கள் மனம் துவியவோடு திரும்பியும் விட்டனர்.

“அம்மா. நாங்க அல்லா அருளால் வந்திருக்கோம். அந்த மாணிக்லால் சேட் ஒரு பங்கு ஆள். எங்களை கானோம்னு அங்க தொட்டு இங்க தேடி வந்துடுவான். இன்னொரு தடவை அவன் அகப்பட்டா சட்னிதான்.”

அக்பர் பேசப் பேச ஆபத்தின் அளவு எல்லாம் புரிகிறது. “ஜீவா... உன்னைப் பார்ப்பேனான்னு அந்த எப்படியோ பார்த்திட்டேன். எப்படி இங்க அஞ்சலியிடம் கட்டுப்படுத்த முடியாத பரவசம்.

“நாம போய்க்கிட்டே பேசலாம். வெளியே காத்துக்கிட்டிருக்கு. ஜீவா, கமான்...” அக்பர் பதிலை

“டேய், எங்கடா போறே...?”

“இப்போதைக்கு அகமது வீடுதான்மா பாரு இடம். அங்க போய்ச் சேர்ந்துடறோம். நீயும் பூட்டிட்டு வந்து சேர்ந்துடு அங்கே.”

“என்னடா இது... கத்தி போய் வாலு வந்த வா, போலீஸுக்கு போவோம். அந்த மாணிக்லால் வெச்சிருந்ததை சொல்வோம்.”

“அதெல்லாம் இப்ப நடக்காதம்மா, மத்திச் செல்வாக்கு உள்ளவன் அவன். நம்ம நிலை குழிதோண்டிப் புதைச்சுடுவான்.” அக்பரின் அளவு

எசுகுபிகசாக எதையாவது செய்து விஷயம் விபரம் கதை கந்தலாகிவிடும்!

என்னதான் மந்திரி தயவிருந்தாலும் பதவிக்கு வராத வரைதான் மந்திரி உதவி செய்வான். பிறகு கொண்டுவிடுவான்.

கஞ்சா போதையில் கச்சிதமான பாளையத்தில் மாணிக்கலாலின் புத்தி.

“சார்! அந்த அக்பர் இப்ப விபரம் போயிருப்பான். போனா பிடிச்சுடலாம்” என்று விஷயத்தை திறக்கப் பார்க்கிறான், அருமை சங்கரன் கூடவே கசங்கிய நிலையில் குமார்.

“பிடிச்சு?”

“தப்பி ஓடினதுக்கும் சேர்த்து தாளிச்சிருப்பான்”

“அப்புறம்?”

“அப்புறமென்ன... அவ்ளோதான்!”

“ஆமா... நாம அவ்ளோதான்!”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“முட்டாள்! மெட்ராஸ்ல ஒருத்தன் நம்ம சொல்லியிருக்கச்சே... ஐ.ஜி. ஃபைனான்ஸ் கோட்டுப் பேரும் உருண்டுகிட்டிருக்கச்சே இங்க இவன் போட்டுத்தள்ளினா என்னடா ஆகும்?”

கேள்வி கேட்டவனுக்கு கொஞ்சம் புரிகிறது.

“ஏதோ ஒருவகைல நம்ம கணக்கு தப்பாம ரொம்ப ஜாக்கிரதையா இருக்கணும் இப்போ மெட்ராஸ் கேஸ் திசை திரும்பி ஐ.ஜி. ஃபைனான்ஸ் தப்பும் நடக்கலைன்னு ஊர்ஜிதம் ஆயிடும். ஐயத்தோடு பணத்தைத் திருடி அதை டெபாசிட் செஞ்சது நான் கன்ஃபார்ம் ஆயிடும்...”

மாமா ஃபைனான்ஸ் கம்பெனி தொடர்ந்து இது ஃபைனான்ஸில்லைன்னு கோர்ட் சொல்லிடும்...

நடக்கட்டும்; நடக்காம போகட்டும்; நமக்கு வேண்டாம். அதை யோசிச்சுப் பார்த்தீங்களா?”

மாணிக்கலாலின் பயம் மற்றவர்களுக்குப் புரியும் அதே நேரம்...

“... உங்க அடுத்த பிளான்!” அஞ்சலியையும் மூலப்படுத்து கேட்கிறான் சங்கரன்.

“... கேட்க நினைச்சேன்” என்று அகமது கொடுத்த மறுபடி வாய் திறக்கிறான் அக்பர்.

“... டீலா குழம்பிக் கிடக்கிறோம்... என்ன செய்யறியலை” இது அஞ்சலி.

கூடும், நடுக்காட்டுல நிக்கற மாதிரி இருக்கு இது ஜீவா.

“... நான் நினைக்கல” என்ற சங்கரனை இருவரும் சீக்கிரம் பார்க்கின்றனர்.

“... நீ என்ன சொல்றே?”

“... நம்முடைய பிடுக்கிறதா நினைக்கலேன்னேன்.”

“... என்ன?”

“... நான் கேக்கற கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லிகிட்டே இருக்கிறேன்.”

“... என்ன?”

“... நான் கேள்வி ஜீவாவுக்கு.”

“... என்ன?”

“... நான் பம்பாய் வந்த காரணம்?”

“மெட்ராஸ் டெபாசிட்டர்ஸ் தொல்லை பம்பாய் வந்தா கொஞ்சம் ஃப்ரீயா இருக்கலாமனு சொல்லி கூப்பிட்டு வந்தான்.”

“அப்ப ஃப்ரீயா இருக்கத்தான் பம்பாய் வந்திருக்கா?”

“ஆமாம். கூடவே குமார் தந்த நம்பிக்கை காரணம்.”

“நல்லது. அப்ப கலெக்ஷன் பணமான கொடி என்ன பண்ணிங்க?”

சங்கரனின் அந்த ஆச்சரியமூட்டும் கேள்வி கரியவிழிகளில் அகலத்தைக் கூட்டுகிறாள் ஜீவா.

“மிஸ்டர் சங்கரன். நான்தான் கலெக்ஷன் பணம் வெச்சிருந்தேன்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“இந்தக் கேள்விக்கு நான் பதிலைப் பிறகு சொல்வதற்காக தொகையை என்ன செய்தீங்க?”

“வக்கீல் கருணாகரன் அட்வைஸ்படி அவருடைய பாதுகாப்புல வெச்சுட்டு தனியாக கிளம்பினேன்.”

“ஏன், குமார் மேல அப்பவே நம்பிக்கை இல்லை?”

“அப்படி இல்லை. இருந்தும் குமார் என்கு பணத்துக்கா இல்லையாங்கறதை தெரிஞ்சிக்க அந்த சந்தர்ப்பமா அமைஞ்சது.”

“நல்லது. இப்ப குமாரை பத்தி உங்க அபிப்பிராயம்?”

“துரோகி!”

“குட். இனி அஞ்சலியக்காவுக்கு என் கேள்விகள்?”

“கேள் சங்கரன்.”

“நீங்க பம்பாய் வந்த காரணம்?”

“அப்படி தேடணும். அப்படியே மாணிக்கலாலை துறையாட துரோகத்துக்குப் பழிவாங்கணும்னு பணத்துக்காக...”

“அப்படித் தொடர்பு எப்படி ஏற்பட்டது?”

“அதுதான் நிபத்து. நல்லவன் போல நடச்சு என்கிட்ட பணம் இருந்து தப்பிச்சுட்டேன்.”

“அப்படித் தொடர்பு எப்படி ஏற்பட்டதுன்னுதான்”

“அதுதான் டேஷன்ல பம்பாய் வந்து இறங்கின பணத்துக்கம் நடுமாற்றமா இருந்தது. அதைச் சரியா பணத்துக்கு உதவி செய்து தந்தான்.”

“அதுதான் வரை போயிடுச்சா?”

“ஆரம்பத்துல மூர்த்தி அவ்வளவு அழகா பணத்து இருந்த சில லட்சங்களைப் பார்த்தும் ஜீவா லிஷ்யம் தெரிஞ்ச பிறகுதான் அவன் மாற பணம் குறிப்பா, மாணிக்கால் பத்தி நான் பேசின பணம் மாறிட்டான்.”

“அப்ப மாறினது தெரிஞ்ச அவனை விட்டு விலகின அவன் ஒண்ணுமே பண்ணலியா?”

“அது முடியாதபடி கிட்டத்தட்ட தலைமறைவு ஆனான் நான் வாழ்ந்தேன். அதோட சில நல்லவங்க சில லட்சக்கூட...”

“அப்படித்த நான் சொல்றேன். வேலை தேடி வந்த பணம் சந்திச்சேன். மூர்த்திகிட்ட மாட்டிக்காம தப்பிச்சு அதிர்ஷ்டவசமா ஜீவாவையும் பார்த்தேன்.”

“அப்படித் தொடர்பு, அப்புறமா ஜீவாவை தேடத் தான் இப்ப எல்லோரும் ஒருமுனையில ஒன்று நினைச்சுக்கிறார்களே?”

“சரிதான். ஆனா, மாணிக்லால்ங்கற ஊர்தான் பலனில்லாம மீண்டிருக்கோம். இன்னொரு ஊர்த்தியோட கொலைவெறி துரத்தல். ஒளிங்கற நிலைல எங்க இருக்கு தெளிவு? மெட்ராஸில் கருணாகரனுக்கு குண்டு வெடித்தாக்குதல்ல ஆனா எதை வெச்ச சங்கரா தெளிவான நிலைல இருக்க சொல்றே?”

அஞ்சலியின் கேள்விமுன் ஒரு அழுத்தமாக சிரிக்கிறான் சங்கரன்.

“கடவுள் நம்ம பச்சம்தாங்க்கா இருக்கார். அந்த சிரிப்பு கலையாமல்.

“ப்ளீஸ், சங்கரா... போதும் உன்னோட பேச்சு. நம்பிக்கை ஊட்டறதா நினைச்சு எரிச்சல் மூடறேன்.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. ஃபைனான்ஸுக்கு வந்த சிக்கலுக்கு காரணமேமாதிரி தாங்கறதுல இருந்து, உங்கப்பா தற்கொலை செய்து கொலை செய்யப்பட்டிருக்கார்ங்கறவரை எவ்வளவு இப்ப நமக்கு தெரிய வந்திருக்கு... நான் மூட்டறேன்?”

“நமக்கு தெரிஞ்சு என்ன பிரயோஜனம் நிரூபிக்க முடியுமா?” அஞ்சலி அழுத்தமாகக் கேட்கிறாள்.

“ஆமாம் சங்கரன். இப்ப நாமதான் அவர்களை சிக்கியிருக்கோம்; அவன் நம்ம பிடியில் இல்லை.”

“சங்கரன். உங்க கேள்வி பதில், மாதிரி புதிரா இருக்கு; எதை வெச்ச நாம சந்தோஷப்படுறோம்.”

“இதை வெச்சு!” சங்கரன் ஒரு பாக்கெட் கார்டரை தூக்கி அவர்கள் எதிரில் போடுகிறான்.

அந்தகையில் அடங்கிவிடும் அதிநவீன டேப்ரிக் டைப்ரீவ் அதில் ஒரு கேமிராவும். நகத்தளவு நீள கார்டை ஒரு சின்னத்திரையோடு.

“நம்பிடுது...”

அந்த டேப் வித் சூப்பர் ஃபேசிங் கேமிரா. பிடிவாங்குதோட விலை மூவாயிரம் டாலர்!”

“நீங்க எப்படி இது?”

“நீங்குடனோட ஆயுதங்கள்ல இதுதானே பிரதானம்?” “நீங்குடனா?”

“நான் ஒரு பிரைவேட் டிடெக்டிவ். நமக்குச் சேர்ந்த சீனியர் ஏஜெண்ட். உங்க ஐ.ஜி. கார்டை எங்க ஏஜென்ஸிக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கேஸ்!”

“நான் விவரிக்க விவரிக்க அஞ்சலிக்கு மூச்சு வரவில்லை.”

“மாதிரி” என்று சிலிர்த்துக் கொள்கிறாள்.

“உங்கார் உங்கிட்ட இந்த கேஸை ஒப்படைச்சது?” “நீங்க கருணாகரன்!”

“சங்கரன், எஸ் இட் ட்ரூ...?” அஞ்சலி நம்பாமல் கேட்கிறாள்.

“நீங்க எப்படி பச்சண்டி” அவன்தன் ஐடென்டி கார்டை காட்டுகிறான்.

“நீங்கள் தமிழில் பேசிக் கொள்வதன் பொருள் என்ன? உங்கமதுவும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் முகத்தையும் சமயத்தில்...”

15

சங்கரனின் இடுப்பில், இருப்பது... இரண்டு பேஜரின் சிணுங்கல் சப்தம்... கவனத்தையும் ஈர்க்கிறது.

சங்கர் பேஜர் திரையைப் பார்க்கிறான்.

'காண்டாக்ட் இம்மீடியட்லி டு மிஸ்டர்... அர்ஜெண்ட், என்கிற ஆங்கில எழுத்துகளின்...'

வாசித்துவிட்டு நிமிருகின்றவனை, பதில் வியப்புடன் பார்க்கிறான்.

"சங்கரன்... நீ ரியலி பெரிய ஆள்தான் இ... ஒண்டர்... வாவ்... வாட் எ எக்ஸலண்ட் ஜாப்... டன்..."

கருணாகரன் அங்கிள் எங்களுக்காக இப்படி புத்திசாலித்தனமா நடந்துகிட்டிருக்கறதை நினைத்து ஆச்சரியமா இருக்கு" என்கிறாள் ஜீவாவும்.

அக்பரும் அகமதுவும் பொறுமை ஆரம்பிக்கின்றனர்.

"அஞ்சலி... இப்படி எங்களை வெச்சு... நீங்க பேசுக்கிறது நல்லா இல்லை..."

"ஸாரி அக்பர்... நடந்ததை எல்லாம்... ஆடிப்போயிடுவீங்க... சங்கரன் ஒரு..."

அஞ்சலி ஆர்வத்துடன் சொல்ல நினைத்த டிடெக்டிவ் ஏஜெண்ட் என்கிற தகவலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறான்.

"வேண்டாம் ஜீவா... யாருக்கும் தெரிய... பை தபை! உடனே நாம கிளம்பணும். என் பார்...

பண்ண சொல்லி பாம்பே ஏஜெண்டுக்கு தகவல்... பேஜர்ல தகவல் வந்திருச்சு..."

அக்பர் என் அண்ணன் மாதிரி. ரொம்ப நல்ல... அவருக்குமா தெரிய வேண்டாம்கறீங்க?"

அக்பராம் ஆனா தெரிஞ்சு ஆகப்போறது... ப்ளீஸ்."

அவர்கள் தமிழில் பேசத் தொடங்கி... தங்களுக்கு கோபம்.

இது கொஞ்சம்கூட நாகரீகமில்லை."

அண்ணா... நானே நடந்ததை சொல்லிடறேன். இனி இங்க இருக்க வேண்டாம். மெட்ராஸ்... டன்."

அக்பர் நம்மை இங்க சுதந்திரமா நடமாடவிட... சொல்லவும் தயங்க மாட்டான்..."

அக்பர் போயி..."

நாம பார்த்த வக்கீல் கருணாகரனை... அவருக்கு குண்டு வெச்சதுல அவர் இப்ப... இல்ல இருக்காரு?"

அக்பர் கிளம்புவோம்..." அக்பரும் சேர்ந்து... சங்கரனை அது என்னவோ

அக்பர்கூட வரணுமா?"

அக்பர் என்ன?"

அக்பர் ஜீவா, இதுவரை அவர் செய்த உதவிகளே... குக்கு தேவையான எவிடென்ஸ் இப்ப நம்ம

கைல இருக்கு. நாம மெட்ராஸ் போயி கேய் சப்மிட் பண்றவரை ரொம்ப ஜாக்கிரதையா இப்ப மாணிக்லால் ஆட்கள் நம்மை எதுவேணா செய்ய மாட்டா. நாம கழிக்கிற ஒவ்வொரு நொடியும் ஆபத்தானது அக்பரும் சேர்ந்து பாதிக்கப்பட்டனுமா?"

சங்கரனின் நியாயமான கேள்வி தர்மசங்கடப்படுத்துகிறது. அக்பருக்கு இருக்கிற துன்பம் பார்த்தால் அவனைக் கழட்டிவிடுவது சற்று கடினம் என்பதும் புரிகிறது.

என்ன செய்வது? கைபிசைந்தபடியே நித்திரை...

"என்ன ஜீவா... மெட்ராஸ் கிளம்புபவரின் அகமது இருக்கான், டிக்கெட் வாங்கித்தான்..."

"அது இல்ல..."

"என்ன அது இல்ல...?"

"நீங்க எங்ககூட வந்து சிரமப்படனுமா?"

"என்ன?"

"இல்ல... உங்களை இதுக்குமேலே சிவந்த மான்னு பார்க்கறோம்."

"நான் அப்படி எல்லாம் நினைக்கலை ஜீவா... ஏன் நினைக்கிறே..."

"இப்போதைய நிலை அப்படிண்ணே..."

ஜீவாவின் பதில் அக்பரை ரொம்பத்தான் படுத்திவிட்டது. அகமது அவனை தனியே தன்னை போய் பேசுகிறான்.

"போகட்டும் விட்றா... ஏன் இந்த மதமா..."

அகமது... ஜீவா ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. என் தன் கிட்டினியையே தந்தவ. பாவம் ரொம்ப இருக்கா."

அவங்க அப்படி நினைக்கலியே... அவங்க உன்னை தனது பார்த்தா எனக்கென்னமோ சந்தேகமா

சொல்லற நீ?"

அவங்க சொல்லியிருக்கான். அவங்க அதைதான் சொல்றதை இல்லை. கொஞ்சம்கூட நன்றி காட்டாமலிருக்கான் தெரியுது. நம்மை வெச்சுகிட்டே இருக்காத தமிழல ஏன் பேசணும். நீ என்ன அவங்க இல்லை அந்நியனா?"

அகமது கிளப்பிவிடுவது அக்பரிடம் நன்றாகவே தெரியுது.

"உம்மன்ன பண்ணணும்கறே...?"

அகமதுவும் விடு. ஒளிஞ்சு வாழற கொடுமையும் அவன் இருந்தாலும் மாணிக்லால் நம்ம ஊர்க்காரன். தாண்டிக்களுக்காக அவனை நாம எதுக்கு பண்ணம்?"

அகமது கசியக்குரலில் பேசியதில் நல்ல பலன்.

ஜீவா நீ இனி உன் விருப்பப்படி செயல்படு. என் கிளம்புறீங்களோ கிளம்புங்க. நான் வரேன்."

அகமதுவைச் சொல்லிவிட்டு கோபமாகவும் மனம் வெளியே கிளம்பிவிட்டான் அக்பர்.

அகமது முகத்தில் இப்பொழுது தான் நினைத்ததை வெளிப்படுத்தி வருவது ஒரு மகிழ்ச்சி.

“கிளம்பறீங்களா. எனக்கும் நிறைய வேலை...
அகமது கடிகாரத்தை பார்க்கிறான்.

ஒரு நல்ல எண்ணத்தோடு சொன்னதை நினைவு
திரித்து கூறி அக்பரை குழப்பிவிட்டு விட்டது.
தெரிகிறது.

அஞ்சலி அதன் எதிரொளியை பார்க்கிறான்.
காட்டுகிறான்.

“அகமத்... எங்களை நீங்க சரியா புரிந்து
அக்பரைத்தப்பா நினைச்சுக்கும்படி பண்ணி...”

“யார்நானா?”

“இல்லையா பின்னே... உலகம் பூரா போய்
அக்பர் மாதிரி ஒரு பரோபகாரிய பார்க்க முடியாது.
வக்காலத்து வாங்கி வரும் விதம் அகமதை சந்தி
படுத்துகிறது.

“அப்ப அக்பர் யோக்கியன். நான் அப்படி
அப்படித்தானே?”

“பின்ன... அண்ணன் ஏன் அப்படிச் சொல்
கணும்?”

“அண்ணன்... பெரிய அண்ணன்! ஏன் மதராஸு
மாதிரி நடிப்பையெல்லாம் நான் நிறைய பார்க்கிறேன்.
ஞாபகத்துலவை. இப்ப நீங்க நின்னுகிட்டிருக்கிறது.
நான் மனசுவெச்சா இந்த நிமிஷம் உங்களை மனசு
கிட்ட மாட்டிவிட்டுடுவேன். மரியாதையா சொல்
போங்க...”

வேறு வழியின்றி அகமதுவின் சிற்றத்தை நினைவு
மூவரும் கிளம்புகின்றனர்.

“கிளம்ப... உலகம் பூரா போய்...”

...இன்டென்ஸிவ் கேரிலிருந்து
...மமாறிக்கொண்டிருக்கிறது கருணாகரனின்

...போலீஸ் கமிஷனர் உதயகுமார்.

...தாண்டிட்டங்க மிஸ்டர்கருணாகரன்.
...பண்ணலாம்னும் டாக்டர் கீன் சிக்னல்
...பெயர்...”

...ஸ்ட் ரெச்சர் நகரும்போது பேசியபடியே
...உதயகுமார்.

...வார்டின் போலீஸ் பாதுகாப்புள்ள அறை
...ஸ்ட் ரெச்சர் உள்நுழைகிறது.

...படுக்கை வைத்துவிட்டு மற்றவர்கள் நர்ந்து
...உதயகுமாரின் ஆர்வமான விசாரிப்பு...

...படுக்கை குண்டு வெச்சவன் மாணிக்லால்
...பின்னாலும் பிடிச்ச விசாரிக்கறதுல நிறைய
...இருக்குகருணாகரன்.”

...சார்... மந்திரி வரை செல்வாக்குள்ள
...மட்டுக்கறது கஷ்டம்தான். மாணிக்லாலும்
...மகப்பிட்ட ஆள்கிடையாது. எந்த பிளேட்டையும்
...பிடிப்புவான்...”

...பிடிக்கிட்ட, பிடிபட்ட நபரே இப்ப பிளேட்டை
...பின்ன ஆச்சரியமா இல்லை.”

...சொல்றீங்க?”

...மாணிக்லால் பேரைச் சொன்னவன்,
...தீவிரவாதிகள் பேரைச் சொல்றான்.”

...பெயர்...”

...பெயர்...”

“மாணிக்லாலுக்கு பயந்துதான், அவன்... இருந்தப்போ எனக்கு தெரியாம எதுவோ நடந்திருக்க வேக்க சொன்னது மாணிக்லால் இல்ல, நான்... பொய் சொன்னேன். உண்மைல குண்டு வைக்க... ரஹீம்கற தீவிரவாதியாம்.”

“நினைச்சேன் சார்... இப்படி எல்லாம்... மாணிக்லாலை பிடிக்கிறது ரொம்ப... கருணாகரன். ஐ.ஜி. ஃபைனான்ஸ் கேஸ் விஷயத்த... டோட்டல்தமிழ்நாட்டோட ஃபைனான்ஸ்... சிதைச்சிட்டான். கவர்மெண்ட் ஷேவிங்ஸ்... அதனால் டெவலப் ஆனமாதிரி தெரியலை, சேமி... மக்கள் பயப்படற நிலைக்கு வந்துட்டாங்க. இந்த... இன்னிக்கு பேப்பர்லகூட ஒரு விளம்பரம் வந்து... ”

“என்ன சார்?”

“இவ்வளவு பெரிய வீழ்ச்சியிலையும் அனாத... புதுசா ஒரு சீட்கம்பெனி ஆரம்பமாயிருக்கு. டி... எல்லாத்துலயும் அவங்க விளம்பரம்தான். ரி... விதிப்படி ரீசனபிள் இன்ட்ரஸ்ட். ஆனா ஏனென்... இதுவரையில் யாரும் தராத கமிஷன். பப்ளிக்... பண்பணத்துக்கு செக்யூரிட்டியா இந்த ராணிக... விகாஸ் பத்திரமெல்லாமும் தர ஏற்பாடு!”

“ரொம்ப ஆச்சரியமாயிருக்கே...”

“ஆமாம்... மக்களோட சேமிக்கிற ஆனாத... அரசுத்துறை மட்டும்தான் நம்பகமான இடம். பார்ட்டிகளை மக்கள் நம்ப முடியாம செய்தாச்ச... நிலைல புதுசா ஆரம்பிக்கற சிட் கம்பெனியோ... நினைச்சா ஆச்சரியமா இருக்கு. இன்னென்று... பண்ணின அளவுல அந்த சிட் கம்பெனி... மாணிக்லால் இருக்கறது தெரிய வந்திருக்கு.”

“பயமுன்னா?”

“தெரியா? மொத்த ஃபைனான்ஸ் நிறுவனங்... கழித்தாச்சு. இந்த நல்ல அரசு பத்திரங்களை... கிட் பைனான்ஸ் கம்பெனியை நம்பகத்... தந்த ஏற்பாடாயிருக்கு.”

“இப்படி ஒரு சிட் கம்பெனி தொடங்கி தனிக்காட்டு... துக்கணும்கறதுக்காகத்தான் மாணிக்லால் ராஜ... துதி. ஃபைனான்ஸுக்கு கெட்ட பேர் வர... தான். அது மத்த ஃபைனான்ஸ் கம்பெனி... தானாவே பரவிடிச்சு.”

“நம்ப சாதகமான நிலையைப் பயன்படுத்திக்க... ”

“மக்களில்லாடியா இருக்கானே...”

“ஆம்... போலீஸுக்கு இதெல்லாம் தெரிஞ்சாலும்... பிடிக்க நோ எவிடென்ஸ். பிடிபட்ட ஒருத்தனும்... டிசைட்டான். இந்த நிலைல அடுத்த ஸ்டெப்பை... பத்திரத்துன்னு டிபார்ட்மெண்டே குழப்பத்துல...

“பிடிவரின் கவலை கருணாகரனையும் தொற்றும்... தந்த ஒருவர் கருணாகரனைப் பார்க்க வந்திருக்கும்... ”

“இந்த உங்களைப் பார்க்க யாரோ பக்தவத்சலம்னு... பத்திருக்கார்...”

“பக்தவத்சலம் பேரைக் கேட்ட மறுவிநாடி கருணாகரன்... டிபார்ட்மென்ட் சூரியப்பிரகாசம்.

“அவ் சிசால்லுங்க...”

பக்தவத்சலம் உள் நுழைகிறார். கோர்ட்டு கம்பீரமான பர்சானாலிடி. தலையில் வித்தியாசம் அவரைப் பார்க்கும் கமிஷனர் முகம் மலருகிறது.

“ஹலோ மிஸ்டர் பக்தவத்சலம்...”

“ஹலோ கமிஷன்னர் சார்...”

“எங்கய்யா இந்தப் பக்கம்...”

“அதை கருணாகரன்கிட்ட கேளுங்க...”

“என்ன மிஸ்டர் கருணாகரன்! பிரைவேட் பக்தவத்சலத்தோட எங்களுக்கே தெரியாமல் ஏற்பாடா?”

“ஆமாம் சார்... உங்க டிபார்ட்மென்ட் பைனல் இல்லாம இவர்கிட்ட போய்ட்டதா நினைக்கிறீங்க? நீங்கள்லாம் எவ்வளவுதான் டேலண்டான பாக்டரி இருந்தாலும் அரசியல்வாதிகளோட கைப்பிடிதானே?”

“அப்படின்னா பக்தவத்சலம் சம்பந்தம் பண்ணியிருக்காரா?”

“யெஸ் மிஸ்டர் மைடியர்கமிஷனர், நாளை பாக்கணும்னு இருந்தேன்...”

“என்னய்யா... ஏதாவது நல்ல எவிடென்ஸ் கிடைச்சிருக்கா. கமான் டெல்மீ...”

“ஆமாம் சார்... அந்த மாணிக்லால்தான் ஃபைனான்ஸ் சிக்கலுக்கு காரணம்கறதுல இருக்க எம்.டி. உலகநாதன் சாவுவரை சகலத்துக்கும் காரணம் வரை ரொம்ப ஸ்டிராங்கா ரெக்கார்டாயிருக்க...”

“எப்படிய்யா?”

“கமான், அது தொழில் ரகசியம். கோர்ட்டுல என்ன ஒப்படைக்கும்போது தெரிஞ்சுக்கலாம்”

“அப்படியே புதிரா?”

“கமீஷனரி கமிஷனர். எவிடென்ஸ் இப்ப பம்பாயை சம்பந்திக்குக்கும். என் கைக்கு வந்துட்டும். பிறகு...”

“அதைச் செஞ்சது... அதையாவது சொல்லக்”

“கமீஷனரியோட சீனியர்காப் மிஸ்டர் சங்கரன். கைக்கு இதுபோதும்...”

“கமீஷனரி என்னை வெச்ச மாணிக்லாலை அரெஸ்ட் பண்ணார்?”

“அவ்வாறா? தூக்குலயே போட்டுடலாம். சங்கரனை கைவைச்சீங்க. சாதாரண அப்பளடின்னும் கையுமா போய் கச்சிதமா அஞ்சலியோட சேர்த்து என்னை தள்ளி பெரிய பெரிய காரியங்களை நடரையாத பாப்பா மாதிரி இருந்தே பண்ணி கமிஷனர் சார்! ஃப்ளைட் இன்னும் சில மணி நேரம் ராஸ் வந்திடும். அப்ப வாருங்க...”

“கருணாகரன் அதைக் கேட்டு வாயைப் பிளக்க, நிமித்துப் போக, நர்ஸ் ஒருத்தி ஊசியும் கையுமாக வந்தாள்.”

16

மீனம்பாக்கம்!

ரன்வேயில் இரும்புப் பறவைகளாய் விமர்சனம்
டொமஸ்டிக் டெர்மினல் முன்பு கார்கள் வருவது
இறங்குவதுமாய் உள்ள பணக்கார பரபரப்பான
போலீஸ் கார் ஒன்றும் நிற்கிறது. உள்ளே கமிஷனரின்
உதயகுமார்!

கைக்கடிகாரத்தை பார்க்கிறார், மணி சரியாக
விமானம் தரை இறங்க வேண்டிய
நேரமல்லவா? 'பாம்பே போயிங்'கும் ஏமாற்றம்தான்
சேருகிறது!

உள்ளே சங்கரன், ஜீவா, அஞ்சலி, ரன்வேயின்
வேகத்தின் நடுவிலும் சங்கரனின் பேஜர் சினுங்கி
செவ்வகத் திரையில் வெளியே அவர்களுக்காக
உதயகுமார் காத்திருக்கும் செய்தி.

"என்ன சங்கரன், இன்னும் பூமியிலே கால் வைக்க
அதுக்குள்ளவா பேஜர் நியூஸ்?"

"நல்ல செய்திதான். வெளியிலே நமக்காக
கமிஷனர் உதயகுமார் காத்துக்கிட்டிருக்கிறாராம்."

"மைகுட் நெஸ்! விஷயம் கமிஷனர் வந்து
அவரே வந்துட்டாரா?"

கைல இருக்கற விஷயம் ஒண்ணும் பேச
தில்லையேக்கா."

பேசியபடி போயிங்கின் வயிற்றிலிருந்து
வருகின்றனர். சென்னைக் காற்று. அதிலும் மாண்பு
மிக மலிவாகக் கிடைக்கும் பிரீஸ் என்னும் கி
முகத்திலறைகிறது!

தென்காண்டே விட்டு ஓடிய நகருக்கு இப்பொழுது
வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம்.

நகருக்கும் போதே அஞ்சலிக்குப் பெருமிதமாக
வந்தவளாய் வினாடிகளில்...

"சாவினிங் சார்." ஒரு போலீஸ்காரர் ஒருவர்
பதிலில் விறைப்பாக நிமிருகிறார்.

"சார்..."
"பிரீஸ்ல இருந்து வரேன் சார்! சார் இந்தக்
கைக்கிட்ட கொடுக்கச் சொன்னார்" - அந்த
புறம் தந்த கவரை சற்று கவனத்துடன் வாங்கிக்
கொண்ட உதயகுமார்.

புறமில்லாமல் பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொள்கிறார்.
"பிரீஸ்ல சார்... அதைப் படிச்சுட்டு செல்லுலர்ல
புறம் காண்டாக்ட் பண்ணச் சொன்னார்."

"உதயகுமார்கவரைப் பிரிக்கப் போனபோது.
பிரீஸ், காருக்குள்ளே உக்காந்து பிரிச்சா நல்லா

உதயகுமார் அந்தப் போலீஸ்காரரை வித்தியாசமாகப்
பிரிச்சா காருக்குள் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு கவரைப்
பிரிச்சாருகிறார். பார்வை கண்ணாடி வழியாக
பிரிச்சாக்கும் போலீஸ்காரர்மேல் இருக்க, கைகள்
பிரிச்சாப் பிரிக்கின்றன.

பிரிச்சா வினாடியே உள்ளிருந்து ஒருவித நெடி
பிரிச்சாபிற்று, கவருக்குள் ஒரு கடிதம்.

பிரிச்சா கமிஷனர்...! நீங்க எட்டடி பாஞ்சா நாங்க
பிரிச்சா பாய் வேண்டாமா?"

படித்து முடிப்பதற்குள்ளேயே முடிவாகிய மயக்கமாகிறார் உதயகுமார்!

அந்தப் போலீஸ்காரர் இதுதான் சாக்ஸ் காரை கிளப்பிக்கொண்டு செல்ல, சொல்லி வைத்த அந்தக் காரின் நம்பர் கொண்ட இன்னொரு இடத்தில் வந்து நிற்கிறது. உள்ளே உதயகுமார் கமிஷனர் வேடத்தில் இன்னொருவன்!

டெர்மினலுக்கு வெளியே ஜீவா, அங்கு இருவருடனும் வரும் சங்கரன் பேஜர் செய்கிறார். கார் நம்பரை வெறித்து நெருங்குகிறான்.

“ஹலோ! ஆர் யூ மிஸ்டர் சங்கரன்...”

“சார் நீங்க...?”

“ஐஆம் உதயகுமார். கமிஷனர் ஆபீஸ் போலீஸ் குலுக்குகிறான் அந்தப் போலி. ஒரு கமிஷனர் எளிமையானவரா? சங்கரன் கேள்வியில் விழ, அவர் ஏறச் சொல்கிறான்.

“ப்ளீஸ்! கெட் இன் சைட்.”

“என் பாஸ் மிஸ்டர் பக்தவத்சலம் வரலியா?”

“இல்லை. உங்களுக்காக அவர் என்னோட காத்துக்கிட்டிருக்காரு.”

“ஐஸீ...” சிரித்தபடி காரில் ஏறுகிறான் பின்னால் ஜீவாவும் அஞ்சலியும் ஏறிக்கொள்கிறார்கள்.

காரிடம் தொடக்கத்திலேயே நல்ல வேகம்!

எதிரில் திரிகுலம் ஸ்டேஷனில் கொத்துக் காய்க்காய்களோடு திணறலாய் எலெக்ட்ரிக் டிரைவ் நிற்க, கார் அதைப் பார்த்தபடி வளைந்து தாம்பரம் பக்கம் திரும்புகிறது.

...என்ன இந்தப் பக்கம்? உங்க ஆபீஸ் எக்மோர்ல

...தாம்பரத்துல ஒண்ணு இருக்கக்கூடாதா?”

...சார் இது... நீங்களே தனியாவா கார்ல

...உங்க விஷயத்துல உங்க வருகை என் கார்

...தெரியக்கூடாதுன்னு நினைச்சேன்.

...சங்கரனின் பேஜரிடம் திரும்பவும் சினுங்கல்.

...வெளியே எடுத்து செவ்வகத் திரையைக்

...காரை கிண்டியில் இருக்கிறேன்.

...நேராக கிண்டி ஆபீஸ் வந்து விடவும்.

...தெரியும்.”

...மெஸ்ஸேஜ் மிஸ்டர் சங்கரன்?” அந்த போலிக்

...பதில் கொடுத்ததுடன் கேட்கிறான்.

...பாஸ் கிண்டிக்கு வரச்சொல்லி மெஸ்ஸேஜ்

...நீங்க என்னன்னா தாம்பரம் பக்கம்

...ஆமா, யார் உங்க பாஸ் எனக்குத்

...பிரைவேட் டிபெக்டிவ் மிஸ்டர்

...தெரியாதவங்கூட இருக்கமுடியுமா

...பக்தவத்சலமா?”

...போலிக் கமிஷனரின் கேள்வியில் மெல்ல

...தொடங்குகிறான் சங்கரன். பின்புறமாய்

திரும்பி அஞ்சலி, ஜீவா இருவரையும் அந்த நெருங்கிய கலையாதபடி பார்க்கிறான்!

கார் விருட்டென்று இடப்பக்கம் பார்த்து கல்குவாரி பக்கமாய் திரும்ப ஆரம்பிக்கிறது.

“சார்! என்ன இது... தாம்பரம்ஸீங்க இப்போது பக்கம் போறீங்க?”

அந்த நபர் இப்பொழுது முறைப்பு பார்த்து பார்க்கிறான். காரை ஒரு ஓரமாக நிறுத்துகிறான். பக்கம் கையை விட்டு துப்பாக்கி ஒன்றை எடுக்கிறான்.

“ஏய், யார் நீ... நீ... நீ...”

சங்கரன் சுதாரிக்குமுன் அவன் நெற்றியை நிற்கிறது அந்த வெள்ளையன் ஆயுதம்!

“தம்பி... அந்த எவிடென்ஸ் கேசு... கச்சிதமான கேள்வி.

“எந்த எவிடென்ஸ் கேசு?”

“இந்தக் கதை எல்லாம் வேண்டாம், எங்கே...”

“அது... அது...”

“எங்கடான்னா?” அவன் கேள்வியோடு திரும்பி ஸீட்டில் இருந்து துப்பாக்கியை நீட்டியபடி இறக்குகிறான்.

“வெளியே இறங்குங்க மூணு பேரும்” என்று கட்டளை வேறு.

ஆரவாரமில்லாத சாலை. சரியான இடமாக தான் தேர்வு செய்திருக்கிறான்.

அவர்கள் மூன்றுபேரும் கீழிறங்கி சாலைக்குள் அவன் சங்கரனின் பாக்கெட்டை தடவ ஆரம்பித்தான். உள்பாக்கெட்டில் அகப்படுகிறது அந்த கேசு.

அந்த மூன்று பேர்கள் அகல விரிகின்றன. அடுத்த நொடியே பாக்கெட்டில் போட்டுக்கொண்டு செல்லுலரை எடுத்து மோதொடர்பு கொண்டு பேசுகிறான்.

“கேசு! கிடைச்சிடிச்சு...! இவங்களை என்ன

செய்ய வேண்டும்... குவாரியிலே பிடிச்சு கட்டிப்போடு.”

அந்த தலைய சுத்தி மூக்கை தொடச் சொல்றீங்க. இதை சிடிச்சில்ல... சுட்டுத்தள்ள வேண்டியது

தான். கேசுட்டை அவன் எத்தனை காபி எடுத்து

பருகினோ யாருக்கு தெரியும்? கேஸ் சுமுகமாக நடவடிக்கையும் இனி சாகக்கூடாதுன்னு பாஸ் உத்தரவு.

தாம்பரம்ஸீங்கம் ஊரறிஞ்சரகசியம் ஆயிடும்.”

“தாம்பரம்ஸீங்கம் பண்ணு?”

சங்கரனோடு குட்டிகளை குவாரியில் கட்டிப்போட்டு தாம்பரம்ஸீங்கம் பாத்துக்கச் சொல்லிட்டு அந்த சங்கரன் இங்க வா. மத்ததை நான் இங்க சொல்றேன்.”

—

தாம்பரம்ஸீங்கம் வீட்டு வாசலில் அந்தக் கார் நிற்கிறது.

தாம்பரம்ஸீங்கம் அவரை கடிதம் தந்து மயக்கியவன். இறங்கிக் கொண்டு கடிதத்தையும் எடுத்துக்

கொண்டான்.

தாம்பரம்ஸீங்கம் நிற்கிறது என்று வீட்டில் இருப்பவர்கள் கடிதம் கடிதம் நழுவி விடுவது நல்லது என்கிற மாதிரி சொல்கிறான்.

தாம்பரம்ஸீங்கம் கார்

எங்கே கமிஷனர்?

அவனுக்கு நெருடுகிறது. மெல்ல நடந்து வந்த தயங்கித்தயங்கி எட்டிப் பார்த்தவனுக்கு 'பரீட்சை' என்ற

உள்ளே படுத்த நிலையில் கமிஷனர்!

“சார்! சார்...” கதவைத் திறந்து அவன் பார்த்து மூச்சிருப்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்டு உள்ளே ஓடி கமிஷனர் மனைவியுடன் வெளிப்போய் அனைவரும் பதறியபடி அவரை சுமக்கத் தொடங்கி நுழைகின்றனர்.

ஹாலில் உள்ளே சோபாவில் கமிஷனர் படுகிறார். முகத்தில் தண்ணீர் பரவுகிறது. ஒருநாளை இடைவெளியில் கண்திறக்கிறார். மனைவியிடம்

“ஏங்க என்னங்க ஆச்சு?”

“ஒண்ணுமில்லே கலா... மயங்கிட்டேன்.”

“எப்படிங்க. கார்ல மயங்கிக் கிடந்தீங்க! எங்க டிரைவர்?”

“டிரைவர் ஆபீஸ்ல இருக்கான். நான் கிளம்பினது தப்பாப் போச்சு பாஸ்டர்ட்ஸ்.”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“ஆமா, எங்க அந்தக் கவர்?”

“எந்த கவர்?”

“என் கைல இருந்துச்சே?”

“ஒண்ணும் இல்லீங்களேய்யா... நீங்க மயங்கி கார்ல மயங்கிக் கிடந்தீங்க.”

“ஓ... மைகுட் நெஸ்! கலா அந்த டிரைவரை

பிடிவகமாக டைரியில் பக்தவத்சலத்தின் நம்பரை பிடித்து தொலைபேசி ரிஸீவர் வழியாக அவரையே

பிடித்து பக்தவத்சலம்... நான் உதயகுமார் பேசறேன். என்னுடைய செரிந்துட்டானா?”

மன்ன சார் நீங்க... நீங்க அழைச்சிகிட்டு என்னுடைய நான் உட்கார்ந்துகிட்டிருக்கேன்?”

தனம் ஸாரி பக்தவத்சலம்! தப்பு நடந்து போச்சு! நான் சொன்னது தெரிஞ்சு ஒரு குரூப் என்னை ஏமாத்திடிச்சு. என்னுடைய கொடுத்து அதுல கியாஸ் ஃபில் பண்ணி, என்னுடைய போது ஸ்மெல் பண்ணச் செய்து மயங்கி போய். இதைல்லாம் டிட்டோ அமெரிக்கன் சங்கரனை அவங்கதான் அழைச்சிக்கிட்டு என்னும்.”

மன்ன சார் இது... கேஸ் முடியப் போறதுன்னு சொன்ன போது இன்னும் ஆரம்பமே ஆகலைங்கற

ஸாரி... வெரி ஸாரி...! நான் சங்கரனை ரிஸீவ் செய்து அந்த மாணிக்லால் கோஷ்டிக்கு எப்படியோ பிடிக்கு. அதோட நாம மாணிக்லாலை பிடிக்க பிடிக்கையும் அவன் தெரிஞ்சிக்கிட்டான். நான் அவனோட வேலைதான்!”

தனம் சார்! உங்களை கொல்லாம விட்டதுல கூட ஒரு துக்கத்துன்னு நினைக்கிறேன்.”

மன்ன சார்! கொலை எல்லாம் செய்தா இனி அவன் உயிர் முடியாது. அவனுக்குத் தேவை எல்லாம் இப்ப இருக்கிற கமிஸ்ட் பண்ணின் எவிடென்ஸ் மட்டும்தான்; உயிரும் இல்லை.”

“கவலைப்படாதீங்க சார்... சங்கரன் மெய்யில் நிச்சயம் புத்திசாலித்தனமா நடந்துகிட்டு நமக்குத் தருவான்.”

சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே பத்தவத் சலம் மற் றொரு தொலைபேசி சிணுங்க... “ஜஸ்ட் எய்ஸ் விலகியவரின் காதில் சங்கரன்தான் பாய்ந்தான்.

17

தொலைபேசியில் சங்கரன் குரல் பரவசப்பட்டுப் போகிறார் பத்தவத் சலம்.

“ஹலோ சங்கரன். என்னய்யா, எங்கிருந்து?”

“சொல்றேன் சார்! அதுக்கு முந்தி ஒரு என்னை உடனடியா போலீஸ் காண்டாக்ட்டை ‘கூட்’ பண்ணு.”

“என்னய்யா சொல்றே?”

“ஆமாம் சார். அப்பத்தான் அன்னை ஜீவாவையும் நாம உயிரோட பார்க்க முடியும்.”

“புரியுது சங்கரா...! உன்னை அந்த மாயை ஆட்கள் பிடிச்சிக்கிட்டு ப்ளாக்மெயில் பண்ணாங்க தானே?”

“சார்... நான் சொன்னதை நீங்க முதல்வர கமிஷனர் பேசினா நீங்க எதுவும் பேசாதீங்க ஃபைனான்ஸ் கேஸுக்கும் நமக்கும் எந்த உறவு இல்லைன்னு சொல்லிடுங்க.”

டொடக்!

மனையில் சங்கரன் தொலைபேசியை முடக்கி இன்னொரு தொலைபேசியிலோ காத்திருக்கிறார்.

“ஹலோ...” உதயகுமாரிடம் தீவிரம்.

“என்ன?”

“பத்தவத் சலம் நடுவுல வேற போனா?”

“ஆமாம் சார்.”

“எங்கிட்ட இருந்து?”

“இல்லை... கஸ்டமர்கிட்ட இருந்து...”

“அந்த சலம் நடுமாறுது?”

“இல்லை... உங்களோட பிறகு பேசறேனே...”

“பத்தவத் சலம் சொல்றீங்க?” உதயகுமாரின் பதிலே சொல்லாமல் தொலைபேசியை மூடி பத்தவத் சலம்.

உதயகுமாரும் முழுக்க கலவர உணர்ச்சி. ‘கத்திபோய் காதலாக காலையில் மார்க்பை நிமிர்த்தியதற்கு நடுபுழிவாங்கி விட்டான் மாணிக்லால்!

“எங்கிருக்கிறாய்?”

அந்த பங்களாவினுள் சங்கரன் அழைத்துச் சென்றான்.

“உங்களுக்கு உக்காரு” சங்கரனை வரவேற்று உட்காரச் செய்த ஒரு வயதான பெரியவர். பார்க்க பழுத்த தோற்றம். வீட்டிலும் கோடல்ஸ்வரகடாட்சம்.

“உங்களுக்கு உக்காருகிறான்.”

“முதல்ல உன்சாமர்த்தியத்துக்கு என் பரிசை
சங்கரன் அதைக் கேட்டு சிரிக்கிறான்

“பரவால்ல... போலீஸ்கூட செய்ய
வேலையை நல்லா பண்ணியிருக்கே, நீ நல்ல
மட்டுமில்ல. நல்ல மனுஷனும் கூட. பைத
புண்ணியகோடி செயல்ல இருக்காதுன்னு
பேர்லையாவது இருக்கட்டும்னு பெத்தவரு
டாங்க!”

“ஆமா? எதுக்கு இந்த பீடிகை?” சங்கரன்
அசாதாரணச் சிரிப்புடன் எழுந்து நிற்கிறான்

“உக்காரு... உக்காரு...” புண்ணியகோடி
அடித்த மூடோடு அதட்டுகிறார்.

“நீங்க விஷயத்தை சொல்லுங்க.”

“சொன்னாத்தான் உனக்குத் தெரியுமா
அவ்வளவு சின்னப் பையனா?”

“ஒரு கேசுட்டை பிடுங்கிட்டங்கல்ல... இதை
இருக்கு?”

“ஒரு கேசுட்டை பிடுங்கிட்டோம், சரி, அந்த
நிறைய காபி எடுத்துருப்பியே?”

“நிச்சயமாகவும் சத்தியமாகவும் சொத்து
எல்லாம் எடுக்கலை. நம்புங்க.”

“சரி, எடுக்கலை. நம்பறோம்னே
எங்களுக்கு அது போதாது சங்கரன்.”

“என்ன வேணும்?”

“நாளைக்கு கோர்ட்ல கேஸ் விசாரணை
ஃபெனான்ஸ் கம்பெனி சொத்து மதிப்பையும்
பண்ணப் போறாங்க. வாடிக்கையாளிகளுக்கு

பணத்தையும் சொத்து மதிப்பையும் கூட்டிக்
கணக்கு ஒண்ணு சரியா இருக்கு.”

“சரி?”

“இருக்கக்கூடாது சங்கரன். ஃபெனான்ஸ்
எல்லாம் எங்க பார்ட்டி நானாமியானுக்கு அந்த
மதிவாவும் வித்துட்டதா இருக்கணும். அதுக்கு
கணியழுத்து வேணும்.”

“கூண்டு பேரும்தான் இப்ப உங்க கஸ்டடியில
யா, வாங்கிக்க வேண்டியதுதானே?”

“அந்த வாங்கிக்கிறோம். கோர்ட்ல நீ எங்க சார்பா
யெல்லனுமே!”

“பண்ணு!”

“சொத்துக்களை விக்கும்போது சாட்சி இல்லாம
யானான்?”

“நீ சொல்றேன். அப்புறம்?”

“பணப்பா... ரொம்ப சுலபமா ஒத்துக்கிட்டே.
பலபல அடிச்சா என்ன நடக்கும் தெரியுமா?”

“அப்பாருங்க... எனக்கும் உங்க சாமர்த்தியம் பத்தி
தெரியும். நான் சினிமா ஹீரோ இல்லை, பத்து பேர
யைப் பிட்டுத் தப்பிக்க! சாதாரண மனுஷன். கேஸ்ல
பத்திரசாஸித்தனம் ஜெயிக்கும்னா அதுக்கு உதவி
என் உயிரைக் காப்பாத்திக்கத்தான் நான்
செய்கிறேன்.”

“பாஷா! எங்களுக்கு எதிரா வேலை செய்த உனக்கு
சரிதான் நுதுக்கிறதுதான் பரிகாரம் ஆகும்.”

“அப்புறம்?”

“இனிமே உனக்கு இந்த பிரைவேட் டிபார்ட்மென்ட் வேலை வேண்டாம்; பேசாம எங்க கூட்டத்துல போய் அந்த பக்தவத்சலத்தைவிட கூடுதலாசம்பளம் தர்பேன்”

அந்தப் பெரியவரின் பேச்சு சங்கரனை உஷ்ணப்படுத்துகிறது. எங்கே உணர்ச்சிவசப்பட வேண்டும், புத்திசாலித்தனமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதில் துல்லியமாய் அறிந்து வைத்திருப்பவன் இப்பொழுது குழம்புகிறான்!

முதலுக்கே அல்லவா வெடி வைக்கிறான் இது பெரிய மனிதன்!

“என்ன பதிலைக் காணோம்?”

“முடியாதுன்னு சொன்னா?”

“வெளியே விடமாட்டோம். உனக்கு வேலா வேச்சுக்குவோம். கொஞ்சநாள் கழிச்சு கொன்னு ஆக்ஸிடுடன்ட்ல நீ செத்துட்ட மாடிரி என் திட்டம் பண்ணிடுவோம் - அவ்வளவுதான்!”

சங்கரன் அந்த அதறல் - பதறல் இல்லாத பதில் கேட்டு சில வினாடிகள் மௌனித்துவிட்டு ‘சரி’ என்று

“குட்” - இது அந்தப் பெரிய மனிதர் புண்ணியம்

ஜி.ஹெச்...!

கமிஷனர் உதயகுமார் குட்டிபோட்ட பூனை மீது நடந்து கொண்டிருக்கிறார். அருகில் கருணாகரன்.

“சார்... நிஜமா சொல்றேன். இந்த கேஸ் முடிவாகி போச்சுன்னு நினைச்சேன். ஆனா, இப்படி நினைத்து நினைக்கலை.”

கருணாகரன் சலித்துக் கொள்கிறார்.

“எதிரி அவனோட புத்திசாலித்தனத்தை காமிச்சுக் கொடுத்தான் கருணாகரன். எனக்குத்தான் இப்ப என்ன தெரியுமே!”

“என்ன சார் பேச்சு இது? உங்க போலீஸ் டிபார்ட்மென்ட்ல சி.ஐ.-டிக்களா இல்லை? அவங்களை முடுக்கி கொண்டு... இது என்ன சார் பேச்சு?”

“இல்ல கருணாகரன். எதிரிக்கு எல்லா மட்டத்துலயும் இதுக்கு! அதனாலதான் ஒரு முடிஞ்ச விஷயத்தையே மூக்கிட்டான் அந்த மாணிக்லால். ஒரு கமிஷனரான என்னை அவனால ஏமாத்த முடிஞ்சிருக்கு!”

இருக்கலாம். கொஞ்சம் பொறுமையா இருங்க. உன் சங்கரன் அவங்களுக்குத் தெரியாம தன் நிலையை அங்குத் தெரிவிப்பான்னு நான் நம்புறேன்.”

அதைவிட இப்ப முக்கியமான விஷயம் வேறொன்று கருணாகரன். நாளைக்கு கேஸ் கோர்ட்டல் பண்ணக்கு வருது. அப்போ ஃபைனான்ஸ் சொத்துக் கை ஆடிட்டர் கோர்ட்டல் சப்மிட் பண்ணப் போறாரு. அது ஜட்ஜ் அந்த சொத்தை டிஸ்போஸ் பண்ணி கொடுக்காளருக்கு கொடுக்கச் சொல்லி உத்தரவு பிறப்பிக்கு அதுக்கு எந்தத் தடையும் வந்துடாம பண்ணுமென்னு பார்க்கறேன்.”

“அதுக்கு தடையா?”

“ஆமா போலீஸ் டிபார்ட்மென்ட்டுக்கு ஒரு தகவல் கொடுக்கு. ஃபைனான்ஸ் கம்பெனி சொத்துக்களை அதுவா அதுவா அதிபர் உகலநாதன் வித்துட்டதாகவும் அவாவும் அஞ்சலியும் கூட சம்மதிச்சு கையெழுத்துப் போட்டாங்கன்னும் கேள்விப்பட்டேன்.”

“நிஜமாவா?”

“ஆமா...! ஒரு பக்கம் அவங்களைப் பிடிச்சு கொண்டு, மறுபக்கம் சொத்தையும் எழுதிவாங்கித் தர வாடிக்கையாளருக்கு நாமம் போடறதோட தான் பொழைக்கலாம், தன் வட்டி வியாபாரத்தை விஸ்தரிக்கலாம்னு நினைச்சிருக்கான் மாணிக்கலால் நானாமியான்கறவன்!”

“அப்படியா?”

“ஆமாம் கருணாகரன். மாணிக்கலால் பிளாமின் கோர்ட்டல் சொத்துக்கள் என்னதுன்னா யாருடைய பணப்பட்டுவாடா பண்ண முடியாது. யாருடைய ஃபைனான்ஸ் கம்பெனியை நினைச்சுக்கூடப் பணம் தோணாது.”

கருணாகரன் முகம் வெளிறுகிறது!

“இருக்கு! ஐ.ஜி. ஃபைனான்ஸ் வக்கில் நான் ஹாஸ்பிடல் பேஷண்ட். என்னோட இயலாமைகளைக் காட்டி விசாரணையை தள்ளிப்போடச் சொல்லி கொடுக்கிறேன். ரிசைவெஸ்ட் பண்ணலாம். இல்லேன்னா என்னோட சைக்கிள் வெச்சு வழக்கை நடத்தறதோட சொத்தை எழுதி வாங்கிப் பொய்... அஞ்சலியும் ஜீவாவும் கையெழுத்து போட எல்லாம் பொய்யுன்னு சொல்லி திசை திருப்பலாம். உண்மைன்னா அதைச் சொல்ல அஞ்சலியும் ஜீவாவும் கோர்ட்டுக்கு வரணும். வந்தா அவங்களைப் போலீஸ் பண்ணும்!”

கருணாகரன் விளக்கத்தில் ஏதோ ஒரு பெரிய அகப்பட்டது போன்ற மகிழ்ச்சியில் உதயகுமார் அவரைக் கொடுக்கிறார்.

“என்ன சார்... எனி ஐடியா?”

“ஆமாம் கருணாகரன்.”

“எப்படி?”

“எனக்கு சொல்லத் தெரியலை; ஆனா, ஒண்ணுமட்டும் நினைச்சுக்கரன் கைலதான் இப்ப அந்த கேஸோட போக்கே தீர்ப்பு குறிப்பா அந்த எவிடென்ஸ் இருக்கு.”

“எவிடென்ஸ் என்று நம்பிய அந்த கேசுட் ஓடாதது. மாணிக்கலால் விஸ்தாரமாகப் பேசியதெல்லாம் நான் மாணிக்கலால் காதிலேயே விழுத் தொடங்கியது. வானில் பான்பராக்கின் அரைவை. முகத்தில் பக்கத்தில் விமானத்தில் பறந்துவந்து அந்த விமானம் கொண்டு வந்த அந்தப் பெரிய மனிதர் பான்பராக்கி!”

மாணிக்கலாலின் கரங்கள் புண்ணியகோடியை ‘சபாஷ்’ என்று மாதிரி தட்டித் தருகின்றன. பான்பராக் வாசத்தோடு சந்திப்பு.

“ஆமா, நாளைக்கு கேஸ் வருதுபோல.”

“ஆமாம்! ஆனா, இப்ப சொத்து டாகுமெண்டை பண்ண வேண்டாம் சேட்.”

“ஏன்?”

“அதப்பொண்ணுங்க கையெழுத்துப்போட்டுட்டாங்க! அந்த சங்கரன் சாதாரண ஆள் இல்லை. இந்த கேசுட் தாக்கிட்ட இருந்தா ஆபத்து. கேட்டா ஒரு காபியும் கொடுக்கறான். இருக்கா இல்லையான்னு உறுதியா சொல்லாமல் கோர்ட்டு பக்கம் போகக்கூடாது.”

“அதுக்கு என்ன பண்ணப் போறே?”

“அவனையே சாட்சி சொல்லச் சொல்லியிருக்கிறாயா?”

“சபாஷ்!”

“அவசரப்படாதீங்க சேட். போலீஸுக்கு உங்களைப் பயங்கர சந்தேகம் இருக்கு. ஆகையால இப்ப சிவில் சிறைக்குப் பண்ணினாலும் நாம் மாட்டிக்குவோம்.”

மாணிக்லால் தீவிரமாக யோசித்துவிட்டு, “என்ன என்று கத்தவும், குமார் வருகிறான்.”

வந்த வேகத்தில் அவன் கன்னத்தில் ஒரு அறை!

குமாருக்கு கதிகலங்கிப் போகிறது!

“சேட்... எதுக்கு என்னை அடிச்சீங்க?”

“அடிக்கறது மட்டுமில்ல... உன்னைக் கொல்லச் செய்யலாம்.”

“நான் என்ன தப்பு பண்ணினேன்?”

“நீ ஒரு தமிழ்நாட்டுப் போலீஸோட கையாள். என்ன தெரியுமடா உன்னை!”

“சேட் இது அநியாயம்.”

“வாய மூடு. புண்ணியகோடி என்ன சொன்னது கேட்டியா? தமிழ்நாட்டுப் போலீஸுக்கு என்மேலும் சந்தேகமாம். எனக்கு தெரியும். நீதான் அன்னிக்கு தப்பி ஓட விட்டே. கட்டிப்போட்ட ரும்லயும் ஆரம்பித்த உன்னாலதான் திறந்திருந்துச்சு. அதான் கலப்பாதி போயிட்டாங்க. ரொம்பநாளாவே எனக்கு உங்க சந்தேகம்!”

“சேட்... நான் உங்க விசுவாசி. நீங்க தப்பிச் சொல்றீங்க.”

“வாயமூடு. ஏ புண்ணியகோடி... இந்த இழுத்துக்கிட்டுப் போய் அந்த நாயுங்களோட இவனை என்ன பண்றதுன்னு நான் பிறகு சொல்றேன்.”

புண்ணியகோடிக்கே அந்தப் பதில் என்னவோ இருந்தது. “சேட்... குமார் நிச்சயமா அப்படிப்பட்டவனா இல்லாமட்டான்” என்று சொல்லப் பார்த்து வாயை மூடிவந்து குமாரை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்புகிறார்.

சுழங்கா கூடப் போகணும். தப்பிச்சுப் போகணும்... இல்லே தப்பு காரியம் பண்ணினா... புண்ணியகோடிக்காம சுட்டுடு” மாணிக்லாலின் கட்டளைக்கு மாணிக்லாலிடம் பலி ஆடுபோல தலையசைப்பு. பாவம் மாணிக்லால் போயிருந்தான்!

18

மாணிக்லால் இப்படித் தன்னையே துரோகி என்று துள்ளி கூட குமார் நினைத்திருக்கவில்லை.

சிறையில் பொங்கி வழிகிறது துக்கம். காரில் கிளம்பும் போது தாமதமாகக் கேட்கிறான் புண்ணியகோடி.

“என்ன குமார்... மாணிக்லால் பேசினதுல ரொம்ப தவறு இருக்கே போல இருக்கே?” - புண்ணியகோடிக்கு என்று ஆழம்பார்க்க ஆரம்பிக்கிறார்.

“குமார் புண்ணியகோடி! நீங்க ஜாக்கிரதையா இருங்க. இன்னொரு சேட் உங்களையும் துரோகின்னுடுவான்.”

“என் ஜாக்கிரதையா இருந்தாலும் இல்லேனாலும் தடுத்தனை துரோகியாக்கணும்னு நினைச்சா என்ன குமார்.”

“என்ன சொல்றீங்க புண்ணியகோடி?”

“இப்ப நீ நிஜமாலுமே துரோகி இல்லை. துரோகியாசேட் உன்னை ஆக்கியிருக்கான். எனக்குத் தெரியும்.”

“அதான் ஏன்னு எனக்குப் புரியலை.”

“எனக்குப் புரியுது...”

“என்ன?”

“மாடுங்க வயசாயிட்டா அடிமாடாக்கி கொடுக்கிற மாதிரி உன் உபயோகம் இனி சேட்டுக்குத் தெரியுமில்லைன்னு நினைக்கிறேன். அதான் துரோகி வெளியே தள்ளிட்டான். அதுமட்டுமல்ல, உன்னை எனக்குப் பரீட்சை வெச்சிருக்கான்.”

“பரீட்சையா?”

“ஆமாம்... நீயும் தமிழன். நானும் தமிழன். இப்பேரும் ஒண்ணா சேர்ந்து அவனை கவுத்தாலும் உன் பார்ப்போமன்னு அவன் நினைக்கலாம்.”

“ஏன் திடீர்னு சேட் புத்தி இப்படிப் போவது?”

“சரியாத்தான் போகுது. தொட்ட இடத்துல எல்லாம் தப்பும் தவறுமா இருக்கிற வி.ஐ.பி-க்கள் எல்லாம் இடத்துலயும் இப்படித்தான்.”

“இப்படி நடந்துக்கறதுல அவங்களுக்கு என்ன லாபம்?”

“அது போகப் போகத்தான் தெரியும். போக உன்னை என்கிட்ட ஒப்படைச்சிருக்கான். நீ இனி பண்ணப் போறே?”

“தெரியலை?”

“இப்போதைக்கு பல்லாவரம் பங்களாவுக்கு ஜீவாவோட உன்னை சேர்த்து வைக்கிறேன். மிரட்டி போகப் போக முடிவு செய்யறதுதான் நல்லது.”

“அந்த சங்கரனை?”

“அவன் இனி நம்ம கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்.”

“ஒத்துக்கிட்டானா?”

“அது எப்படி ஒத்துப்பான்? மிரட்டி ஒத்துக்கக் கூடக்கூடாம்.”

“அக்கிரதையா இருக்கணும் புண்ணியகோடி. அவன் என்ன?”

“அதனாலதான் அவனுக்கு உயிரை வாங்கற ஒரு கொடுத்துருக்கான் சேட்.”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“ஆமாம். மெட்ராஸ்ல சேட்டுக்கு ஒரு எதிரி இருக்கான். அவனை தீர்த்துக்கடற வேலை சங்கரனுது.”

“ஓஹோ... இப்பதான் புரியுது.”

“என்ன?”

“அவனையும் கொலைகாரனாக்கிட்டா என்னிக்கும் கொலைக்கு பயந்துகிட்டே அவன் சேட் விஷயத்துல ஈடுபட்டு நுப்பான். அப்படித்தானே?”

“ஆஹ் ரைட்... சேட் பேசினதை ரெக்கார்ட் பண்ணுபான். போட்டோவும் எடுத்துட்டான். ரெண்டும் மெட்ராஸ் எவிடன்ஸ்.”

“அப்படையும் எத்தனை பிரதி எடுத்து எடுக்கானோ... யாருக்குத் தெரியும்? ஆகையால் எல்லாம் குற்றவாளியாக்கி கைக்குள்ளேயே வெச்சுக்கிறது உன்னை சேட்டுக்கு இப்ப இருக்கிற ஒரே வழி.”

“ஓ! பெரிய கில்லாடி! சங்கரன், சேட்டை எல்லாம் கொடுத்து ஒரு வினாடி நான்கூட நினைச்சேன். ஆனா,

சங்கரனை மடக்கிட்டானே சேட்! நிஜமா சேட் ஐயோ ஆள்தான்.”

“இல்லேன்னா இவ்ளோ பெரிய இத்திபா... ஒவ்வொரு ஸ்டேட்டிலயும் சேட் ஆட்கள் இருக்க மாட்டா... அவங்க அவனுக்காக உயிரையும் கொடுக்கத் தயார்... வாங்களா?”

“ஆமாம், நாளைக்கு கோர்ட்ல என்ன நடக்கும்?”

“வழக்கு தள்ளித்தான் போகும்.”

“தப்பித்தவறி விபரீதமா?”

“என்ன சொல்றே...?”

“இல்லே... சங்கரன் ரெக்கார்ட் செய்து... கைக்குப் போய்ட்டான் என்ன ஆகும்னு கேட்டு... ”

“எப்படிப் போகும்? அதுதான் அஞ்சலி ஜீவா... பேரும் என்கஸ்டடியில இருக்காங்களே. அதோ... அந்த புதுஜாப்ல இருக்கான்.”

புண்ணியகோடி நினைத்தமாதிரி வழக்கு... போனது. கருணாகரனின் சீனியர் கருணாகரனின் நிலையைக் காரணம் காட்டி வாய்தா கேட்க... அடுத்த மாதம் 20-ம் தேதிக்கு ஒத்தி வைத்துவிட்டு... சரியாக 25 நாட்கள் உள்ளன.

இந்த 25 நாட்களுக்குள் மாணிக்கலா... இருந்து சங்கரன் மீண்டு அந்த எவிடென்ஸ்... கோர்ட்டில் தாக்கல் செய்தால் நல்லபடி முடியும்... பட்சத்தில் நானாமியான் சொத்தைப் பறிமுதல்... விடுவான்.

அஞ்சலி, ஜீவா, சங்கரனையும் சேட் என்ன... கவலையில் ஊஞ்சலாடிக்கொண்டிருக்கிறார் உதயகுமார். அவருக்குமேல் கவலைப்பட்டுக்... பக்தவத்சலம். எதிரிலேயே உதயகுமார்... காந்துகொண்டு கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டால்... கோபமும் தானே சேர்ந்துவிடும்?

பக்தவத்சலத்துக்கும் அவ்வாறே வருகிறது.

“கமியர் கமிஷனர்... உங்களை நான் ஏர்போர்ட்டுக்கு... கூடாது. அதுதான் நான் செய்த தப்பு!... பிரிச்சேன் - மயங்கினேங்கிறீங்களே... ஒரு கமிஷனர் பேசற பேச்சா இது?”

பக்தவத்சலம் பயங்கரமாக சலித்துக் கொள்கிறார்.

பக்தவத்சலம். எதையும் அனுபவிச்சு பார்த்தா... கம்மா உட்கார்ந்த இடத்துல பேசுறது ரொம்ப

... சார் தப்பு? நீட்டா வந்துசேர வேண்டிய... அஜாக்கிரதையால நம்ம ஆட்களோட எதிரி... போய் சேர்ந்துடுச்சு. முடிஞ்சிடிச்சின்னு நினைச்ச... முடியலை. முடிக்கவும் முடியாதுங்கற மாதிரி...

பக்தவத்சலம் சீறி விழுகிறார். உதயகுமார் வேறு... அதைக் கேட்டுக் கொள்கிறார். நடுவில்... தொலைபேசி. காதைக் கொடுத்ததில்... பேசினான்!

... பக்தவத்சலம் சாரா?”

... சங்கரனா? சொல்லுப்பா. நான் பக்தவத்சலம்... எங்க இருந்து பேசறே நீ!” பக்தவத்சலத்துக்கு... இரும்பி வந்த மாதிரி இருக்கிறது.

“சார்! நான் இப்ப அவங்க ஸ்ட்ராட்டிஜி இரூக்கேன். ‘கரணம் தப்பினா மரணம்’ கதையை இரூக்கேன். அந்த ஏவிடென்ஸ் கேசுட்டை எங்கிட்டிருக்கிறது புடுங்கிட்டுப் போய்ட்டாங்க.”

“ஐய்யய்யோ... என்னப்பா பண்ணப்போய்? இதுக்காகத்தானே இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டோம்!”

“நோ பிராப்ளம், என்கிட்ட மாஸ்டர் கேஸ் பைஸ் இரூக்கு. அது இரூக்கிற வரை எந்தக் கவலையையும் ஒருவகைல இப்படி நடக்கறது நல்லதுக்கு நான் நினைக்கிறேன்.”

“எப்படி சங்கரா?”

“இந்த க்ரூப் எவ்வளவு பெரிசு... இப்ப யாரெல்லாம் சம்பந்தப்பட்டுருக்காங்கன்னு தெரிஞ்சுக்க முடியுது.”

“அதெல்லாம் இரூக்கட்டும். நீ தப்பி வர முடியுமா?”

“உங்களுக்கு போன் பண்றதே பெரும்பா... ஒருத்தர்கிட்ட செல்லுலாரை வாங்கி பாத்துக்க... பேசறேன்னா பார்த்துக்குங்களேன்.”

“ஜாக்கிரதை சங்கரா.”

“நோ பிராப்ளம் சார்... நான் சமாளிக்கக்கூடியது.”

“ஆமா, அஞ்சலி, ஜீவா எங்க இருக்காங்க?”

“பல்லாவரம் கல்குவாரிங்கிட்ட... ஓடி வர பங்களாவுல...”

“அவங்களை போலீஸை விட்டு மீட்க முடியுமா?”

“சின்னியரா செயல்பட்டா முடியுமா? சின்னியரா முடியும்.”

“மூக்கூ... அடுத்து எப்ப போன் பண்ணுவே?”

“திரியாது. அதுக்கு முந்தி ஒரு முக்கிய வேலை...”

“முக்கிய வேலையா?”

“ஐயம் சார். கெஜபதிங்கற நபரை என் கையாலேயே பிடிவணும்.”

“கொலையா?”

“ஐயம் சார் வாயப்பிளந்துட்டிங்க. கொலை எல்லாம் நான் எப்பவும் அவங்களுக்கு கட்டுப்பட்டு முடியும்?”

“சங்கரா... எப்படி, இந்த வலை இரூந்து முடியுமா?”

“திரியலை சார்... அனேகமா அந்த நொடிப் பின்புறாவது ஒரு ஐடியாகிடைக்காமலா போயிடும்?”

“அதுக்கு ஏதாவது உதவி தேவையா?”

“இப்போதைக்கு பொறுமையா இருங்க. முன்மேல பிடி போட்டுக்கோம். வீரத்தைவிட விவேகமா நான்... அதுதான் இப்ப முக்கியம். வெச்சுட்டுமா?”

“கொலைபேசியை முடக்குகிறான். பக்தவத்சலம்... அந்தாய் வியர்க்க, திரும்புகிறார். உதயகுமார்...”

“நான் பாக்கறீங்க? நம்மை எல்லாம் அந்த சேட் விரல் கிட்டுட்டானேய்யா...”

“ஐயம், அஞ்சலியும் ஜீவாவும் எங்க இருக்கிறதா தெரியுமா?”

“பல்லாவரம் கல்குவாரிங்கிட்ட ஏதோ வேப்பமர மரமாயும்.”

“எத்தனை பங்களா இருந்தாலும் சரி, அவ்வளவு பங்களா விடப் போறதில்லை பக்தவத்சலம்.”

“இதையாவது சாமர்த்தியமா செய்து முடிக்கலாம் சார். மிச்சத்தை சங்கரன் பார்த்துக்குவான்.”

“ஆமாம். கெஜபதின்னு ஏதோ பேர் விழுந்துச்சே?”

“அந்த பேர்ல இருக்கிற ஒருத்தனை சங்கரன் செய்யனுமாம்.”

“ஓஹோ! சங்கரனை குற்றவாளியாக்கி வைத்து ஆட்டி வைக்க திட்டம் போட்டுருக்காங்களா?”

“ஆமாம். அதேதான்... ஜிவாவுக்கு அஞ்சலிக்காகவும்தான் சங்கரன் பல்லை கடித்து இருக்கான். அவங்களை எப்படியாவது நீங்கள் பிடித்து வந்துட்டா சங்கரன் எப்படியும் அவங்க பிடித்து மீண்டு வந்துடுவான்.”

“நிச்சயமா இதை சாதிப்பேன். பக்தவத்சலம் ஒர்ரி...” - உதயகுமார் பேசின விதமும் - எழுந்து வேகமும் நிச்சயம் அவர் அதை முடித்திருவார் நம்பிக்கையை பக்தவத்சலத்துக்குள் உருவாக்கினார்.

பல்லாவரம் கல்குவாரிப் பகுதியை மெஷின்களின் உடைகல் புழுதி ஒரு மேஷின் மூடியிருந்தது. காக்கை குருவிகூட பறக்க வானமாக அந்த குவாரி வானம் இருக்க, லாரிகள் ஒழுங்கில்லாத பாதையிலும் எப்படியோ கொண்டிருந்தன.

நிச்சயமாய் இந்தப் பக்கம் பங்களாவில் யாரும் தங்கி முடியாது. இருந்தால் இந்தக் காற்றை சுவாசித்தே பிடிச்சுத் தும் போயிருக்க வேண்டும்!

குவாரிப் பகுதியில் இப்படி எல்லாம் நினைத்துக் கொண்டு லாரியைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறார் லாரி பின்முதுகில் கல் உடைக்கும் அடிமை மனைப் போல போலீஸ் கூட்டம்.

இந்த முறை தவறு செய்துவிடக் கூடாது!

என்பு ஏமாந்ததற்கும் சேர்த்து தாளித்து விட வேண்டும். பக்கமிருக்கிறது அந்த வேப்பமர பங்களா? பார்வையை தாழ்த்தி கழலவிட்டதில் பங்களா என்ற ஒன்று இருக்கிற தெரியவில்லை.

தன் குதிண்டாய்ப் பாதைகள் தெரியும் மலைக் கிராமம் யானையைப் போட்டு புதைக்க முடிந்த ஸ்திதியில் இருக்கிற பிடிமேடு பள்ளம்.

நம்பிக்கை மெல்லக் குறைய ஆரம்பிக்கிறது லாரிடம்.

அந்த சமயம்... சங்கரனும் கெஜபதியைக் கொல்ல வந்த கொண்டிருந்தான். அருகில் புண்ணியகோடி!

இதோ பார்... இதான் ரைஃபிள், இந்த கெஜபதி இப்ப பள்ளம் மிட்லண்ட்ல ரும் நம்பர் 303-ல் இருக்கான். நீ கதையோட போ... கதவை தட்டே. திறப்பான். உள்ள போய் கதையை முடிக்கிறே. இதுல எந்த ஒண்ணு மாறினாலும் நான் கல்ட்டியில் இருக்கறவங்க நிலை அவ்வளவுதான். இப்ப இதைச் செய்து முடிக்க உனக்கு நான் உதவினேன் அவகாசம் ஜஸ்ட் டென் மினிட்ஸ்!” எதுவும்

சொல்லாமல் ரைஃபிளை வாங்கி கொண்டு நிமிடம் நோக்கிக் கிளம்ப ஆரம்பிக்கிறான். நடுவில் புத்தி வேறு வேலை செய்கிறது.

இந்து பத்து நிமிடம் என்பது ஒரு நல்ல படி. அற்புதமான காலம் ஆயிற்றே! ஹோட்டல் வாசலில் நின்று விடப்படுபவன் உள்செல்லும் வழியில் வேறு ஒரு தெரிந்தது. அதன் வழியாக ஓடும்போது ஸ்டீப் என்றும், அதில் ஒருவன் தொலைபேசி மூலம் முன்பே பேசிக் கொண்டிருப்பதும் காதில் விழுந்தது. அந்த பேசியைப் பிடுங்கி அவசரமாக பக்தவத்சலம் பிடிக்கிறான்.

“சார்... மிட்லண்ட் ஹோட்டல் ரூம் நம்பர் 101-ல் நம்ம பட்டாலியனோட உடனே வாங்க” என்றான்.

19

ஹோட்டல் மிட்லண்ட் ரூம் நம்பர் 101-ல் மூன்று.

‘டொக்... டொக்... கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேஜபதி என்னும் தெலுங்கு தேச வியாபாரி ஹோட்டல் கொண்டிருக்கிறான்.

சப்தம் கேட்டு வேகமாகிறான்.

“யெஸ்... கம் இன்...” என்று உத்தரவு தருகிற கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைகிற சங்கரன். நுழையும்போதே முன் நிமிருகிறது துபா

துபா கதவைத் திறந்து வழிவிட்ட கதவுக்குத் தாழ்ப்பாளும் பிடிக்கிறது.

கஜபதியின் கோலி விழிகள் கொந்தளிகின்றன.

“யெஸ்... உன்னை சுட்டுக் கொல்லத்தான் புண்ணிய சங்கரன் அனுப்பியிருக்கான். ஆனா, உன்னைக் கொல்போறதில்லை. ஆனா, நீ செத்த மாதிரி நடிக்கணும்.” “என்னது, நடிக்கணுமா?”

“ஆமா... நடிக்கலேன்னா நிஜமாலும் நீ சாகவேண்டி நான் என் கையால இல்லேன்னாலும் ஒரு எக்ஸ் டிரை...”

“... நீ யார்...”

“சங்கரன் பேச இப்ப டயம் இல்ல -” சங்கரன் துபாவுப்பாக்கி ஸ்டிரிக்கரை தட்டி குண்டை அறையின் பின்புறம் கண்ணாடி நோக்கி அனுப்புகிறான்.

துபாவில்லு சில்லாகச் சிதறுகிறது.

“ஆமா... சுருண்டு விழு...! இப்ப பக்தவத்சலம்னு சொல்வார். போலீஸ் வரும். நீ செத்துட்டதா அவங்க பிடிச்சு பண்ணுவாங்க. எல்லாம் ஒரு வாரம் பத்து நாட்குத்தான். நீ அவங்க கஸ்டடியிலே பத்திரமா இருப்ப மற்றநீ போகப்போகத் தெரிஞ்சுக்குவே.”

சங்கரன் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே போகான். அனுமதிக்கப்பட்ட நேரத்தில் எட்டு நிமிடம் தங்கிப் பட்டது. இன்னும் இரண்டு நிமிடம் பாக்கி இருக்கிறது. ஓட ஆரம்பிக்கிறான்.

துபாபாக்கி தோட்டா சப்தம் வெளி எல்லாம் பிடித்திருக்க வேண்டும். ஹோட்டலுக்கு வெளியே போகத்திருக்கும் புண்ணியகோடி குரூப் முகத்தில் துபாபுன்னகை சுமந்தபடி இருக்கிறது.

ஓடிவந்து காரில் தொற்றிக் கொள்கிறான். சில நிமிஷம் ஓடி வருவதைப் பார்க்கின்றனர். செயல்மறந்து நின்றுவிடுகிறார்கள்.

“சம்திங் ராங்...! துப்பாக்கிக் குண்டுகள் கேட்டதே...”

ரிசப்ஷனில் இருந்து மேனேஜரும் சகாக்களும் ஓடி நோக்கி ஓடத் தொடங்குகின்றனர்.

“சபாஷ்...! சொன்னமாதிரி செய்துப் பிடிபட்டீர்கள். உள்ளே அவனுக்குப் பாராட்டு.

சங்கரன் பொய்யாய் அழ ஆரம்பிக்கின்றான்.

“என்னை இப்படி கொலைகாரன் ஆகிப் போனான்? என் வாழ்க்கையை இப்படி ஸ்பாய்ஸ் பண்ணிப் போனான்?”

“உன்னை யார் மாணிக்லால் விஷயத்துக்கு நீட்டச் சொன்னது? இனி நீ மாணிக்லால் அப்படி மாறி மாதிரி எல்லாம் ஆடணும். நீ கெஜபதியைக் கொல்ல வேண்டிய விஷயத்தை புண்ணியகோடி போலீஸுக்கும் போலீஸ் சொல்லிவிட்டான். ஹோட்டல்லயும் உன்னை என்ன ‘நோட்’ பண்ணியிருப்பாங்க. நீ இனி எங்கயும் கெஜபதி நடமாடக்கூட முடியாது. ஹா... ஹா... ஹா... விட்டு கொலைச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறான் அவன்!

மேனேஜர் 303-க்குள் நுழைந்தபோது கெஜபதி கிடக்கும் கண்ணாடி முன் கெஜபதி சுருண்டு கிடக்கிறான்.

மேனேஜர் உறைந்து போகிறார். வழக்கைத் தவிர வருடி பயம் கொள்கிறார்.

“யாரும் எதையும் தொடாதீங்க... போலீஸ் தகவல் தாங்க.”

அவர் அபிப்பிராயத்துக்கு அவசியமே இல்லை. பக்தவத்சலம் அங்கு வந்து சேருகிறார், ஒரு பெரிசு கூட்டமுடன்!

எல்லாரும் கொஞ்சம் வெளியே போங்க... யாரும் எதையும் தொடாதீங்க” அலறுகிறார்.

பக்தவத்சலம் மட்டும் கெஜபதி அருகே குனிந்து பார்த்துப் போல் பார்த்துவிட்டு கெஜபதியின் காதருகே சுவர்.

“ஓய்...! உயிரோடத்தானே இருக்கே?”

“அவுண்ணடி!”

அப்படியே இரு. அசைஞ்சு காட்டிக் கொண்டே...”

ஒரு பதினைந்து நிமிடம் அப்படியும் இப்படியுமா ஸ்டடி நடக்கிறது. புகைப்படக்காரர் கிளிக்கிறார்.

“யார் வந்தாங்க... எப்படி இருந்தாங்க?” என்று கெஜபதி ஒரு பக்கம் வறுத்தெடுத்துவிட்டு ஸ்ட்ரெச்சரில் கெஜபதியைத் தூக்கிப் போடுகின்றனர்.

ஸ்ட்ரெச்சர் ஜி.ஹெச். மார்ச்சுவரி நோக்கிப் பறக்க விடுகிறது.

கெஜபதியும் ஒருவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு கெஜபதியை எட்டுகிறான்.

சுருளிக்கிறான்.

புதுமுனையில் மாணிக்லால் பம்பாயில் இருந்தபடியே கெஜபதி கிடக்கிறான்.

பால் கெஜபதியை பிளான்படி போட்டுத்தள்ளியாச்சு. சங்கரன் கையாலயே அதைப் பண்ணிட்டான்.

பிளான்படி. ஆபரேஷன் பக்கா சக்ஸஸ். சங்கரன் இப்ப ஹோதியைத் தீர்த்துக்கட்டி கொலைகாரனா போனான். இனி அவன் தப்ப முடியாது.”

“குட்... வெரி குட்... அந்தக் குட்டிங்கு...
இருக்காங்க?”

“இருக்காங்க... பல்லாவரம் பங்களாவலு பத்திரம்
“சங்கரன்தான் நம்ம பிடிக்குள்ள அடங்கி...
இனி அவங்க இருக்கணுமா?”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“போலீஸ் ஹேண்ட் ஓவர் பண்ணிருங்க...
என்னதான் நம்மைப்பத்தி சொன்னாலும் கோபம்
நிக்காது. ஆகையால பிரச்சினை இல்லை. சங்கரன் நம்ம
இருக்கறதுதான் முக்கியம்.”

“நல்ல ஐடியா பாஸ்... இவங்களை போலீஸ்
தேடிக்கிட்டு இருக்கு. ஒப்படைச்சுடலாம்.”

“ஆமா... ‘என்னை பார்த்து மிரட்ட வந்தாங்க...
பிடிச்சுட்டோம். உங்ககிட்ட ஒப்படைக்கிறோம்’னு
கிட்ட சொல்லுங்க. போலீஸ் திணறட்டும். கோபம்
நாளைக்கு நாம பேசறதுக்கு வசதியா இருக்கும்.”

“சூப்பர் ஐடியா பாஸ்!”

“டேய்...! அவங்களோட அந்தக் குமாரையும்
போலீஸ்ல உள்ள தள்ளீங்க.”

“குமார் எதுக்கு பாஸ்?”

“சொல்றதெய்...!”

தொலைபேசி முடங்கியது. பேசியவன் முட்டை
புதுவிதப் பரவசம். கேஸ் எப்படியோ எப்படியோ
என்கிற ஆச்சரியம்!

பல்லாவரம் கிரஷ்ஷர் ஏரியா முழுக்க அந்த
பலனின்றி திரும்ப ஆரம்பிக்கிறார் உதயகுமார்.

ஜல்லி உடைப்பவர்களை போல் வேடமிட்டு
தொடர்ச்சியில் வெயிலும் புழுதிக்காற்றும் ஒரு மனிதனை என்ன
தொடர்ச்சியும் என்கிற ஞானம் மட்டும் கொஞ்சம்...

மாணிக்கலாலை நினைக்க நினைக்க ஆவேசமும்
தொடர்ச்சியும் நெஞ்சைப் பிசைகிறது.

இந்த இந்திய தேசத்தில் மட்டும் ஒரு பணம்
தொடர்ச்சியால் எப்படி எல்லாம் நடந்து கொள்ள
முடியும்?

மாணிக்கலாலைக் கொண்டிருக்கிறது.

மெளண்ட் ரோடை எட்டி டிராஃபிக்கில் திணறவும்
தொடர்ச்சியாகிறது. உதயகுமார் பார்வை வெளிப்பக்கம்
தொடர்ச்சியாக ஒரு திறந்த ஜீப்பில் அஞ்சலியும் ஜீவாவும் அமர்ந்து
தொடர்ச்சியாக பார்க்கிறார். கண்கள் விரிகின்றன. இது
தொடர்ச்சியாக தேடிப் போனவர்கள் எதிரிலேயே...? கூடவே
தொடர்ச்சியாக அமர்ந்திருக்கிறான்!

தொடர்ச்சியாக ஒட்டியே வருகிறது.

உதயகுமார் கத்தத் தொடங்குகிறார்.

“ஓய்! அந்த ஜீப்பை பிளாக் பண்ணுங்க... கமான். அது
தொடர்ச்சியாக ஜீவாவும்...”

தொடர்ச்சியாகையில் ஒரு அசுர பிளாக்... க்ரீச்ச்ச்...

தொடர்ச்சியாக சென்று இடதுபுறமாய் வளைந்து மெளண்ட்
தொடர்ச்சியாக நம வகிடுடுத்த வேலித்தடுப்பில் மோதிநிற்க,
தொடர்ச்சியாக சித்கிறது.

தொடர்ச்சியாக...! எவண்டாவன் காட்டான்.” ஜீப்பிலிருந்து
தொடர்ச்சியாக திறங்கிறார் புண்ணியகோடி.

தொடர்ச்சியாக காட்டான் இல்ல மிஸ்டர். போலீஸ் கமிஷனர்!”
தொடர்ச்சியாக பாக்கை கழட்டியபடி நிமிருகிறார் உதயகுமார்.

“கமிஷனரா... என்ன சார் இது கோவம்... இவர்கள் முடியலையே!”

“நீ நம்பி எனக்கு என்ன ஆகணும்? இவர்கள் முடி அரெஸ்ட் பண்ணுங்க. அந்தப் பொண்ணுங்க முடி பேரையும் கேபின்ல ஏத்துங்க” - உதயகுமார் வெடிச்சார்.

“சார்! சார்... நில்லுங்க. எதுக்கு இத்தனை ஆர்ப்பாட்டம் அவசரம்?” - உதயகுமார், புண்ணியகோடி சார்வை எட்டிப்பிடிக்கிறார்.

“பாஸ்டர்ட்... நீ அந்த மாணிக்கலால் ஆள்தானே!”

“ஆமாம்... அதுக்கென்ன இப்போ?”

“அதுக்கென்னவா? இந்த இரண்டு பெண்களையும் கட்டித்திட்டுப் போய் வெச்சுக்கிட்டு போலீஸ்கி... உங்க மூச்சியா விளையாடறே?”

“கண்ணாமூச்சியா... நாங்களா...? என்ன சொல்றீங்க?”

“என்னடா நடக்கிறே!”

“நடிக்கலே சார்... இவங்கள் போலீஸ்களிடம் ஒப்படைக்கத்தான் கொண்டு போய்க்கிட்டு இருக்காங்க. இவங்கதான் நடிச்சுக்கிட்டு இருக்காங்க.” புண்ணியகோடி பதிலில் ஒரு வினாடி தடுமாறிப் போகிறார் உதயகுமார்.

ஸ்டேஷன்.

குமாரோடு அஞ்சலியும் ஜீவாவும் சிவசுந்தரி உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். இப்பொழுது எதைப் பற்றிப் பலனில்லை என்கிறமாதிரி அவர்கள் முன்னேது பிடி புனைமாதிரி நடந்துகொண்டிருக்கிறார் உதயகுமார்.

புண்ணியகோடி போலீஸில் முறைப்படி ஒப்படைக்க விட்டுப் போய்விட்டிருக்கிறான். சும்மாவா போனான்.

அவர்கள் சொத்துக்களை விற்க வந்தார்கள். விற்றுவிட்டது பணம் வாங்கிவிட்டார்கள். யாரிடம் விற்றார்கள் தெரிதல்லாம் தெரியாது. ஆனால், விற்றுவிட்டு விவசாயிகளாலைப் பார்த்துப் பேச வந்தபோது அவர் களைப் பிடித்து போலீஸில் ஒப்படைக்கச் சொல்லி அனுப்பினார்.

இப்போ... இவர்களை அவர் சொன்னபடி போலீஸில் கொடுத்தோம். குற்றவாளிகள் சமூகத்தைச் சுரண்டிப் போய்ப்பவர்கள். வெளியே நடமாடக்கூடாது என்பது போலீஸால் விருப்பம். அதன்படி அவர் குற்றவாளிகளைப் பிடிமுன் நிறுத்திவிட்டார்...

அங்கிற ஒரு சத்தியப் பிரமாணம் வேறு கூடவே!

உதயகுமாருக்கு மாணிக்கலாலின் அந்த புத்திசாலித்தனம் தெரிந்தால், அநிர்ச்சி என்று எல்லாம் தருகிறது.

போலீஸையே இப்படிப் போட்டுக் குழப்புகிறானே...!

சொல்லுங்கம்மா... உங்களோட வந்த சங்கரன்...

நான் சொல்றேன் சார்... சங்கரனை அந்த மாணிக்கலால் பிடிச்ச வெச்சுருக்கான். இவங்களுக்காக அவன் சேகரிச்ச பணமும் புகளும் புடுங்கி அழிச்சுட்டான்...”

அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

அவர்களுக்கு இதுமட்டுமில்லை; அந்த மாணிக்கலால் எல்லாம் எல்லாம் தெரியும். நான் அவன்கூடத்தானே சொன்னேன்.”

அப்பறம் ஏன் உன்னையும் இவங்களோட போலீஸ்ல கொடுத்திருக்கான்...?” அந்தக் கேள்வி எழுமுன் அவர்களுக்கு நிற்கும் குமார், ஜீவாவைப் பார்க்கிறான்.

“என்னப்பா... பதிலையே காணோம்?”

“எல்லாம் இந்த ஜீவாவுக்காகத்தான்...”

“ஜீவாவுக்காகவா...”

“ஆமாம் சார்... ஜீவாவுக்காக... ஜீவாவுக்காக... காதலுக்காக...!”

“பொய்...!” குறுக்கில் நுழைந்து அலறுகிறான்.

அது வெளியே காத்திருக்கும் பத்திரிகையாளர் வரைவிழுகிறது.

“எது பொய் ஜீவா?” இது உதயகுமார்.

“இவன் சொல்றது பொய்! காதலுக்காக ஒண்ணும் உயிரை விடலை - தியாகம் செய்யலை காட்டிக் கொடுக்க பார்த்தான். என்னைப் பிடிச்சு? அந்த மாணிக்லால்கிட்டே ஒப்படைச்சவனே துரோகிதான்...!” ஜீவா அடக்கமாட்டாது வெடிக்கிறான்.

“ஆமாம்... சார்! இவ சொல்றது உண்மைதான். இவளைப் பிடிச்சுக் கொண்டுபோய் ஒப்படைச்சேன். அப்புறமாக அதுக்காக ரொம்ப வருத்தப்பட்டுப் பட்டேன். மாணிக்லால்கிட்டே சண்டைக்குப் போய் எவ்வளவோ விசுவாசமா இருந்தும் அவன் துரோகியாக்கி விட்டான்... மதராஸிக்கு மதராஸி போறீங்களான்னு வக்காலத்து வேற...”

“ஐஸீ...! அதான் இவங்களோட உன்னையும் அனுப்பிட்டானா?”

“ஆமாம் சார். நான் தப்புப் பண்ணிப் போய் இப்ப திருந்திட்டேன்...”

“லுக் யங்மேன்...! இவங்களை நான் அரெஸ்ட் முடியும். ஆனா, உன்னை என்னால அரெஸ்ட்

...உன் மேலே அரெஸ்ட் பண்ண அளவுக்கு ஒரு இல்லை...”

“என் சார் இல்லை? அஞ்சலியையும் ஜீவாவையும் போலீஸ்ல ஒப்படைக்காம நான் மாணிக்லால் தாபின்கொண்டுபோனேன்?”

“அதைத் தப்புன்னு எப்படிச் சொல்ல முடியும்? இவ்வளவு இந்த வினாடி ஒரு பெரிய மனுஷன். அரசியல் கருத்துள்ளவன். அவன்மேல் ஒரு வழக்கும் இல்லை... குற்றவாளின்னா அவன்கிட்டே இவங்களை நீ இப்போய்ச் சேர்த்தது எப்படித் தப்பாகும்? அவனே இல்லைன்னு இருக்கும்போது உன்னை எப்படி பண்ண முடியும்?”

“இனி அவன் குற்றவாளி ஆகலாமில்லியா?”

“அப்படி எதிர்பார்த்தெல்லாம் காரியம் பண்ண மாட்டீங்க. சட்டத்தைப் பொறுத்தவரை மாணிக்லால் உங்க காய் நகத்தறான். இவங்க இரண்டு பேரையும் போலீஸ்கிட்டே ஒப்படைச்சுட்டான்... கோர்ட்ல போய் வாரும் அசைக்க முடியாது. அதுதான் இப்ப அவன் உங்ககால் சங்கரன் வந்தா ஏதாவது சாட்சி மாறலாம்.”

“சங்கரன் இனிமேல் வரவே முடியாது சார். அவன் வந்தான்...”

“அப்ப ஜீவா, அஞ்சலி மட்டுமல்ல. தமிழ்நாட்டுல ஒரு கைநல்ல கம்பெனிகூட இனி தலை எடுக்க முடியாது. அது எமரால்தின குற்றத்துக்காக ஜீவா, அஞ்சலியை தண்டிக்கும். சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்யும்...”

“அங்க பறிமுதல் செய்ய...? அதைத்தான் இவங்க சொன்னாங்கு வித்துட்டாங்களே! அதாவது அப்படி எழுதி

“அப்படின்னா ஒண்ணுமே பண்ணுதுங்க... அஞ்சலிக்கும் ஜீவாவிற்கும் ஆயுள்தண்டனைகூட வரலாம்.”

அதைக் கேட்டு ஜீவா விசம்ப ஆரம்பித்தான்.

20

ஜீவாவின் அழகை எல்லோரையும் பிடித்துப் படுத்துகிறது. சாண் ஏறி முழும் சறுக்கின் கால அனைத்துமே ஆகிவிட்டது. உதயகுமாருக்கு எந்தவாறும் ஆறுதல் சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. எங்கே தவிர்க்கிறார்.

ஆனால், அஞ்சலி அப்படி இல்லாமல் ஜீவாவை ஆறுதல் கூறினாள்.

ஏய்... எனக்கு சங்கரன் மேலே முழு நம்பம் இருக்கு. எப்படியும் கில்லாடித்தனமாக ஏதாவது சங்கரன் நம்மை காப்பாத்திடுவார், கவலைப்படாதே...” என்கிறார்.

“எதவெச்சு அஞ்சலிக்கா நீ அப்படிச் சொல்றே? பார், கமிஷனராலேயே ஒண்ணும் பண்ண முடியாது. மாணிக்லால் அவ்வளவு கெட்டிக்காரனா இருக்கான்.”

“மாணிக்லால் கெட்டிக்காரன்னா சங்கரன் அப்படி விட ஒரு படி மேலேதான். என்னாலயே சங்கரன் கொஞ்சம்கூட ஒரு ஸ்பைன்னு கண்டுபிடிக்க முடியாது. அப்படி நடிச்சுட்டான் என்கிட்டே... என்னை நடிச்சவனுக்கு மாணிக்லால் கிட்டே நடிக்கறதுதான் விஷயம்?”

“பார் ஓரளவு ஆறுதல் சொல்கிறான். உதயகுமார் மாணிக்லால் சிறையில் வைத்துவிட்டுத் தன்ஸீட்டுக்கு காத்துக்கொண்டிருக்கிறான் குமார்.”

“ஓய்... உன்னைத்தான் போகலாம்னுட்டேனே...”

“நீங்க சார் போக... என்னையும் பிடிச்சு ஜீவாகூட போக சார்! வெளியே போய் நான் என்ன சார் பண்ணப் போறேன்?” உதயகுமார் அதைக் கேட்டு விரக்தியாகச் சொன்னான்.

இதோ... பார். இது நீ விரும்பினா வந்து போக முடியுமோ இல்லை. முதல்ல இடத்த காலிபண்ணு.”

உதயகுமாரின் கடுமை அவனை வீதிக்குத் துரத்தியது. அவர் சொறிந்தபடி வந்த நோக்கம் தோற்றம் இல்லாமல் நேராக வெளியே உள்ள ஒரு எஸ்.டி.டி கிளசுக்கு வந்தான்.

அங்கு பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறார் ஒருவர்.

அவரின் நுழைபவன் நம்பர்களை அழுத்தி மாணிக்லாலைத் தேடிப்பிடிக்கிறான்.

“மாணிக்லால் சேட்... நீங்க போட்ட நாடகத்துல என்னை மாணிக்லால் தப்பி ஒர்ட் அவுட் ஆகலை...” என்கிறான்.

“என்ன சொல்றே?”

“ஓய்... மெட்ராஸ் போலீஸ் அஞ்சலி, ஜீவாவை பிடிச்சாங்க. என்னை வெளியே விட்டுட்டாங்க.”

“என்னால நீங்க எதிர்பார்க்கிற கேஸ் மூவ்மெண்டு போலீஸ் முடிவுகளை தெரிஞ்சிக்க முடியாது. இதுக்கான்னு பாருங்களேன்”...

“மறுமுனையில் மாணிக்லால் பல்லிபோல வந்தான்.”

“சரி, இப்ப... ட்ரெண்ட் எப்படி இருக்கு?”

“சட்டப்படி உங்க குற்றத்தை நிரூபிக்கிறது இருக்கு. அதனால் போலீஸ் உங்களைப் பிடிக்காமல் மத்தப்படி டாப் டு பாட்டம் உங்களைக் குற்றவாளிகள் நினைக்கிறாங்க. அதுலயும் குறிப்பாக கமிஷனர் உங்க உங்களுக்கு எதிராக ஒரு சின்ன எவிடென்ஸ் கிடைச்சு போதும்... கோழி அமுக்கற மாதிரி அமுக்கிடுவார்.”

“ஐஸீ...ஓகே.! நீ அங்கேயே தங்கியிரு. நான் அப்ப உன்னோட பேசறேன். உன் லாட்ஜ் போன் கொடுத்துடு...”

“நிச்சயமா...”

போனை முடக்கிவிட்டு வெளியே வந்தபோது காத்திருக்கும் அந்த நபர் நெருங்கி வந்து வரவேற்றார்.

“ஹலோ மிஸ்டர் குமார். இப்ப உங்களை என் அரெஸ்ட் பண்ண முடியும்” என்கிறார்.

குமார் விழிக்கிறான்.

“நீங்க பேசினதை எங்க டிபார்ட்மென்ட் பண்ணியிருப்பாங்க. அதோட இப்படிப் பேசுணர்வு உங்களைக் கைது பண்ண முடியாதுன்னு எங்க கமிஷ்னரி டிராமா போட்டார். எங்க கணக்கு வீண் போகணும் மாணிக்லாலுக்குத்தான் டிராமா போடத் தெரியுமா? கமான்...”

தனது இரும்புக் கரங்களால் குமாருக்குக் கொண்டே வளைக்கிறார் அவர். உதயகுமார் எதிர்த்துச் சென்று நிறுத்தவும், உதயகுமார் முகத்தில் புன்னகை.

“என்னப்பா நடிக்கிறாய். உன்னைப்போன் பைரே நான் பார்த்துருப்பேன்? வளவளன்னு உன் நான் பேச விரும்பலை. உதை வாங்கிச் சாக விடும்”

அப்பருவராக மாறி மாணிக்லால் பற்றித் தெரிஞ்சதை சொல்றியா?”

குமார் சில வினாடி ‘திருதிரு’வென விழித்துவிட்டு அவரையிட்டேன்சார்...” என்கிறான்.

“குட்...” உதயகுமார் அடுத்த நொடி அந்தச் சேதியைச் சுவைத்துக்குப் போன் செய்து சொன்னபோது உதயகுமார் கேட்ட கேள்வியில் அடுத்த எவிடென்ஸின் சிகரித்தது.

“என் சார்... இந்தக் கெஜபதியை சங்கரன் கொலை செய்ததா ஊர் நம்பிக்கிட்டிருக்கற நபரை பிடிச்சு கொடுக்கிங்களே... அவன் யார் என்ன ஏதுன்னு சொல்லுங்களா?”

போலீஸ் டிபார்ட்மென்டின் ரகசிய அறை ஒன்றில் கைதுக்கொண்டிருந்தார் ஸ்பெஷல் ஆபீஸர் குணசேகர்.

மிஸ்டர் கெஜபதி... உங்களை எதுக்கு மாணிக்லால் கொலை ஆள் அனுப்பினான்? உங்களுக்கும் அவனுக்கும் உட்பகை வந்தது? கொஞ்சம் சொல்றீங்களா?”

கெஜபதி மிகச் சோர்வாக நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.

“சார்... என்னை மாணிக்லால் கொல்ல முயற்சி என்னு நான்கனவுல கூட எதிர்பார்க்கலை” என்கிறான். “இப்படின்னா...”

“அவன் என் சினேகிதன். பிஸினஸ்ல பயங்கரமா கொலை செய்தவன்...”

இந்தப் பயங்கரத்துக்கு அர்த்தம்?”

“சார்... இது ரொம்ப அதிகமாகறதுக்கா சொன்ன ஒரு உதயகுமார் மத்தப்படி எங்கிட்டயோ அவன்கிட்டயோ எந்த உதயகுமார் கிடையாது சார்...”

“இந்த நிலையிலேயும் நீங்க உங்க நண்பர்...
முயற்சிக்கிறீங்களே கெஜபதி...”

“இல்லே சார்... நான் சொல்லுறதுதான் உண்மை.”

“அப்ப ஏன் உங்களை கொல்லப் பார்க்கணும்?”

“புரியலை சார்... நானே குழம்பிப் பிடிக்கிறேன்.”

“நான் சொல்லவா?”... குணசெகர்
இடைவெளியில் கெஜபதியிடம் சற்று திக்குமுக்காடினான்.

“மை டியர் ஆந்திரா வாட்ஸ்... ஜலந்தர்...
கொள்ளை அடிச்சது நீயும் மாணிக்கலாவும்தான்.
சதாராங்கறவனும். அந்தப் பணத்தைத்தான் கொல்ல
வந்து இங்கதமிழ்நாட்டுல இருக்கிற ஐ.ஜி. பிணைமையாக
போட்டு அந்தப் ஃபைனான்ஸ் திருட்டு நிறுவனத்தை
இமேஜை உருவாக்கிக்கவிழ்த்தீங்க. சரி தானே...”

கெஜபதி அதைக் கேட்டு ஆடிப் போனான்.

“ஏமி... கெஜபதி காரு! முழிச்சா எப்படி...
காரங்களை என்ன பேல் பூரி சாப்பிடற கேஸைப் பார்த்து
நினைச்சுட்டிங்களா...? உன்னைக் காப்பாத்துன சதாரா
உன் ரேகை தடயத்தை எடுத்து ஜலந்தர் அலுவலகம் போய்
பேங்க்ல உள்ள ரேகையோட ஒப்பிட்டுப் பார்த்து
கன்ஃபார்ம் பண்ணிக்கிட்டோம்...”

நாளைக்குத் தப்பித்தவறி போலீஸ் உன்னைப் பிடி
உளறிக் கொட்டிட்டா என்ன பண்றதுன்னுதான் மாணிக்கலால்
உனக்கே தெரியாம உன்னைக் கொல்ல ஆயிரம் முயற்சியை
யிருக்கான். புரியுதா?”

கெஜபதி மௌனமாக அதை ஆமோதித்தான்.
கேள்வியில் திக்குமுக்காடினான்.

“மாணிக்கலாவுக்கு எதிராக சாட்சி சொதும்பு
குற்றங்களை கோர்ட்டுல சொல்லணும்... சொல்லிவிட்டு

அது வந்து... வந்து...”

“என்ன... விசுவாசம் தடுக்குதா. இனி நீ ஒத்துக்க
கொளும் தப்பிக்க முடியாது கெஜபதி. அத்தோடு நீ
பொறுத்தமட்டில செத்துட்டவனும் கூட, உன்கிட்ட
கொல்லம் வாங்கிட்டு உன்னை கொன்னு போட
வாங்கு ரொம்ப நேரம் ஆயிட்டாது. ஞாபகத்துல
வருக்கோ...”

“இல்லே சார்... இல்ல சார்! நான் எனக்குத் தெரிஞ்ச
பணம் உன்மைகளையும் சொல்லிடறேன். மாணிக்கலால்
சதாராவும் போன பின்னே நான் விசுவாசம் காட்டுறதுல
உயிரிழப்பே...”

குணசெகர் சிரிக்கிறார். மாணிக்கலாவுக்கு எதிராக மிக
கொண்ட இரண்டாவது எவிடென்ஸ், ஆனால்
தப்பித்த முடியாது. தப்பித்தவறி கெஜபதி உயிரோடு
தெரிந்தால் அது சங்கரனுக்குதான் பேராபத்தாக
யும் சங்கரன் இப்போது எங்கே, என்ன செய்து
கொண்டிருக்கிறானோ...

சங்கரன், புண்ணியகோடியின் அடுத்த கட்டளைக்குத்
தடிக்கொண்டிருந்தான்.

21

போலீஸ் கமிஷனர் அலுவலகம் வழக்கம் போல
செயல்பாடு இருக்கிறது. உள்ளே உதயகுமார் படுமிடுக்காக
பொலிஸ் கமிஷனர், இருபது வருட போலீஸ் வாழ்க்கையில்
கொண்டிருந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள். ஆனால், மாணிக்கலால் கேஸ்

போல கண்ணாமூச்சி காட்டி, கழுத்தை அறுத்தது என்று எதுவுமேயில்லை.

இன்று அதற்கு ஒரு முடிவு ஏற்பட்டுவிட்டது. மூன்றாக எவ்வளவோ எவிடென்ஸுகளை உபயோகித்து செய்தாயிற்று. இத்தனை விரைவாக இந்த வழக்கின் தீர்மானம் மலர்ச்சி ஏற்படும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

கிட்டத்தட்ட எல்லா கிரெடிட்டும் சங்கரனுக்குச் சொல்லலாம். அவன் மட்டும் கெஜபதி என்னும் கொல்வது போல் ஒரு நாடகம் நடத்தியிருப்பான். இத்தனை முடிச்சுக்களும் அவிழ்ந்திருக்காது.

உதயகுமாருக்கு உல்லாசமாக இருக்கிறது. அது சற்று பயமாக இருக்கிறது. மாணிக்கால் அரசியல்வாதிகள் தொடர்பு உடையவன். யாரைப் பார்த்து, எந்த காரணத்தினால் என்ன செய்வானோ சொல்ல முடியாது. அடிக்கடி அவர் பல்லிடுக்குத் தேங்காய் துண்டாக நிரடிக்கவருகிறிருக்கிறது.

தேரியம் தருகிறாற்போல புண்ணியகோடியை போலீஸ் கமிஷனர் அலுவலகம் வந்து சேருகிறான்.

“வெல்கம் சங்கரன்... வெல்கம்... வெல்கம்...” என்று வரவேற்பு தருகிறார் உதயகுமார்.

கூடவே நிற்கும் புண்ணியகோடியை யார் மாதிரி பார்க்கிறார்.

“சார் பேர் புண்ணியகோடி... மாணிக்கால் தென்னாட்டு பிரதிநிதி. அங்க மாணிக்கால் ரிமோட் உபயோகித்து அழுத்தினா இங்க வெடிக்கற குண்டு இவர்.

இப்போதைக்கு அப்ரூவரா மாநில ஆசைப்படறாரு...”

என்று அறிமுகப்படுத்தி கைவிலங்கு பூட்ட ஏற்பாடு போன். புண்ணியகோடி முகத்தை தொங்க போட்டபடி சம்பிரதிகுன்றுழைய தயாராகிறார்.

மற்றெனவே குமார் ஒரு எவிடென்ஸாக வாக்குமூலம் எடுக்க தயாராக உள்ளிருக்கிறான். அடுத்து கெஜபதி!

இப்பொழுது புண்ணியகோடி...

“சங்கரா... ஒரு எவிடென்ஸுக்கு நாலு எவிடென்ஸ்களைக் கூடக் ஆமா எங்க நீங்க பாம்பேல டைரக்டாகலெக்டர் என்ன கேசுட்டும் போட்டோஸும்?”

சங்கரன் எடுத்து நீட்டுறான். உதயகுமார் வானில் பறக்கிற போலாகிறார்.

“சங்கரன், இந்த டிபார்ட்மெண்டே உங்களுக்கு ரொம்ப பயன்பட்டிருக்கு. ஏன் நீங்க இந்த டிபார்ட்மெண்ட்ல இருக்கக் கூடாது?” என்று தன் ஆசையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

சங்கரன் அரைச்சிரிப்பு சிரிக்கிறான்.

“அது சரி... அப்புறம் எங்க பிரைவேட் டிடெக்டிவ் கமிஷனி என்ன ஆகிறதாம்?” என்கிற கேள்வியோடு உள்நுழைகிறார் பக்தவத்சலம் -

“வாங்க பக்தவத்சலம்... வெல்கம்” என்று அவருக்கும் வரவேற்பு தருகிறார் கமிஷனர் உதயகுமார்.

கமிஷனர் ஆபீஸே அவர்கள் இருவரையும் அமையாகப் பார்க்கிறது. உதயகுமார்துள்ளிக் குதிக்காத

பிஸ்டர் பக்தவத்சலம்! என் வரைல மாணிக்காலுக்கு எதுவும் விவசாசக். இருக்கிற எவிடென்ஸ் அவ்வளவையும் தரவில்லை. ஆபீஸ்ல சப்மிட் பண்ணி, மாணிக்காலை சப்மிட் பண்ண வாரண்ட் ரெடி பண்ணப் போறேன்.

ஜி. ஹெச்சில் கருணாகரன் மகிழ்ச்சியோடு சொல்லுகிறார். கைகளைப் பற்றுகிறார்.

“வாட் எ மார்வலஸ் ஜாப் யூ ஹேவ் டூட்... பரவசப்படுகிறார்.

குண்டுவெடிப்புக் காயங்கள் எல்லாம் கண்ணாடி போல பிரமை.

“சங்கரா... இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை அஞ்சலியை சந்திச்சு சொல். அவ ஒவ்வொரு வினாடிமாதிரி அந்த ஜெயிலுக்குள்ள உன்னை எதிர்பார்த்து இருக்கிட்டிருக்கா...” என்று சங்கரனை அஞ்சலி இரமாண்ட் லாக் அப் நோக்கி திருப்பி விடுகிறார்.

சங்கரனும் லாக் அப்பில் இருக்கும் அஞ்சலியை ஜீவாவையும் சென்று பார்க்கிறான்.

“அக்கா... அநேகமா நாளைக்கே நீங்க வெளியே வந்துடுவீங்க” என்கிறான். நடந்தது முடிவாகக் கூறுகிறான்.

அஞ்சலிக்குப் பரவசமாய் இருக்கிறது.

ஜீவா கண்கள் கசிகிறாள்.

“சங்கரா... உனக்கு எப்படி நன்றி சொன்னே? நடுவழில உன்னைப் பார்த்தேன். இன்னிக்கு வாழ்க்கையையே மீட்டுத் தந்திருக்கே. ஃபைனல் இன்டஸ்ட்ரியே உனக்கு நன்றி சொல்ல கடமைப்பாட்டே உனக்கு நான் எப்படி நன்றி சொல்வேன்?”

“திரும்ப ஜி.ஜி. ஃபைனான்ஸை நீங்க நடத்தணும்மா. நடத்தி, வாடிக்கையாளர்களைப் படுத்திங்க. அதுதான் நீங்க செய்யற பெரிய நன்றி!”

“ஆமா... அந்த டேப். போட்டோல்லாம் இங்க கிட்ட இருக்கு?”

“கமிஷனர் உதயகுமார் கிட்ட... அவர் இந்த நிமிஷம் இயைப் பார்த்து மாணிக்லாலை அரெஸ்ட் பண்ணிட்ட ரொடி பண்ணிக்கிட்டிருப்பார்...”

“விஷயம் பத்திரிகைகளுக்கு தெரியுமா?”

“தெரியாது. தெரியவும் கூடாது. ரொம்ப ரகசியமானது. இல்லேன்னா அந்த மாணிக்லால் தலைமறைவு ஆவான். அப்புறம் அவன் பிடிபடற வரை கேஸ் பெரிய அளவு ஆயிடும்.

உங்க பேர்ல தப்பு இல்லேன்னு தெரியவந்தாலும் ஃபைனல் இல்லை.

“ஆமாம்... அவன் எமன். முடிஞ்சா கடவுளையே அடிக்கு வாங்கறவன்... சாதாரண குற்றவாளி இல்லை.”

அஞ்சலி சொல்வது நிரூபணமாகிக் கொண்டிருந்தது ஆபீஸில்.

எவிடென்ஸ் விஷயங்களை வாங்கிக் கொண்ட ஜி.ஜி. ஃபைரி, அரை மணி கழித்து தொடர்பு கொள்வதாகக் கூறி மகிழ்ந்த மாரை அனுப்பிவிட்டு நேரே மாணிக்லாலைத் திரும்புகொள்கிறார்.

மாணிக்ஜி... எவிடென்ஸ் என் கைக்கு வந்தாச்சு. உன் நான் இப்பவே உங்ககிட்ட அனுப்பி வைக்கறேன். உமார் உதயகுமாரும் வீட்டுக்குப் போறதுக்குள்ள உங்கம் போய்ச் சேர்ந்துடுவார். டோண்ட் ஓர்ரி...!”

22

பெசன்ட் நகருக்குள் செல்லும் பிரதான நகரில்
மெழுகின மாதிரி மேடு பள்ளமின்றி நடுவகிடு எழுந்த
வெண்கோடு பளிச்சிடக் கிடக்கிறது.

இடது ஓரமாய் ஜீப்பில் விரைந்து கொண்டிருக்கிற
உதயகுமார்.

டிரைவிங் ஸீட்டில் டிரைவராய் சென்ட்ரி ஜார்ஜ்

உதயகுமார் முகத்தில் அத்தனை பொலிவில்லை.

மாணிக்கலால் பற்றிய எலிடென்ஸ்களைப் பார்த்து
மாத்திரத்தில் ஐ.ஜி. பண்டாரி திகைத்துப் போய் கைகளை
மார்பு நிமிர்த்தி ஏக களேபரம் செய்வார். அந்த
எதிர்பார்த்ததெல்லாம் ஏனோ நடக்கவில்லை.

எத்தனை பெரிய கேஸ் இது?

தானே கூட ஒருமுறை இடறி மறுமுறை தானே
செய்ய முடிந்தது. எதனால் பண்டாரி பணம்
காட்டவில்லை?

உதயகுமாருக்குச் சந்தேகப்பூச்சு
தொடங்குகிறது.

அவரது கசங்கிய முகத்தில் அதை உணர்ந்த
சென்ட்ரி ஜார்ஜ்.

“சார்! வீட்டுக்கா - ஆபீஸுக்கா?” கேட்கிறான்
படி.

மனப்புழுக்கம் இரு இடத்துக்கும் செல்ல
வில்லை.

திரும்பத்திரும்ப பண்டாரி பாராட்டி மகிழாத
புத்தி போய்ப் போய் நிற்கிறது.

சென்ட்ரி ஜீப்பை ஸ்லோ செய்தபடி திரும்பவும்
கிறான் “சார்! ஆபீஸுக்கே போகட்டுங்களா?”

“ஓம்” - உதயகுமார் ஏதோ சிந்தனையில்
இருக்கிறார். ஜீப் வளைகிறது. ஆளரவமற்ற சாலை. ஓரமாய்
அசோகமரங்கள் நடுமரத்தின்கீழ் மழைக்
கனியைத் தொப்பி தரித்த நிலையில் ஒரு மனிதன்.

உதயகுமாரின் ஜீப்பை பார்த்து கை நீட்டி மறிக்கிறான்.

கிச்சு...

நிறுத்து நிற்கும் ஜீப்புக்குள் இருந்து எட்டிப்
பார்த்து உதயகுமார். கமிஷனர் ஜீப்பையே கைகாட்டி
நிறுத்தியும் கொண்ட அந்த மனிதன் யார்?

அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கும்போது அவனிடம் சிரிப்பு.

என்ன மேன்... எதுக்கு நிறுத்துனே? என்ன

விசை... “சார்!”

போலீஸ் ஜீப்பையே லிஃப்ட் கேக்கற அளவுக்கு
நிறுத்தியமா?”

அப்பதானே சார் உங்ககூட பேசமுடியும்.”

என்ன சொல்றே?”

இது நின்று பேசற விஷயமில்லை மிஸ்டர் கமிஷனர்.
எனக்கும் நானாமியான் சம்பந்தப்பட்டது.”

சார் அந்த நானாமியான்...?”

ஜீப் போய்க்கிட்டே பேசலாமே....”

உதயகுமார் நிரடலுடன் அவனைப் பார்க்கிறார். அச்ச
கொலைகார முகம். பீடிகை போடும் பேச்சு.
மனப்புழுக்கம். இதில் இவன் குறுக்கிடு ஏதாவது
செய்துட்டுச் செல்லுமோ?

அவன் அது புரிந்துபோல் கச்சிதமாக கேட்கிறான்.
“கமிஷனர் சார்! இப்ப எதுக்கு போய் நீங்க நான்
பார்த்திங்க?”

“உனக்கு எப்படித் தெரியும். எப்படி மேன் தெரியுமோ...”

“எல்லாத்துக்கும் பதிலை ஜீப்ல ஏறுங்க... சொல்லுங்க...”

சொல்லிவிட்டுப் பதிலுக்கு காத்திராமல் அவன்
ஏறுகிறான். ஜார்ஜ் சற்று பீதியுடன் உதயகுமாரை பார்த்து
உதயகுமார் தெம்பை வரவழைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.
ஏறுகிறார்.

“உம்... சொல்லு. யார் நீ? உனக்கு என்ன வேண்டாம்?”

“ஜீப்பைக் கிளப்பச் சொல்லுங்க.”

“ஜார்ஜ் ஜீப்ப எடு.” ஜீப் கிளம்ப ஆரம்பிக்கிறான்.
சிரிக்க ஆரம்பிக்கிறான்.

“ஸ்டுப்பிட்... என்ன இது சிரிச்சுட்டு... விஷயம்
வா. யார் நீ?”

“நான்தான் ரஜாய்குப்தா!” அந்தப் பேரைக் கேட்டு
நொடியில் உதயகுமார் முகம் மாறுகிறது.

“ஜலந்தர் பேங்க்ல கொள்ளை அடிச்சது நான்தான்
அதுமட்டுமில்ல... நானும் என் பாஸ் நானாமியான்
மாணிக்காலோட பரம எதிரிகள்.

எங்க எதிரியான மாணிக்கால் இப்ப உங்களை
சிக்கிக்கிட்டதா கேள்விப்பட்டேன். பார்ப்பது
வந்தேன். அதுமட்டுமில்ல... எங்க பாஸ் நானாமியான்
உங்களைப் பார்க்கணும்னு ஆசைப்படறார்... வந்தேன்.

உதயகுமார் முகம் கடுமாய் மாறுகிறது. பார்த்து
துப்பாக்கியை கைகள் பற்றி எடுக்கின்றன. இதை ரஜாய்குப்தா
என்னும் அவனுக்கு நேராக நீட்டுகின்றன.

“ஒரு குற்றவாளி நீ... ஒரு கமிஷனர் ஜீப்பை லிஃப்ட்
போட இல்லாம அந்த நபர்கிட்டயே வியாபாரமா
நாயே... ஜார்ஜ் வண்டிய நேரா ஜி.ஜி. ஆபீஸுக்கு
போட.”

ரஜாய்குப்தா உடனே சிரிக்கிறான்.

“வேஸ்ட் மிஸ்டர் உதயகுமார்... பயங்கர வேஸ்ட்!”

அவன் பதில் கேட்டபடி நடுச்சாலையில் பொதுஜனம்
எப்படி ஜீப்பை திருப்புகிறான்.

“எதுடா வேஸ்ட்? என்னென்னமோ கதையடிக்கிறே
மாணிக்காலே, மாணிக்கால் எதிரிங்கறே...”

“வேஸ்ட்... இப்பவும் சொல்றேன், நான் மாணிக்கால்
நானாமியான் ஆள். நான் மட்டுமில்ல... உங்ககிட்ட
புலிநுக்கிற கெஜபதியில இருந்து புண்ணியகோடிவரை
எல்லாம் நானாமியான் ஆளுங்கதான்... வேணுமின்னு
மாணிக்கால் மாட்டிவிட்டிருக்கோம். எந்த நிலையிலும்
நானாமியானை உங்க போலீஸ் பிடிக்க முடியாது.

குற்றங்களுக்கே எங்ககிட்ட விலை உண்டு. ஒரு நபர்
கொலை ஜெயில் தண்டனையை ஒத்துக்க தயாராயிட்டா
தான் கொலைமும் மாதம் பத்தாயிரம் படியளப்பார் எங்க
நாமியான். அதுமட்டுமல்ல, வெளிய வரும்போது அவன்
பத்தாயிரம் ரூபாய் பணத்தையும் தருவார்.”

ரஜாய்குப்தாவின் விளக்கம் உதயகுமாரை உருட்டிப்
போடுகிறது.
“இல்லை... இல்லை. இவன் சொல்வது பொய்.
உங்க மாட்டிக் கொண்டிருக்கும் மாணிக்கால்தான்
இப்படி ஏதோ புதுப்பாதை போடுகிறான். இது ஒரு
மிட்ட சதி...” உதயகுமார் மூளை கச்சிதமாக
சுருங்குகிறது.

“அது சரி... நானாமியான்தான் எல்லாக் காரணங்களையும் செய்தவன்னா வாய் மூடிக்கிட்டு கும்மாய் இருக்க வேண்டியதுதானே. அத வலியவந்து என்கிட்டே வந்து காரணம்?”

“இருக்கு... மாணிக்லால்தான் தப்பிக்க முடியுமே. வேலையும் செய்வான். அவன் ஒரு களவாணி மட்டும்தான். அரசியல்வாதியுங்கூட! இந்திய அரசியல் சரித்திரத்துக்கு அரசியல்வாதி குற்றத்துக்காகத் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிற சொல்லுங்க பாப்போம்?”

“அதுக்காக?”

“அவன் தப்பிக்க முயற்சி செய்யலாம். நானாமியான இழுத்துவிடலாம். அப்ப நீங்க ஒத்துழைச்சா நானாமியான மாட்டாம தப்பிச்சுக்குவார். அதுக்கு உங்களுக்கு நீங்க விளையுமே உண்டு.”

“எவ்வளவு தைரியம் உனக்கு... எனக்கே என்ன பேசறியா நீ?”

“உணர்ச்சிவசப்படாதீங்க... உங்க உத்தியோகத்திலே உங்களுக்கு மிஞ்சி மிஞ்சி என்ன கிடைச்சிருமோ?”

“வாயை மூடு. ஜார்ஜ் வேகமா வண்டிய விட்டு வந்து குழப்பற இவனை ரெண்டுல ஒண்ணு பாக்கணும்.”

ஜீப் ஐ.ஜி. ஆபீஸ் வளாகத்தை எட்டி நுழைந்தது. துப்பாக்கி முனையில் ரஜாய்குப்தா கீழே இறங்கி நடுத்தப்படுகிறான்.

போலீஸ்கூட்டம் அந்தக்காட்சியை விழிகள் விட்டு பார்க்கின்றது.

“யெஸ்... கம் இன்...” தட்டப்பட்ட கதவொலிக்கு பதிலாக காரியிடம் அழைப்பு. உள்நுழைகிறார் உதயகுமார்.

“யெஸ் மிஸ்டர் உதயகுமார்... இப்பத்தானே பார்த்தோம்?”

“ஆமாம் சார்... அதுக்குள்ள ஒரு திருப்பம்.”

“என்ன?”

“ரஜாய்குப்தான்னு ஒரு கேடி.”

“யெஸ். திகார் ஜெயில்ல இருந்து தப்பியவனாச்சே அவனுக்கென்ன?”

“அவனைப் பிடிச்சிகிட்டு வந்துருக்கேன் சார்...”

“சியலி... ஹவ்... ஹவ் இட்ஸ் ஹேப்பண்ட் குமார்.”

“அவனா வலிய வந்து மாட்டினான். அதுமட்டுமில்ல, கிளால் கேஸ்ல புதுக்குழப்பதை உருவாக்கறான்.”

“என்னன்னு...”

“நீ நு முடிந்த எந்த குற்றங்களுக்கும் மாணிக்லாலுக்குப் பத்தம் இல்லியாம். எல்லாமே நானாமியான் தான்.”

அப்படின்னா இவன் நானாமியான் எதிரியா? மாணிக்லாலுக்கு ஆதரவா பேசறான்.”

மாணிக்லாலுக்கு ஆதரவா பேசலை சார்... இதிராதான் தப்பித் தவறி மாணிக்லால் தப்பிக்கிற சூழ்நிலை அவனைத் தப்பிக்கவிடக்கூடாது. அந்த காரியத்தை மூலதன எனக்கொரு நல்ல விலை உண்டாம். அதைச் சம்பந்தவந்துதான் மாட்டிக்கிட்டான்.”

பண்டாரி அதைக் கேட்டு அதிர்ச்சி அடைகிற மாதிரி தோன்றுகிறது. பின்னர் தன் சிவந்த முகம் மேலும் சிவக்கும் வரை கோபப்படுகிறார்.

23

இப்படிப்பட்ட அதிர்ச்சிகள் எல்லாம் உதயகுமாருக்கு பரிசுவதில்லைதான். ஒரு அரசியல்வாதியின் மகன் இப்போது பெண்களை வைத்து விபசாரம் செய்து வருவதாக தகவல் வந்தது.

புத்து உள்ளே போட்ட மறுநிமிடம். மந்திரியின்
புத்து அவனை விடுவித்தது.

அடுத்த கேஸ் கஞ்சா. அதற்கடுத்த கேஸ் கொலை. ஒரு கேஸில்கூட அரசியலவாதிகளை எதிர்த்து பெற முடியவில்லை. இதனால் எல்லாம் பட்டிபூட்டிக்கும் உதயகுமாரின் மனது இப்பொழுது அங்காமல் குமுறுகிறது.

ராணிக்லால் இப்படிப் பல ஜாவேவை செய்து
பிறானே என்று மனம்கவலைப்படுகிறது.

மீட்டர் உதயகுமார். அந்த நானாமியானை
கோர்ட்டில் நிறுத்தற வேலைய ஒழுங்கா
என்று பண்டாரி உத்தரவிடுவது போல் ஒரு
புகாரை.

பாரி சார்! என்னால இதை ஜீரணிக்க முடியலை”
 இவர்க்கு உதயகுமார் பொருமுவதைப் பண்டாரி

மாணிக்கத்தான் தீரணும்'' எனும் பண்டாரி,
மலால் எனக்குத் தெரிஞ்சு ரொம்ப நல்லவர்தான்.
மாறி அவரோட தொழில் ரீதியா மோத முடியாத
தான் அவர் பேருக்கு இப்படிக் களங்கம் கற்பிக்க
வங்க'' என்று தான் மாணிக்கலாவிடம் விலை போய்
தச் சொல்லாமல் சொல்கிறார்பண்டாரி.

“என்ன சார் சொல்றீங்க?”

“சார்! அந்த போட்டோ, டேப் இதை என் போட்டுப் பார்த்தா நீங்க இப்படிப் பேசமாட்டீங்க!”

“பார்த்துட்டேன். போட்டோவுல இது
மாணிக்கால் கிடையாது. மாணிக்கால் மாநில
வேறொரு நபர். குரலும் இமிடேட் பண்ணின குரல்.
எல்லாம் பார்த்துட்டேன். நீங்க அதைப் பெரிசுப்பா
தீங்க... போய் நானாமியானை பிடிக்கிற வேலை
பாருங்க.”

உதயகுமார் லேசாக முறைத்துக் கொண்டு, விரைவில் கொள்கிறார். பதினெட்டு வருட போலீஸ் கேரியரில் எப்படி என்பதை அவ்வளவுகூடவாப் புரிந்து கொள்ள முடியாது.

நன்றாகவே புரிகிறது. மாணிக்லால் பம்பாயில்
கொண்டு பண்டாரிக்கும் விலை கொடுத்திருக்கிறான்

எலிவாயில் இருந்து தப்பி புலிவாயில்
கதையாக ஆகி விட்டது. உதயகுமார் நடக்க ஆரம்பித்த
இனி எந்த முகத்தோடு பக்தவத்சலத்தையும் சந்திப்பார்
பார்ப்பது?

பக்தவத்சலம் எதுவும் பேசவில்லை.

அழுத்தமான மௌனத்தை சுமக்கிறார். உதவி
தலைதாழ்ந்திருக்கிறது. சங்கரன் குட்டி போட்ட பூண்டு
குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்து கொண்டிருக்கிறான்.

மௌனம்...

மௌனம்...

இறுக்கமான மௌனம்...

வளைபார்த்து உள்ளே நுழைகிறார் வக்கீல்
கார். ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து நேராக வருகிறாரோ...

“வாழ்க...”

எல்லாம் கேள்விப்பட்டேன். ஐ.ஜி. ஃபைனான்ஸ் தப்பில்லே. அது திரும்பத் துளிர்விடுமானாலும் தப்பிக்கதல எனக்குத் துளிகூட உடன்

எங்களுக்கு மட்டுமென்ன ஆசையா. ஆனா, நம்ம எல்லா சாட்சிகளையும் அவன் விலைக்கு வாங்கறதையும் அவனுக்காகச் சிலர் உயிரையும் கொடுக்க இருக்கிறதையும் பார்த்தா இந்த இந்தியாவுல பல்வாதிகளுக்கு எதிரா ஒரு நியாயம்கூட இயடையாதுன்னு உறுதியாகத் தெரியுது... சினிமாக்களைத் தூக்கி சாப்பிடற வில்லனிசம் நிஜமாலையும் இருக்கு...”

என்ன செய்யலாம்? பேசாம ஆளுக்கொரு ஆயுதம்
பாடமா. கோர்ட்ல நியாயம் கிடைக்காது.
கூடலயும் கிடைக்காது. பேசாம நக்ஸலைட் மாதிரி
மத்த நள்ளிடுவோம். உயிருக்குப் பயந்தாவது
என்குறைச்சிக்கறாங்களான்னு பார்ப்போம்."

பாலீஸை வெச்சுக்கிட்டு பேசற பேச்சா இது?"

பாஸா... நீங்களா?"

மலர் பண்பு தப்புக்கு எல்லாரையும் குறை சொல்லா

இந்த டயலாகை இன்னும் எத்தனை வருஷம்
வரும்?"

பாறுமையா இருங்க... இந்த உதயகுமார் நிச்சயம்
விடப் போறதில்லை...”

“ஐ.ஜி-யை மீறி நீங்க என்ன பெரிசா நினைக்க முடியும்?”

“முடியாதுதான். ஆனாலும் முடிச்சுக்கணும்...”

“எண்ணத்த பாராட்டறேன். ஆனா, ஒண்ணும் பண்ண முடியாது. ஆமாம். என்னை உங்க ஐ.ஜி-க்குத் தெரியுமோ?”

“நேர்ல பார்த்ததில்லே. கேள்விப்பட்டிருக்கார்.”

சங்கரன் புதுவிதமான முடிவுக்கு வருகிறான்.

“சார்! நான் இப்ப ஒரு புது அவதாரம் ஏற்பட போறேன். நீங்கள் எல்லாம் ஒத்துழைச்சா மாணிக்கம் மட்டுமில்ல. அவனைக் காப்பாத்த துடிக்கிறேன். ஐ.ஜி-யைக்கூட நிச்சயமா ஆதாரத்தோட பிடிக்கலாம்.”

பக்தவத்சலம் அதுவரை காட்டிய மௌனத்தை உடைத்துக் கொண்டு வாய் திறக்கிறார்.

“சொல்லு சங்கரா... ஏதாவது ஒரு நல்ல வழி இருக்கா சொல்லு...”

“இந்த நிமிஷம் நான் மாணிக்கலோட ஆனா, பேரும் கூட கோபுவோ பாபுவோ ஏதோ ஒரு மாணிக்கலால் அனுப்பி பண்டாரியை பார்க்க வந்தேன் ஒருத்தன். பண்டாரி எங்கிட்டே நிச்சயம் மாணிக்கம் ஆள்மாதிரி தானே அப்ப நடந்துப்பாரு?”

“வெல்டன் சங்கரன். மிச்சத்தை நான் பார்த்துக்கிட்டே இப்பவே ஐ.ஜி. காதுக்கு நீ வடக்க இருந்து வந்தது விஷயத்தைத் துப்பறிஞ்சுக் கண்டுபிடிச்ச விஷயம் சொல்லிடறேன். அடுத்த நிமிஷமே உன்னைத் துரம்பிப்பார்...”

“தேட ஆரம்பிக்கட்டும். இருந்தும் எச்சரிக்கை இருக்கணும். நாம இப்போது இன்டர்நெட் பக்கம்

பக்கமும், ஆகையால பண்டாரி இந்த மாதிரி விஷயத்துல புக மாணிக்கலாலோட எஸ்.டி.டி-யில பேசலாம். ‘என்ன பாரையாவது மெட்ராஸுக்கு அனுப்பியிருக்கியா’ன்னு சொல்வா எல்லாம் கெட்டுப் போயிடும்.”

சங்கரன் திட்டத்தின் ஓட்டையைத் துல்லியமாகச் சீர்திருத்தி அதற்கும் வழி காண்கிறான்.

“நோ... ப்ராப்ளம்... அப்படி பண்டாரி, மாணிக்கலை பிடிக்காம இருக்க ஒரு வழி இருக்கு...”

“என்ன சங்கரன்...”

24

ஹோட்டல் பிரசிடெண்ட்!

ஏறத்தாழ எல்லோரும் தூங்கச் சென்றுவிட்ட இரவு நேரம். ரிசப்ஷனில் போன் சினுங்குகிறது. சினுக்குப் பவர் ஹோட்டல் பண்டாரி.

“மிஸ்டர் மாணிக்கலால் எந்த ரூம்...?”

“303.”

“கனெக்ட் ப்ளீஸ்.”

“ரிசப்ஷன் கனெக்ட்ஷனை தொடர்ந்து 303-ல் இருந்து போன் பேசுகிறான், அவனுக்கு தெரியும் இப்படிப் போன் போன் என்று...”

“யெஸ்! மாணிக்கலால் ஸ்பீக்கிங்...”

“சேட்! நான் பண்டாரி பேசறேன். கிளம்பி வந்துக் கொடுக்கேன்.”

“வாங்க... வாங்க...”

“போனை முடக்கி விட்டு நிமிர்கிறான். அருகில் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி ஜெகன்னாத், தலைமைச்செயலாளர் தணிகாசலம். அவர்கள் இருவரையும் சந்தித்து நடந்து முடிந்த மொத்தத்தையும் கூறி மாணிக்கலால் சம்பந்தமான புகைப்படம் என்கிற இத்யாதிகளையும் தூக்கிப்போட்டு அவர்கள் பிரமித்து விட்டிருந்தார்கள்.

“இவ்வளவு எவிடென்ஸ் இருக்கச்சே ஏன் நீயே செய்யலை இன்னும்?”

பண்டாரியின் பச்சைத் துரோகத்தையும் சங்கரன் விவரித்ததில் அவர்களுக்கெல்லாம் பிரமிப்புக்குரிய பிரமிப்பு!

இத்தனை பெரிய அதிகாரியா இப்படித் துணை போகிறார்?

“இல்லையில்லை! துரோகத்துக்கு துணை போனதான் பெரிய அதிகாரியாகவே ஆகியிருக்கிறார்...” சங்கரன் விளக்கமளிக்கிறான்.

உடனடியாக பண்டாரியின் ஜாதகத்தையே ஆரம்பிக்கிறார் தலைமைச் செயலாளர். அதில் பண்டா வடக்கில் மாணிக்கலால் பிறந்த ஊரில் பிறந்தவர் என்பதை இருந்து, இளமையில் மாணிக்கலாலால் வளர்க்கப்பட்டவர் என்பது வரை பல தகவல்கள் வெளிப்படுகின்றன.

நிச்சயம் பண்டாரி இதன் அடித்தளத்தில் குற்றம் செய்திருக்க வாய்ப்புகள் இருப்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்கிறார்.

சங்கரனே அடுத்த திட்டத்தையும் கூறுகிறான்.

அதன்படி இதோ பிரெசிடென்டில் அறை என்னுடைய ஒளிவாக அவர்கள்.

பீஸ்ஸர் ஒலிக்கிறது. லென்ஸ் துவாரம் வழியாக கிறான் சங்கரன். பண்டாரிதான்!

கூலிங்களிளாஸ், தலைக்கு புகுபுகு குல்லாய். ஸ்வெட்டர் ஸ்ரீஸ் என்கிற காய்ச்சல்கார மனிதர் போலத் தோன்றியபடி துணை போகிறார்.

தான் இங்கு வருவதை யாரும் உணர்ந்துவிடக்கூடாது என்று எச்சரிக்கையோ?

கதவு திறக்கிறது. சங்கரன் சிரித்தபடி நிற்கிறான்.

“இங்கு மாணிக்கலால் சேட்...”

“உள்ள வாங்க. சேட் வெளிய போயிருக்கார். நீங்க இப்பண்டாரிதானே?”

“யெஸ்!” - உன்னுழைந்தபடி பண்டாரி சுற்றிச் சுற்றி வருகிறார்.

“உக்காருங்க.”

“நீங்க...”

“நான் சேட்டோட பி.ஏ.!”

“அப்ப வசந்தலால்...”

“யார் அது வசந்தலால்?”

“மாணிக்கலாலோட பி.ஏ...”

சங்கரன் சுதாரிக்க ஆரம்பிக்கிறான்.

“அதுவா...? அவர்... அவரும் இருக்கார். என்னமோ தாமதித்தெரியணும்னு நினைச்சு என்னைக் கூட்டிக்கிட்டு இருக்கார். நீங்க வருவீங்க, பேசிக்கிட்டிருங்கன்னு சொன்னார்.”

“ஆமா. இதென்ன திடீர் விசிட்... அதுவும் தமிழ்நாடே இப்போல் சந்தேகப் பார்வை வெச்சிருக்கச்சே...?”

“சென்ட்ரல் மினிஸ்ட்ரோட நம்பிக்கை பார்வை இருக்கச்சே யார் என்ன செய்துட முடியும்? ஏன்... ஓடுதே நீங்களே இருக்கீங்களே!”

“இருந்தாலும் பயமா. இருக்கு! என் டி பார்... ஒரு முன்கோட்டை. அரசனாயிருந்தாலும் சரி, ஆனால் யிருந்தாலும் சரி... சரியா நடக்கலைன்னா கிழிச்சிடுமே.”

“டோண்ட் ஒர்ரி... அந்த எவிடென்ஸ் கொண்டு வந்துருக்கீங்களா?”

“ஷ்யூர்! இனி சேட் கவலையே படவேண்டாம். என் சாட்சிகளும் தான் பணம் தரோம்னு சொன்னவுடனே அடிச்சிட்டாங்களே! ஐ.ஜி. நானே சேட் பக்கம் இருக்கேன்கறது அவர்களுக்குத் தெரிஞ்சவுடனே சம்பந்தம் கூட்டாங்க. சேட் கவலையே படவேண்டாம். ஆனால் நானாமியான். அவன்தான் பத்து வருஷத்துக்கு வெளியே முடியாது.”

“அதெல்லாம் சேட் கொண்டு வந்துடுவார், ஜெனரல் ஒரு குண்டு வெடிச்சா முடிஞ்சது.”

“அவ்வளவு எதுக்கு? வார்டரை விலைபேசி இன்னும் சுலபம். வெளியிலகூட நானாமியான் அவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்க முடியாது. அந்த அளவு உள்ள இதை வழி பண்ணிடலாம்!”

“ஆமாமாம்.”

“ஆமா... என்ன இன்னும் சேட்ட காணோம்? நேரமாகுமா?”

“இப்ப வந்துடுவாரு.” சங்கரன் சொல்லியது சிரிக்கிறான்.

இதோ என்று திரைச்சீலை விலக்குகிறான். தனது நீதிபதியும் செயலாளரும் கொத்துப் புண்ணைப் போட பார்க்கின்றனர்.

பண்டாரிக்கு மோசம் போனது புரிய வருகிறது!

ஐ.ஜி-க்கே ‘அல்வா’ கொடுத்த சங்கரன் பாக்கெட்டில் பணம் விட்டு துப்பாக்கியை நீட்டி ஓடவிட முடியாதபடி தடுத்துக் கொள்கிறான். ஆனால், பண்டாரி அப்படி எல்லாம் கவலைவில்லை. டோட்டல் சரண்டர்!

அதிகாலை மணி ஐந்தரை!

மும்பாயின் அதிமுக்கிய அந்த வி.ஐ.பி. காலனிக்குள் டோண்ட் ஜீப் ஒன்று அவசர அவசரமாக நுழைகிறது. டோண்ட் நிமிஷம் மாணிக்லாலை தூக்கத்திலேயே தட்டி எழுப்பி அள்ளிப் போட்டுக் கொள்கிறது.

அதை ஊர்ஜிதம் செய்கிறது ஏழேகால் ஆகாசவாணி. டோண்ட் மணி ‘சன்’ நியூஸிலும் செய்தி வாசிக்கப்படுகிறது. டோண்ட் மூலம் ‘ஐ.ஜி. ஃபைனான்ஸ் மீண்டும் திறக்கப்பட்டு வருவதும்’ என்கிற நல்ல செய்தி பல வாடிக்கையாளர்கள் இதழில் பால் வார்க்கிறது.

மாணிக்லாலைத் தொடர்ந்து ஜலந்தர் பேங்க்கில் கைவந்த குற்றத்துக்காக கைதாகியுள்ள கெஜபதி, சதாரா, தாபுக்குப்தாபற்றியும் செய்தி விவரிக்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் மாணிக்லாலின் ஏஜெண்டான புண்ணிய கோடியை பத்திரிகையாளர் கூட்டம் வளைத்துக் கட்டி மூலக்கப்படம் எடுக்கின்றார்கள்.

‘ஜூனியர்’ விகடன்’ நிருபர் கவர்ஸ்டோரிக்காக புண்ணியகோடியை எப்படியோ வளைத்துக்கட்டி பேட்டி எடுக்கிறார்... மொத்தத்தில்... மொத்தத்தில் ஒரு மாபெரும் கதை சாம்ராஜ்யம் சரிந்து விட்டது. வெட்ட வெட்ட உயிர் தரும் மகிஷாசுரனைப்போல் எத்தனை வளைப்பிலும் மூலக்கப் பார்த்தவனை சங்கரன் தந்திரமாக மடக்கிப் பிடித்து

விட்டான்! சங்கரன்தான் அன்றைய பத்திரிகை செய்திகளின் ஹீரோ!

ஒருதயாரிப்பாளர் சங்கரனை வைத்து பட மெய்க்கா ஆசைப்பட்டு போன் போடுமளவு ஒரு உச்ச உயரத்திற்கு போகிறான்.

- இறுதிவரை சளைக்கவில்லை.

- பண்டாரியே எதிரியாக மாறியபோது நிலைகுலையாமல் அவரைப் பிடிக்க அவன் திறமைசெயலாளர் உதவியைத் தேடியதும், எதற்களவுமாகப் பிடிக்க வழிசெய்ததும் தந்திரங்களின் செயலாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

இப்படி ஒரு மாறுதலும் தேறுதலும் வரும் என்ற அஞ்சலியோஜீவாவோகனவிலும் நினைத்திருக்கலின்மையாக சிறைக்கதவுக்கு வெளியே சுதந்திரமாக இப்பொழுது அவர்கள்...!

“சங்கரா... உனக்கு எப்படி நன்றி சொல்வேன் என்று அஞ்சலி, சங்கரனின் கரங்களைப் பற்றி கண்களில் ஒற்றிக் கொள்கிறாள்.

வக்கீல் கருணாகரன் அந்தக் கோடி ரூபாயையும் காரியங்களைச் சொல்லிக் கோர்ட்டில் ஒப்படைக்கிறார்.

வழக்கு இனி தன் பாட்டையில் செல்லும் சட்டம்தன் கடமையைச் செய்துவிடும். யாரும் எந்த இனத்தினுட்க்கிலும் புகுந்து தப்ப முடியாது.

அந்த நம்பிக்கையுடன் கோர்ட்டின் துணைவரும் பக் கிட்டிய நல்ல பெயருடன் ஐ.ஜி. சிபைனாவின் இழுத்து முடிய கதவுகள் அதோ... திறக்கப்படுகின்றன!

நானாமியானுக்கு விற்றுவிட்டதாக எழுதி எழுதி பத்திரங்கள் செல்லாது என்று முதல் நாள் வழக்கிலேயே

பத்திர உத்தரவிட்டுவிட்டார். மாணிக்லால், நானாமியான் ஒருவரை விடாமல் உள்ளே போட உத்தரவும் பட்டத்தில் அவர்கள் உள்ளே...!

நினைக்கவே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

அஞ்சலி தன் தந்தை அமர்ந்திருந்த அறைக்கதவைத் திறக்கிறாள். அந்தச் சூழல் நாற்காலி அவளை வரவேற்கிறது. என்னாலேயே சங்கரன், பக்தவத்சலம், கருணாகரன், துறையா என்று கைதட்டியபடி ஒரு கூட்டம்.

கண்கள் பனிக்கின்றன அஞ்சலிக்கு. சங்கரனை நினைக்கிறாள். இந்த வெற்றி உன்னால்தான் சாத்யமா திறப்பு நீதான் இதில் முதலில் அமரவேண்டும் என்று நினைத்த வண்ணம் அவன் கரத்தைப் பற்றி இழுத்து அந்த நாற்காலியில் அமரவைக்கிறாள்!

“என்ன அஞ்சலி... சங்கரனை நாங்க எங்க போய் மெண்ட்ல இதைவிடப் பெரிய ஸீட்ல உட்கார்த்தி வைக்க நினைக்கிறோம். நீ என்ன இப்படிப் பண்ணிட்டே?” என்று மெண்ட்ல செய்கிறார் உதயகுமார்.

நீவா, சங்கரனையே பார்த்தபடி இருக்கிறாள்.

தான் காதலித்தவனும் இவனைப் போலத்தான் நானாமியானவன். துறுதுறுப்பானவன். ஆனால், காதலையே பக்தவத்சலப்படுத்தித் துரோகம் செய்துவிட்டுப் போய் விட்டான்.

ஆனால், சகோதர பாசம் கொண்ட ஒருவன் எத்தனை காலமாக அளித்திருக்கிறான்.

“காதலா... உன்னுடையதெல்லாம் ஒரு காதலா?” என்று அஞ்சலி கசக்கிறது. மனது குமாரின் முகத்தை மனத்தில் வைக்கமாக அழைக்கிறது. அந்த இடத்தில் சங்கரனை

வைத்துப் பார்க்கிறது. அஞ்சலிக்கு முன்பே ஜீவா மனமாற்றம் தெரியும் போலும்!

“சங்கரா. இந்த அக்கா இன்னொண்ணு கேட்கிறா தருவியா?” கேட்கிறாள்.

“என்னக்கா?”

“என் வீட்டுக்கு நீ மாப்பிள்ளையா வரணும்னு ஆணை படறேன். என் ஆசை நிறைவேறுமா?”

அடுத்த கணமே சங்கரன் பார்வை ஜீவா மீது தாவுகிறது. அவள் தலை தாழ்கிறது. இருவரிடையே திடீர் மௌனம் நீள்கிறது...

“மௌனம் சம்மதத்துக்கு அறிகுறிதான்” என்று பக்தவத்சலம் சொல்ல, அங்கீகாரமாய் கைதட்டல் எழுந்தது. அந்த வெற்றிச் சப்தம் மெல்லப் பலமாகி அந்தக் கூட்டம் அதிருமளவு உயருகிறது.

அஞ்சலி தன் பனித்த விழிகளை துடைத்துக் கொண்டு கடவுளுக்கு நன்றி கூறுகிறாள். தங்கைக்கு தன வாழ்க்கைத்துணை அமைத்துக் கொடுத்தவள் அவள் வரையில் என்ன செய்யப்போகிறாள்?

கமிஷனர் உதயகுமார் அவளை நெருங்கி, “ஐயோ சொல்லட்டுமா?” என்று கேட்க, அவளும் என்ன என்ன திருப்பி கேட்க, உதயகுமாரின் உதடு, “ஐயோ, அஞ்சலி என்கின்றன.

அஞ்சலி சிலிரிக்கிறாள், மீண்டும் கைதட்டல் கைதட்டல்... கைதட்டல்...